Irina Binder

Sfaturi

volumul I

Editura For You

IRINA BINDER

FLUTURI

VOLUMUL I

©Copyright 2012 by Irina Binder

Tehnoredactare Felicia Drăgusin
Copertile Bianca Demian

Copyright © 2012, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
BINDER, IRINA
Fluturi / Irina Binder. - Bucuresti : For You, 2012
ISBN 978-606-639-023-1 ISBN COMUN 978-606-639-025-5

159.923.2

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone: 0724212695;
e-mail foryou@editura-foryou.ro; monica.visan@editura-foryou.ro;
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN VOL I 978-606-639-023-1
ISBN COMUN 978-606-639-025-5

IRINA BINDER

ELUTURI

VOLUMUL I

Editura For You

Cine sunt?

Chiar aşa, cine sunt eu? Sunt doar un om ca toți oamenii... un om cu calități şi cu defecte în armonie, un om care s-ar putea mândri cu câteva fapte mărețe, dar totodată ar trebui să se simtă ruşinat de anumite fapte care nu-i fac cinste... Un om cu greşeli omeneşti, cu experiențe de viață frumoase, dar şi urâte, un om cu frământări interioare şi cu temeri, un om care a fost foarte fericit, dar şi cumplit de nefericit, un om care s-a prăbuşit şi s-a ridicat de multe ori, un om care de câteva ori s-a abandonat pe sine, dar care s-a regăsit de fiecare dată. Un om care a crezut orbeşte în oameni, în fericire şi în iubire şi care a cunoscut gustul amar al eşecurilor şi al dezamăgirilor...

Sunt un om care a avut şi căderi, care a mințit, care a trădat, care a vorbit de rău, care a judecat fără să cunoască, dar care, într-un final conştient şi dezgustat de toate decăderile lui, le-a regretat şi s-a străduit să evolueze spre bine...

Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă, pentru a fi fericit – şi că fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber şi de a avea iubire... Un om care s-a trezit adeseori în rutină şi amorțit, care a rătăcit pe drumuri incerte şi care a făcut alegeri proaste...

Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea devine uneori amărăciune, că fiecare fluture din stomac îşi ia zborul şi că, oricât de mult am iubi şi oricât de mult ne-am dărui, oamenii ne pot abandona, ca şi cum nu am însemnat nimic pentru ei.

Sunt un om care a cunoscut binele şi răul, care a ales rațional, dar şi irațional, un om care, atunci când priveşte în urmă, are multe regrete, multe lucruri nespuse, promisiuni neonorate, vise neîmplinite...

Sunt un om simplu, un om visător, un om cald, căruia nu-i este ruşine să îşi strige iubirea în gura mare, care îşi recunoaşte greşelile şi înfrângerile, cu demnitate şi curaj, un om care nu se teme de judecățile lumii.

Sunt un om care iubeşte oamenii, care le înțelege rătăcirile şi care nu uită că a avut propriile rătăciri... Un om care respectă alegerile celorlalți, oricâtă durere i-ar aduce şi care nu judecă oamenii după prejudecăți proprii...

Sunt doar un om care a uitat, de multe ori, cine este şi cine vrea să devină, dar pe care iubirea l-a făcut să regăsească mereu, drumul către sine.

Sunt un om care iartă fără a aştepta să i se ceară iertare, care acordă încă o şansă şi încă una, crezând în reabilitare; un om capabil să uite orice rău, dacă i se oferă puțină iubire...

Sunt un om care se îndrăgosteşte nebuneşte şi fulgerător, care nu-i uită şi nu-i urăşte pe aceia pe care i-a iubit cândva... Sunt un om imprevizibil de multe ori, un om care a spus „pleacă!“, atunci când ar fi vrut să spună „rămâi!“, un om care a plecat, atunci când ar fi vrut să rămână, un om care ar fi vrut să plece, atunci când a rămas...

Sunt un om cu care se poate vorbi despre orice, un om care a învățat să asculte şi să înțeleagă dincolo de cuvinte şi să vadă dincolo de un chip şi de măşti...

Sunt un om care se teme de singurătate, care nu se bucură de nimic, dacă nu împarte cu alții, un om care nu poate trăi doar pentru el... Sunt un om care va avea întotdeauna timp pentru oameni, o vorbă bună, o mângâiere, un zâmbet, o lacrimă şi o inimă primitoare...

Sunt doar un om... iubit, urât, aprobat, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... sunt doar un simplu om, care are nevoie de pace interioară, de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe Cer, de vise... un om care vrea să iubească şi să fie iubit.

Eu

Am fost altfel decât s-a văzut...
Nu oricine-a vzut să mă cunoască.
Iaz de unii, caze să mă știe-au vzut
Eu m-am protejat purtând o mască.

Am iubit pe cine nu m-a vzut
Și am părăsit pe cine m-a iubit
Am greșit cui nu m-az fi rănit
Și-am iertat pe cine n-a greșit

Am găsit ce nu am căutat
Și am căutat ce e de negăsit
Am crezut în ce n-a existat
Și de adevăr prea des m-am îndoit.

Mi-au fost refuzate multe vise
Daz coșmazurile s-au adevezit
Mi-a fost dat să bat la uși închise
Însă-n viața mea pe-oricine am primit

Am plâns în momente fericite
Și am răs când sufletu-mi plângea
Am șoptit când îmi venea să urlu
Și-am urlat când vocea mea șoptea

Am pierdut ce-a fost mai de valoare
Și am câștigat ce nu mi-a trebuit

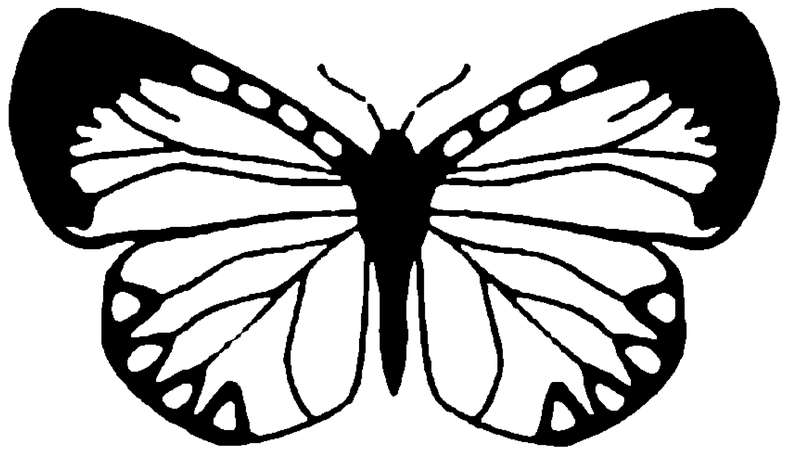
Am păstrat comori imaginare
Iar ce-a fost de preț am risipit

N-am cerut și totuși am primit
Bune, rele, toate le-am cărat.
Ce-a fost gratis prea scump am plătit
Ce-a fost scump mi-a fost ușor ierтat.

Am mers drept pe căi întortocheate
Și m-am rătăcit ades pe drumuri line
M-am pierdut de multe ori, departe
Dar mereu am găsit drumul către mine

Aveam totul când n-aveam nimic
Și-am dus lipsuri când aveam de toate
Am fost moartă, chiar de am trăit
Și-am fost vie când eram pe moarte...

Am ales ce-a fost mai rău din bune
Mi s-a dat ce-a fost mai bun din rău
M-am pierdut și regăsit în mine
Dar am îndrăznit ca să fiu EU... mereu!

Viața nu te întreabă niciodată dacă eşti pregătit sau nu de o nenorocire. Nu îți dă niciun preaviz şi niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz, care să-ți prăbuşească întreg universul.

Nu te întreabă dacă e prea devreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu.

Nu te întreabă dacă vei suporta sau nu, nici dacă eşti pregătit sau nu ca să pierzi tot ce ai.

Nu te întreabă cât de mult iubeşti pe cineva sau cât de mult depinzi sufleteşte de anumiți oameni, atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul şi amărăciunea singurătății.

Nu te întreabă dacă eşti copil sau încă prea tânăr ca să-ți pierzi părinții.

Nu, viața nu te întreabă nici dacă eşti sau nu destul de puternic pentru a trece printr-o decepție.

Nu te întreabă cât ai râs, înainte să te facă să plângi; nici cât te-ai bucurat, înainte să te facă să suferi.

Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, batjocorit, umilit, trădat, părăsit, judecat.

Nu te întreabă ce ai făcut bun sau rău – şi, de multe ori, te răsplăteşte cu rău pentru faptele tale bune.

Nu te întreabă dacă vei putea trăi într-un alt loc sau dacă eşti pregătit să renunți la visele tale şi la drumul ales, atunci când îți schimbă brusc direcția de mers şi te smulge din locul în care sufletul tău se simte acasă.

Nu te întreabă ce anume ai şi câte ai sacrificat pentru a avea ceva, atunci când te păgubeşte de tot ce ai agonisit. Nu te întreabă cât de fericit ai fost – sau dacă măcar ai fost fericit vreodată, înainte de a te copleşi cu nefericire.

Nu te întreabă dacă ai apucat să trăieşti şi dacă ți-ai împlinit măcar o parte din vise, înainte să te lovească nemilos cu o boală,

care îți va arăta, cu paşi uneori lenți şi nemiloşi, sfârşitul. Sfârşitul planurilor tale, al viselor tale, al gândurilor tale - iar, într-un final, sfârşitul tău.

Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine eşti şi de ce ai făcut, bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire, o lovitură şi te lasă să te descurci. Şi aici apar opțiunile... toate sub formă de lecții - unele mai dure altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba, de multe ori atât de mult, până la a nu te mai recunoaşte pe tine însuți.

Toate aceste lovituri îți dau ocazia să-ți testezi limitele şi să forțezi depăşirea lor. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat şi cine te-a iubit doar declarativ şi interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine eşti, ce poți şi ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât şi pentru tine însuți. Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei şti niciodată câte poți îndura. Asta. pentru că oamenii nu îşi cunosc limitele. Nu vei şti unde vei ajunge şi nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun; te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau te pot transforma într-un om vulnerabil, speriat, resemnat. Viața, drumurile, loviturile şi oamenii ei te pot îndepărta sau te pot apropia de tine... totul ține doar de ce alegi.

Omenirea aştepta cu bucurie Crăciunul, dar eu aşteptam doar să treacă. Timpul era singura mea speranță către uitare, acceptare şi vindecarea rănilor. Eram deprimată, descurajată şi pierdută. Deşi eram o femeie foarte tânără, aveam un suflet îmbătrânit, niciun chef de viață şi nicio perspectivă. Mă zbăteam între sentimente contrare, mă învinovățeam şi mă autocompătimeam. Îmi plângeam de milă şi uram neputința mea de a schimba ceva.

Abia în seara de Ajun, am realizat că era pentru prima dată în viața mea, când nu aveam un brad împodobit. În casa mea şi în sufletul meu nu era nicio sărbătoare. Trecuseră deja câteva zile de

când stăteam numai în pat, ca o bolnavă. Prietenele mele, Simona şi Timeea, nu m-au părăsit nicio clipă, îndurând cu greu să mă vadă plângând ore în şir şi, adeseori, plângând alături de mine.

Am auzit soneria şi pentru că nu reacționam, Simona s-a dus să vadă cine mă căuta la ora aceea târzie. „Probabil că sunt colindători“, mi-am spus în gând. După câteva clipe, Simona s-a întors în dormitor cu un zâmbet larg pe față, urmată de cineva care ținea în fața sa un brad gata împodobit. Persoana din spatele bradului s-a strecurat în dormitor şi a aşezat bradul în colțul liber al încăperii. Era Robert.

- Ho, ho, ho!, a apus el, venind către mine.

- Nu cumva ha, ha, ha? M-a îmbrățişat strâns şi m-a pupat pe frunte, apoi şi-a aruncat fularul pe marginea patului.

– Ce cauți aici, nebunule?, l-am întrebat, urmărindu-l cum căuta o priză pentru instalația din brad.

– Îmi place să fac sărbătorile în Braşov, mi-a răspuns, concentrat asupra câtorva podoabe care se împrăştiaseră pe jos. Robert a aranjat bradul, a pornit instalația şi a stins lumina. Apoi s-a descălțat, şi-a dat jos haina şi s-a aşezat pe pat lângă mine.

– Haideți, fetelor, o telenovelă, ceva?

– Să te uiți tu la telenovele, bă!, a strigat Timeea, din hol.

Nu îl puteam privi pe Robert, pentru că îmi amintea de toată viața mea tristă şi de pierderi. Până şi el era una dintre pierderi - o pierdere dureroasă, pentru care încă mă învinovățeam.

– Ce ai mai scris în jurnal? m-a întrebat el, luând caietul gros ce zăcea pe marginea noptierei. „*Regretele sunt cele mai urâte sentimente*.“ Aşa este, Irina...

Mă uitam la televizor, fără să văd ceva, desigur. Gândurile mele rătăceau aiurea. Simona şi Timeea au decis că erau obosite şi că vor dormi în sufragerie, aşa că ne-au spus pe fugă un „noapte bună“ şi ne-au lăsat singuri.

– Cum te simți?, m-a întrebat Robert, aşezându-şi perna.

– Nu ştiu. Cred că nu mai simt nimic. Am sufletul anesteziat.
– Vrei să vorbim? Vrei să facem ceva anume?
– Nu. Nu vreau decât să am linişte.
– Sunt aşa de obosit! Te superi dacă adorm?
– Dezbracă-te.
– Ai gânduri nebuneşti c-un biet oştean, maiestate?
– Băi, tu deja visezi? Mă gândeam să dormi comod, atâta tot... Robert a adormit imediat, iar odată cu somnul lui aveam senzația că începeam şi eu să mă liniştesc, pentru că lângă el mă simțeam în siguranță. Am închis televizorul, m-am aşezat comod pe pernă şi am privit bradul frumos împodobit cu globuri argintii şi mov şi cu jocurile de lumini. „Ce nebun poate fi Robert!“, îmi spuneam în gând. „Să vină el tocmai din Bucureşti, cu un brad împodobit! Cum l-o fi îndesat în maşină? Sau l-o fi împodobit pe casa scării? Nu-i normal la cap...“

Robert era cel mai bun prieten al iubitului meu, Matei – deşi prin natura relației lor, ei doi se considerau frați.

S-au cunoscut când Robert avea 11 ani, în urma unei întâmplări foarte triste; Robert şi-a pierdut părinții într-un accident de maşină şi a rămas în grija bunicii lui, care era bătrână şi bolnavă. Părinții lui Matei au hotărât să-l adopte şi, deşi nu au făcut-o cu forme legale, acesta a locuit la Snagov la reşedința acestora, devenind practic un membru al familiei. După moartea bunicii lui, pentru că Robert era minor şi ar fi ajuns într-un centru de plasament, părinții iubitului meu au făcut toate demersurile necesare pentru a-l păstra în familie. În mijlocul lor, Robert a găsit toată dragostea şi sprijinul de care a avut nevoie, mai ales datorită faptului că aceştia nu l-au făcut niciodată să se simtă străin şi l-au copleşit cu multă atenție şi căldură; astfel încât Matei şi Robert s-au apropiat şi s-au înțeles ca nişte frați adevărați. Faptul că Robert avea alt sânge era doar un amănunt de care nimeni din familie nu ținea

cont - ba mai mult, existau multe persoane care nici nu ştiau că ei doi nu erau fraţi cu adevărat.

Încă de când i-am cunoscut, am fost uimită de legătura dintre ei, pentru că se respectau foarte mult şi erau foarte ataşaţi unul de celălalt. Educaţia bună primită acasă, într-o familie cu pretenţii şi cu valori, i-a făcut să se ajute şi să fie uniţi. Matei era foarte legat de Robert şi, de aceea, chiar şi când ar fi trebuit ca fiecare să plece la casa lui, ei au ales să locuiască împreună. Şi-au construit o vilă mare şi frumoasă la Snagov, hotărâţi să trăiască acolo, împreună cu familiile pe care aveau să şi le întemeieze.

Robert s-a întors spre mine şi, după ce mi-a aruncat o privire scurtă, mi-a cuprins mâna într-a lui. A readormit, iar eu îl priveam aproape fără să respir, de teamă să nu-l deranjez. Deşi îl văzusem de mii de ori până atunci, încă eram uimită şi impresionată de frumuseţea lui, ca şi cum acum îl vedeam pentru întâia oară.

Robert era un bărbat înalt, cu un trup atletic, frumos construit. Avea trăsături blânde, ochi negri şi nişte gene foarte lungi, iar când zâmbea, dezvăluia în obraji nişte gropiţe care-i dădeau un aer inocent şi dulce. Părul lui negru avea reflexe lucioase, albăstrui şi-mi amintesc de câte ori am făcut eforturi să nu îmi trec degetele printre şuviţele lui rebele. Deşi avea o alură sportivă, era un bărbat frumos, cu o eleganţă aparte în comportament - dar ceea ce îl făcea cu adevărat special era sufletul lui.

Avea cel mai bun suflet pe care îl cunoscusem vreodată la un om. Era sensibil şi bun, empatic şi cald, blând şi uman, capabil să-şi ofere prietenia şi iubirea, până la sacrificiu. Era singurul om lipsit de orice urmă de egoism, pe care-l cunoşteam - iar eu eram singura care uram asta la el.

Nu puteam dormi, de aceea m-am ridicat încet şi m-am dus în bucătărie, ca să-mi fac un ceai. Simona, care m-a auzit umblând prin casă, a venit să-mi ţină companie.

– Du-te şi culcă-te cu Timeea, dorm eu cu el, mi-a spus ea.

– Ai vrea tu!

– Aş vrea eu? Ar vrea jumătate de planetă!

– Taci, tu, că ne aude!

– Ce drăguț din partea lui, nu? Sau o fi venit să te ia la Snagov? Oare l-a trimis Matei ?

Matei?! Uitasem de el. In sinea mea îmi doream şi parcă nu-mi doream să-l fi trimis Matei.

Eu şi Matei treceam, pentru a nu ştiu câta oară, printr-o perioadă de criză, dificilă şi tensionată. După o relație de cinci ani, în care am cunoscut aproape toate stadiile posibile într-un cuplu (exceptând moartea, pentru că amândoi eram încă vii), decisesem să ne acordăm o pauză, pentru a avea timp să reflectăm atent, asupra viitorului nostru.

– Eu sunt sigură că l-a trimis Matei..., a spus Simona, întrerupându-mi brusc gândurile.

– E posibil. Doar aşa face mereu. Ceea ce nu poate să facă personal, lasă în seama celui mai bun prieten.

– Păi, dacă tu îl respingi! Altfel, poate venea el...

– Venea pe naiba!

– Cât poți să-l iubeşti...

– Pe cine?

– Cum adică?

– Hai, că mi-e somn. Noapte bună!

Şi am plecat în cameră, lăsând-o pe Simona singură.

Robert dormea adânc, iar eu făceam eforturi să nu-l trezesc, implorând nişte îmbrățişări şi nişte consolări. Pentru că aveam mare nevoie de protecție, de alinări, de iubire. De câteva zile nu mai eram femeia puternică pe care lumea o considera o forță, nu mai eram cea care avea energie şi putere să-i ridice pe toți, să-i încurajeze cu argumentele ei pozitive şi motivante, nu mai eram cea în

brațele căreia se refugiau toți, ştiind că găseau protecție şi alinare, pentru că femeia puternică fusese înlocuită de o fetiță mică, neputincioasă, descurajată şi vulnerabilă.

„Doamne, cum o să treacă perioada asta?“, mă întrebam în gând. Am privit jurnalul abandonat pe noptieră şi parcă mi-am privit întreaga viață. Pentru că acolo chiar se afla întreaga mea viață, zi cu zi, gând cu gând, emoție cu emoție, pagină după pagină a poveştii mele. De fapt viața mea era un cumul de poveşti, care mai de care mai halucinante, mai frumoase sau mai triste. Şi cum nu pot exista poveşti fără personaje, a trebuit să întâlnesc fel şi fel de oameni. Oameni care, prin modul în care au intrat în sufletul meu, au contribuit mai mult sau mai puțin la formarea mea ca om.

Când eram mică, tata mi-a spus că sufletul meu este un castel. Că indiferent de luptele care se dau înafara lui, eu trebuie să păstrez interiorul frumos şi curat. Să nu îl aglomerez cu lucruri inutile şi să nu primesc pe oricine înăuntru. Mi-am şi notat această idee, într-unul dintre primele mele jurnale, dar, odată cu trecerea timpului, i-am uitat sfatul. Aşa că, am primit în sufletul meu pe oricine a dorit să intre, fiind poate mult prea ospitalieră. Dezamăgirile, însă, m-au schimbat, făcându-mă să mă tem de aceia care ar putea da buzna, aducând cu ei răutăți, interese proprii şi fără niciun sentiment frumos. Asta, pentru că au fost oameni care au năvălit în sufletul meu aducând cu ei minciuni şi „te iubesc“-uri pline de ipocrizie. Alții au intrat aducând după ei noroi şi obligându-mă să fac mult timp curat în urma lor. Iar atunci când au plecat au luat tot ce au putut, tot ce am avut mai bun şi mai frumos, lăsându-mă săracă şi singură.

Au fost şi oameni cu care am comunicat într-un fel ridicol, ținându-i afară, în fața uşii sufletului meu, pentru că mi-a fost teamă să le permit să intre. Şi, de multe ori, am greşit. Pe alții i-am rugat să intre, atunci când m-am simțit prea singură. Şi astfel, castelul meu a fost vizitat de fel şi fel de oameni. Oameni buni, oameni răi, oameni sinceri şi oameni falşi. Oameni care au contat şi simpli trecători,

care nu au lăsat nicio urmă şi nicio amintire. Unii au rămas în castel, alții au plecat, unii au fugit, iar câțiva au promis că se vor întoarce. Unii dintre cei care au plecat au lăsat mărturii ale trecerii lor prin castelul meu: dor, regrete, dezamăgiri, întrebări fără răspuns, lacrimi şi dureri. Foarte puțini au lăsat ceva frumos şi bun: amintiri frumoase, lecții prețioase şi iubire. Asta, pentru că au fost prea puțini cei care m-au iubit cu adevărat.

Cu toate acestea, am trăit mai multe poveşti de iubire. Pentru că iubirea oferă fel şi fel de poveşti. Sunt poveşti frumoase, trecătoare, amăgitoare, menite doar să ne ofere experiențe, lecții, amintiri. Sunt poveşti care ne aduc atâta dezamăgire, încât ne fac să nu mai credem în iubire, să nu ne-o mai dorim şi să ne condamnăm la singurătate. Sunt poveşti de iubire care ne vindecă de răni lăsate de iubiri trecătoare şi care ne fac să cunoaştem iubirea adevărată; sunt poveşti de iubire după care regretăm, întrebându-ne mereu „cum ar fi fost dacă...?"; sunt poveşti de iubire în care numai unul iubeşte, sperând că va fi la rându-i iubit înapoi; sunt poveşti de iubire scurte, care se transformă, cu timpul, în prietenii frumoase. Mai sunt şi poveşti de iubire care există numai în visele noastre, poate pentru că iubirea nu ne este împărtăşită de celălalt, sau poate pentru că destinul nu vrea să ne permită să trăim acea poveste. Şi mai sunt poveşti de iubire pe care le trăim mult timp, în sufletul nostru, după ce ele s-au terminat.

Nicio poveste nu seamănă una cu cealaltă, chiar dacă toate au în comun iubirea. Din fiecare învățăm ceva, altceva, despre noi înşine, despre oameni, despre viață sau lipsa ei. Şi după fiecare poveste, deşi nu mereu ne schimbăm, mereu ne reinventăm. Devenim mai naivi sau mai realişti, mai curajoşi sau mai temători, mai încrezători sau mai sceptici, mai buni sau mai răi, mai calzi sau mai reci – iar, într-un final, ne regăsim.

Fiecare dintre poveştile mele de iubire m-a învățat ceva. Am învățat să aştept, să pierd, să iert – şi chiar să urăsc. Am învățat să renunț, să mă prefac, să mint, să mă mint, să înşel, să mă înşel...

Am învățat că a aştepta după alții înseamnă timp pierdut şi amânări inutile. Am învățat că nu are rost să mă zbat să fac parte dintr-o viață în care nu sunt dorită şi nici să rămân în locuri unde nu mai am niciun rost. Am învățat să fiu mai rezervată în a mă implica sufleteşte şi să fac diferența între cei care mă iubesc şi cei care doar mă folosesc. Am învățat că rațiunea nu poate fi mereu în consens cu inima – şi că ambele pot fi supuse rătăcirilor. Am învățat să respect şi să accept alegerile celorlalți, chiar dacă acestea îmi influențează viața şi îmi răstoarnă universul. Am învățat că iubirea nu trebuie păzită.

Am învățat că nu merită să plâng după oamenii care nu m-au iubit şi care m-au abandonat. Că aceia care m-au însoțit o perioadă pe drumul meu, iar apoi au cotit brusc pe alte drumuri, nu au fost decât nişte umbre, care doar m-au privat de soare...

Am învățat că responsabilă pentru toate evenimentele care conturează, mai mult sau mai puțin, viața unui om, e iubirea. Că fericirea dar şi toată nefericirea, durerile şi bucuriile, momentele de extaz precum şi decăderile, iluziile şi praful ce rămâne uneori în urma lor, transformarea şi statornicia care definesc viața sunt controlate, într-un mod haotic, de iubire şi de modul în care noi, oamenii, ne abandonăm ei. Pentru că oamenii nu pot trăi fără iubire şi nu sunt meniți să fie singuri. Pentru că, oricât de împliniți ar fi în plan familial, social, profesional, material sau din orice alt aspect ce banalizează existența umană, nu pot fi compleți, fără un suflet alături.

Uneori, în goana după iubire aceştia ajung în impasuri şi sunt forțați să facă alegeri care de multe ori îi poartă pe căi şi mai pline de disperare. Însă mulți dintre ei nu realizează importanța şi valoarea unui suflet pereche, alături de care să împartă pământul, aerul, orizontul şi viața şi preferă să se arunce orbeşte, în poveşti

de iubire incerte. Pentru că iubirea nu este rațională şi nu putem alege pe cine să iubim. Pentru că la capătul tuturor luptelor interioare între inimă şi rațiune, inima este cea care ia decizia finală.

Priveam jocul luminițelor din brad şi mă gândeam la trecut şi la oamenii de care îmi era dor. Robert dormea adânc şi, pentru că nu îmi era somn, am luat încet jurnalul, ca să-mi scriu gândurile.

„Azi mă voi ierta. Cred că numai aşa voi putea merge mai departe. Mă voi ierta pentru că am obosit să mă condamn atât de mult şi de aspru, pentru tot ceea ce am făcut şi pentru ce nu am făcut. Am fost cel mai dur judecător al meu. Şi, între timp, am ajuns să fiu propriul meu călău. Ajunge! M-am condamnat destul pentru greşeli, pentru vorbe spuse la nervi, pentru că am rănit oameni care nu au meritat. M-am condamnat pentru toate promisiunile pe care nu le-am respectat. M-am condamnat pentru ceea ce am fost şi pentru că nu am reuşit să fiu mereu cine mi-am dorit să fiu. M-am condamnat pentru nefericirea mea şi a altora şi mi le-am asumat. M-am condamnat pentru ceea ce nu am spus şi nu am făcut la momentul potrivit, pentru drumuri abandonate şi pentru că nu am avut curaj să-mi ascult inima. M-am condamnat când m-am trezit în fața unor uşi închise definitiv. M-am condamnat pentru că nu am ştiut să prețuiesc anumite persoane, pentru că am alungat de lângă mine oameni care m-au iubit. M-am condamnat pentru că am luat decizii sub impulsul momentului, pentru că nu am fost matură când a trebuit şi copil, atunci când am avut nevoie. M-am condamnat pentru alegeri, pentru eşecuri, pentru vise pe care nu mi le-am împlinit şi pentru că am trăit jumătăți de măsură. M-am condamnat pentru că am fost superficială, pentru că m-am amăgit, pentru că nu am ştiut să iert la momentul potrivit. Azi mă voi ierta. Voi face pace cu mine, cu trecutul şi cu ceilalți, pentru că numai aşa pot merge mai departe. Am tot dreptul să mă iert...“, am scris în jurnal.

– Hei, ce faci? De ce plângi?, m-a întrebat Robert, trezit brusc.

– Dormi liniştit.

– Ce scrii acolo?

– Nimic important...

– Hai în braţe, vii? Am închis jurnalul şi m-am cuibărit în braţele lui primitoare. M-a mângâiat pe păr câteva clipe, iar când a văzut că nu mai plângeam, s-a liniştit şi a adormit din nou. „*Chiar trebuie să mă iert!*, mi-am spus în gând. *Trebuie să-mi iert inima care a ales nebuneşte. Sau poate raţiunea, care a ales prosteşte.*“ Privind bradul colorat şi frumos luminat mă întrebam cum ar fi arătat oare povestea vieţii mele, dacă în urmă cu cinci ani aş fi ales altfel? Dacă destinul ar fi aranjat altfel lucrurile. Pentru că tot ceea ce s-a întâmplat s-a aranjat şi s-a decis în câteva secunde, cred.

Îmi aminteam secvenţe din noaptea în care i-am cunoscut pe Robert şi pe Matei şi realizam cât de mult m-am schimbat de atunci. Prin prisma vârstei eram doar o copilă, pentru că aveam numai 19 ani, dar prin prisma experienţelor eram deja o femeie matură, încercată de viaţă, stăpână pe sine şi responsabilă. Eram percepută de ceilalţi ca fiind o forţă, pentru că mă descurcam foarte bine în situaţii de criză. Aveam o stimă de sine foarte ridicată şi o foarte mare încredere în mine. Dar eram o fată modestă, cu aşteptări realiste. Dacă alte fete de vârsta mea erau visătoare şi uneori naive, eu eram mult prea cu picioarele pe pământ şi cântăream bine fiecare lucru şi fiecare decizie. Locuiam singură, încă de la 17 ani şi aveam un drum croit spre viitor, cu planuri bine stabilite. Eram studentă la o Universitate din Germania, unde am ajuns printr-o serie de împrejurări favorabile. Marea majoritate a rudelor mele din partea tatălui locuiau în Germania şi şi-au dorit foarte mult să mă ducă şi pe mine acolo, convinşi că România nu îmi oferea prea multe perspective. După terminarea liceului, am urmat un curs organizat de o Universitate germană, care la sfârşit mi-a oferit un alt curs, cu bursă, dar în Germania. Şi pentru că unul dintre profesorii care au predat la

acel curs s-a îndrăgostit de mine, a făcut tot posibilul ca să ajung studentă acolo. Astfel că aveam în fața mea un viitor sigur şi frumos. Dar toate planurile mi-au fost schimbate radical, de Matei.

El avea 27 de ani, când ne-am cunoscut şi, deşi era tânăr, era un bărbat matur, realizat şi puternic. A crescut într-o familie foarte bogată, ceea ce i-a permis să pornească în viață cu tot ce i-a trebuit. Avea o afacere proprie în domeniul imobiliarelor şi a construcțiilor şi o fermă, care-i aduceau venituri considerabile, asigurându-i confortul unui trai la cele mai înalte standarde. Toate afacerile le administra împreună cu Robert, care era omul de bază, creierul şi factorul decizional. Tot ce aveau, casa şi firmele, erau împărțite egal între ei doi. Matei nu era tocmai un om ambițios şi responsabil, dar lipsurile lui erau compensate de Robert, care era foarte harnic, serios şi determinat. Nu numai o dată am auzit remarci de genul „dacă n-ar fi fost Robert, Matei n-ar mai fi avut azi nimic".

Pe Matei l-am cunoscut într-o noapte, într-o discotecă din Poiana Braşov. O noapte oarecare, dar care mi-a schimbat radical direcția de mers. Îmi amintesc perfect fiecare gest, fiecare privire şi fiecare emoție pe care am trăit-o atunci. Pentru că totul a fost deosebit şi frumos. Poate că nu l-aş fi remarcat în mulțimea de oameni şi în încăperea obscură, dacă nu mi-ar fi atras atenția agitația din jurul lui. Imediat ce a intrat în discotecă, ospătarii au luat o poziție sobră în fața lui şi au adoptat rânjetul pupincurist. Proprietarul discotecii, care îmi era prieten, i-a întâmpinat personal, ca pe nişte celebrități. Mie mi-a atras atenția Robert, care m-a privit într-un fel ciudat, când a trecut prin spatele meu. Ne-am aruncat câte o privire scurtă în oglinda din spatele barului, iar când privirile ni s-au întâlnit, am avut senzația că îl cunoşteam de-o viață.

– Mamă, ce tipi!, a spus prietena mea, Simona, când i-a văzut pe Matei şi pe Robert, trecând pe lângă noi.

– Cine-or fi ăştia, tu, de stă toată lumea drepți în fața lor?, am întrebat plictisită.

– Nişte bucureşteni tari, plini de bani, mi-a răspuns barmanul, care prinsese din zbor, întrebarea mea.

– Oau, şi frumoşi şi cu bani!, a spus Simona, încântată.

– Ia vezi, tu, poate că te măriți!

– Iri, ce mişto e ăla cu cămaşa în pătrățele! Îl vezi? Atunci mi-am întors discret privirea către Matei şi l-am văzut. Într-adevăr, era un bărbat frumos: înalt, brunet, cu un zâmbet superb, ce dezvăluia o dantură perfectă. Avea o ținută elegantă şi se vedea că are clasă, după îmbrăcăminte şi după atitudine. Matei mi-a surprins privirea şi mi-a zâmbit, iar eu m-am întors imediat, ca nu cumva să las impresia că mă holbam, sau că aş fi fost interesată de el.

– Irina, cred că frumosul ăla vorbeşte despre tine, mi-a spus Simona, după scurt timp.

– Sigur că da. Poate vrea şi un autograf...

– Mie aşa mi s-a părut. Tu, da' ce faini sunt tipii!

– Încearcă să te porți decent, când eşti cu mine, disperato!

Stăteam plictisită pe scaunul înalt de la bar şi ascultam muzica, analizând oamenii din jur. Nu eram în toane prea bune şi îmi doream să treacă mai repede orele plictisitoare, ca să plecăm acasă.

– Domnul Matei m-a întrebat de tine, mi-a spus proprietarul discotecii, apărând brusc în spatele meu.

– Cine?

– Tipul pe care l-am condus la masa aia...

– Nu mă interesează.

– De ce nu? Ştii ce tare-i tipu'? Toate gagicele sunt nebune după el!

– Atunci să-şi deschidă un azil, am spus, plictisită.

– Şi ce i-ai spus de ea?, a întrebat Simona, foarte curioasă.

– I-am spus că e o fată de milioane şi că toți o iubesc.

– Trebuia să-i spui şi că am un prieten, am spus.

– Papagalu' ăla de neamț? Să mor io, dacă te înțeleg! Ce găseşti la el? De câte ori ai venit cu el pe aici, m-am abținut cu greu să

nu-l întreb unde şi-a parcat O.Z.N.-ul, pentru că pare extraterestru, mi-a spus proprietarul discotecii.

— Aşa-i place ei, relații la distanță, a spus Simona, amuzată.

Mă flata interesul lui Matei față de mine, dar nu mă iluzionam aiurea, pentru că, deşi eram o tânără frumuşică şi aveam succes la bărbați, îmi pierdeam încrederea în mine, atunci când eram pusă în balanță cu oameni superiori, prin prisma banilor. Aveam prejudecăți, crezând că oamenii cu bani căutau tot oameni cu bani şi poate frumuseți mondene, de top.

— Hai să dansăm!, mi-a spus Simona, când a auzit un cântec care-i plăcea. Simțeam privirile lui Matei ațintite asupra mea, dar mă prefăceam că nu-l observ. După câteva dansuri, m-am aşezat la masa prietenilor mei, gândind că dacă voi sta la bar, voi părea disponibilă şi nu-mi doream să transmit asta. De câteva ori ne-am aruncat priviri scurte, iar la un moment dat am avut impresia că mi-a zâmbit.

Pentru că îmi era cald, iar fumul din interior devenea din ce în ce mai greu de suportat, am ieşit în holul discotecii ca să iau puțin aer. Holul avea un perete de oglinzi, de care am profitat câteva clipe, că să-mi studiez ținuta. Eram îmbrăcată cu o rochie albă din in, scurtă, cu un decolteu generos şi purtam o pereche de pantofi roşii, cu tocul foarte înalt. Nu era o ținută tocmai una potrivită unei asemenea locații, însă ştiind că discoteca va fi aproape goală, nu am acordat prea mare importanță, felului în care m-am îmbrăcat.

L-am observat pe Robert venind spre mine şi l-am urmărit cu privirea în oglindă, având senzația că îmi era imposibil să-mi iau privirea de la el. S-a oprit lângă mine şi m-a privit în oglindă, iar eu i-am zâmbit întrebător. Câteva clipe ne-am privit reflexiile unul celuilalt, ignorând un grup de gălăgioşi, care stăteau în hol. Privirea lui Robert era pătrunzătoare şi mă intriga. Aveam din nou senzația că îl cunoşteam foarte bine, însă privindu-l cu atenție am realizat că nu-l mai văzusem niciodată. Involuntar am întins mâna dreaptă, pe care, de îndată, el mi-a atins-o uşor, prinzându-mă de degete. Câteva

clipe ne-am atins degetele jucându-ne cu ele, iar când am realizat ce se întâmpla, mi-am retras mâna ruşinată şi mi-am aranjat părul. Robert a rămas neclintit şi m-a privit într-un fel straniu, care m-a făcut să simt o vibraţie ciudată în corp, dar am dat vina pe aerul rece care venea de afară. I-am aruncat o privire serioasă şi am plecat de lângă el, lăsându-l privind în urma mea. „Ce ciudat!“, mi-am spus.

La scurt timp după ce m-am aşezat la masă, unul dintre ospătari a venit lângă mine cu o tavă acoperită cu petale de trandafiri, pe care era o şampanie Dom Perignon.

– Din partea domnului Matei, mi-a spus ospătarul.

– Spune-i că-i mulţumesc. Şi te rog să-i duci din partea mea o sticlă din ceea ce bea el.

– Whisky bea, dar are deja una la masă.

– Bine. Spune-i că e din partea mea. Şi trece-o în contul meu, nu am atâţia bani la mine.

– Nu fii culmea! Nu-ţi iau ţie preţul de discotecă, ci de magazin, aşa că scapi ieftin. Faţă de cât costă şampania asta...

– Mulţumesc!

– Se pare că domnul Matei te place foarte mult, a spus ospătarul, în timp ce-mi turna şampanie în pahar.

– Ghinion, am spus absentă.

– Altele ar da orice ca să fie băgate în seamă de el...

– Vio, eu nu sunt altele şi trebuia să ştii deja asta, doar nu mă cunoşti de ieri!, am spus, răstindu-mă la ospătar.

Simona jubila şi cine ştie ce scenarii îşi făcea în minte. „Oare cum se procedează în cazurile acestea? Să mă duc să dau noroc cu el, nu se cade, acesta fiind un gest vulgar, de femeie disponibilă...“, mă gândeam. I-am aruncat un zâmbet lui Matei, ridicând discret paharul spre el. El mi-a zâmbit înapoi, făcând acelaşi gest cu paharul de whisky, apoi am gustat amândoi din băuturi, privindu-ne.

– Cineva e ca melcu' aici, mi-a spus Simona distrată.

– Da, tu eşti ca melcu'! Ce crezi, că ne măritǎm cu ăia? Vor o buşeală în noaptea asta, atât.

– Mamăăă, ce m-aş mai buşi! Cu amândoi. Că e greu de ales...

– Eşti irecuperabilă! Simona era prietena care mă făcea să râd din orice. Glumea non-stop şi de multe ori nu puteai deosebi gluma, de adevăr. Era la fel de liberă în gândire ca şi mine şi la fel de naturală. Spunea mereu exact ce gândea, fără să menajeze pe nimeni şi fără a se teme că putea fi judecată greşit. Era o femeie sinceră, fără prejudecăți şi foarte puternică.

Ne cunoşteam de când eram adolescente şi ne-am format personalități apropiate. Nu am avut niciodată secrete una față de cealaltă. Aveam încredere în ea, pentru că nu m-a dezamăgit niciodată. Mi-a fost alături în toate momentele mele bune sau rele, a plâns cu mine şi s-a bucurat alături de mine. Uneori aveam impresia că trăia prin mine, pentru că o afecta tot ceea ce mi se întâmpla. Şi pentru că mă iubea foarte mult, era excesiv de protectoare. Eram mândră de ea. Pentru că era deşteaptă şi descurcăreață. Era ambițioasă şi determinată. Lumea ne percepea ca fiind foarte diferite, pentru că eu eram grațioasă, feminină, romantică şi foarte răbdătoare, iar ea era băiețoasă, părea insensibilă la frumos şi avea un temperament vulcanic. Şi ca fizic eram foarte diferite; eu eram blondă, cu ochi verzi şi voluptoasă, iar ea era brunetă, cu ochi negri şi foarte slabă.

– Irina, am un bilețel pentru tine, mi-a spus ospătarul, revenind la masă şi punându-mi un bilețel în mână.

– De la...?

– Nu pot să spun.

Mă aşteptam ca biletul să fie de la Matei, cu toate că nu îl văzusem să se ridice de la masă şi nici să scrie ceva la masa lui. L-am deschis curioasă şi am citit: *„Te rog să pleci. Fugi cât mai repede de aici. Te implor!“*

Poftim?! Cine îmi putea scrie aşa ceva? Era vreo glumă? Nu găseam niciun motiv justificat pentru care cineva să-mi fi cerut să

plec din discotecă. De la Matei nu putea fi, altfel de ce mi-ar fi trimis şampania? Am băgat bilețelul în geantă şi am conversat puțin cu prietenii mei care se distrau pe seama unor turişti amețiți, ce se dădeau în spectacol pe ringul de dans. Am auzit deodată o melodie care îmi plăcea foarte mult, „Wicked Game", cântată de Chris Isaak şi mi s-a părut puțin ciudată şi inoportună trecerea la acel gen de muzică, ştiind că dj-ul punea melodii lente doar spre dimineață, sau atunci când voia să alunge clienții. Pierdută în gândurile mele, în timp ce priveam câteva cupluri care se unduiau pe ritmul lent al melodiei, m-am trezit cu Matei în fața mea. Mi-a întins mâna şi m-am ridicat imediat, urmându-l până pe ringul de dans. Chiar dacă nu eram deloc genul de femeie pe care să poată să o intimideze un bărbat, de data asta mă simțeam incomod. Evitam să-l privesc şi încercam să am o ținută sobră.

– Eu mă numesc Matei. Tu?

– Irina, am răspuns politicoasă, privindu-l pentru prima dată de aproape. În acel moment am avut impresia că tocmai cunoscusem cei mai frumoşi şi mai expresivi ochi albaştri pe care îi văzusem vreodată. Într-adevăr, Matei era un bărbat superb. Avea trăsături frumoase, era uşor efeminat, dar foarte elegant.

– Interesant parfumul tău. Ştiu că nu se cade, dar pot întreba ce este?

– Dior, Dolce Vita.

– Ți se potriveşte foarte bine.

– Mulțumesc. Lumea îl consideră prea dulce. Deşi e un dulce amărui... aşa ca viața.

– De unde ştie o fată atât de tânără ca tine, că viața poate fi şi amară?

– Din cărți.

– Îți place să faci pe inabordabila?

– De ce crezi asta?

– Pentru că stai departe de mine şi eviți să mă priveşti.

– Aşa de aproape, e bine? I-am înfruntat privirea cu curaj şi m-am lipit de el.

– Nu, Irina. Asta nu înseamnă aproape... I-am ignorat afirmaţia şi m-am străduit să nu fac vreo gafă, care să-mi strice imaginea de tipă dură.

– Irina, n-ai vrea să mergem în altă parte? La un restaurant?

– Mulţumesc pentru invitaţie, dar sunt aici cu prietenii mei.

– Îi luăm şi pe ei.

– Nu pot, îmi pare rău.

– Cum de aţi ieşit în cursul săptămânii?

– Suntem ca acasă aici. Şi îmi place în cursul săptămânii, pentru că nu e aglomerat. Vezi ce lejer e? Tu cum de ai venit în mahernița asta?

– Păi, n-aş fi venit, dar a insistat Robert. Noi avem o casă aici în Poiană şi aveam chef să ieşim să bem ceva...

– Aha! Şi nevestele au rămas să-şi facă somnul de frumuseţe?

– Nu suntem căsătoriţi. Mă puteai întreba direct, mi-a spus el.

Când s-a terminat melodia, i-am mulţumit şi am ieşit direct afară, pentru că simţeam nevoia să iau aer.

– Căldură mare înăuntru, nu?, m-a întrebat Simona, apărând lângă mine, cu un rânjet stupid.

– Mai stăm?

– Logic! Zi-mi, ce zicea? Ţi-a cerut numărul de telefon, ceva?

N-am apucat să-i răspund Simonei, pentru că Matei a apărut lângă noi. Simona s-a făcut imediat invizibilă, lăsându-mă singură cu el. Stăteam rezemată de balustrada scărilor, iar Matei m-a privit din cap până în picioare, ca pe un obiect expus într-o vitrină.

– Ştii, e pentru prima dată când nu-mi găsesc cuvintele ca să abordez o persoană, mi-a spus el, apropiindu-se şi mai mult.

– Te referi la texte de agăţat? Păi, te învăţ eu, vrei? Pe cine vrei să agăţi?

– Irina, vrei să ieşi cu mine?

– Ce sec. Ar trebui să mai exersezi la replici de agățat, pentru că nu eşti convingător .

– Atunci, învață-mă tu, mi-a spus zâmbind timid.

– Depinde ce vrei de la tipă şi depinde cum e ea.

– Una ca tine, despre care nu ştiu nimic. Cum o pot aborda?

– O tipă ca mine? Cu sinceritate. Şi depinde ce vrei de la ea. Dacă vrei doar sex, îi spui direct. Dacă vrei altceva...

– Oau! M-ai luat pe nepregătite. Mereu eşti aşa directă?

– Mă gândeam să nu-ți irosesc timpul prețios, în care ai putea agăța niște tipe. Lângă masa ta e una cu multe fete. Le-ai văzut?

– Nu am văzut nimic, în afară de tine. Şi mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine. Ce zici?

– Ți-ai pierde timpul. Nu am nimic interesant.

– Cerşeşti complimente...

– Ba nu. Am podul plin.

– Vrei un motiv plauzibil, pentru care-ți cer să ne cunoaştem?

– Dacă insişti... Mă străduiam cu greu să fiu serioasă, ştiind că zâmbetul mi-ar fi trădat gândurile şi emoțiile.

– Pentru că eşti interesantă, frumoasă, senzuală, misterioasă, impunătoare, puțin arogantă şi descurajant de directă.

– Aşa le vrăjeşti pe toate pe care încerci să le agăți?

– Îți par genul care agață țipe prin discoteci?

– Păi, nu asta faci acum?

– Nu fac asta, niciodată.

– Ştiu, eşti un fel de crai pe care sar femeile, nu?

– Cu cât încerci să pari mai inabordabilă, cu atât mai interesantă îmi pari. Deci? Ieşi cu mine?

– Of, ce plictisitor eşti! Merg înăuntru...

– Te rog, dă-mi numărul de telefon, măcar să mai vorbim din când în când. Sau lasă-mă să te conduc acasă... Probabil că, fără să vrea, a arătat spre maşina lui, un Mercedes de ultimă clasă, care era parcat în fața discotecii. Mă iritau teribil cei care considerau că

maşinile luxoase le garantau succesul la femei şi speram că el nu credea că mă va impresiona cu maşina lui.

– Nu am telefon, Matei. Iar culoarea maşinii tale mi-a dat o senzație de rece, aşa că o să intru în disco. O seară frumoasă!

– Nu pleca încă, te rog! M-a prins de mână şi m-a întors cu fața spre el, iar eu l-am privit direct, sperând că îl voi intimida cu expresia mea serioasă. Îmi iubeam picioarele care mă țineau, deşi simțeam că îmi pierdeam echilibrul, din cauza emoțiilor.

– Îndrăzneşti să mă atingi?, am întrebat zâmbind.

– E pentru prima dată când m-ai privit aşa. Ai greşit, în cazul în care chiar voiai să te uit. Dar te las să pleci, dacă îți doreşti asta.

„Nu vreau să plec, leagă-mă aici!“, urla inima mea nebună. Dar partea rațională îmi spunea că un bărbat ca el voia doar să se distreze în noaptea aceea şi poate că-şi încerca norocul, tocmai cu mine. Am intrat în discotecă fără să privesc înapoi, iar cât timp am mai stat acolo, nici măcar n-am mai privit către el. I-am spus Simonei că vreau să plecăm şi, după câteva miorlăieli, aceasta s-a conformat. Nu ştiam de ce, dar îmi doream să fug de acolo, cât mai repede. Poate că eram influențată în subconştient şi de bilețelul misterios pe care îl primisem. Am încercat să plecăm neobservate, dar când am ajuns lângă maşina Simonei, ne-am trezit cu Robert, prietenul lui Matei, lângă noi.

– Bună seara, frumusețe! Matei te roagă foarte mult să-i dai numărul de telefon.

– Zău? Şi tu, cine eşti? Valetul lui?

– Mă numesc Robert, mi-a spus, întinzându-mi mâna. I-am întins şi eu mâna, pe care el, în loc să mi-o elibereze, mi-o ținea strâns.

– Robert, transmite-i te rog lui Matei că nu am telefon.

– Îți instalăm noi unul, cât de repede, ne poți da adresa ta?

– N-am nici casă. Sunt un copil al străzii.

– Atunci, te putem adopta?

– Ai uitat să-mi dai drumul la mână. Şi vezi că ochii mei sunt mult mai sus decât acolo unde priveşti tu.

– Scuză-mă, dar m-ai orbit cu faza lungă, a replicat el, privindu-mi sânii.

– Dacă voiai să mă faci să râd, trebuia să mă gâdili.

– Ce prietenoase sunteți, voi braşovencele!

– De unde ştii că sunt braşoveancă?

– Am dedus.

– Trebuie să fiu cumva Jackie Chan, ca să-mi pot elibera mâna din mâna ta?

– Ar ajunge să-mi dai un pupic.

– Nu zău? Mi s-a părut mie că vă purtați ciudat. Vă drogați cumva?, am spus, trăgându-mi mâna. Am intrat în maşina Simonei, iar aceasta a pornit imediat, citindu-mi parcă gândurile.

– De ce nu i-ai dat, tu, numărul de telefon?, m-a întrebat ea, nemulțumită.

– Trebuia să i-l dau pe al tău, disperato!

– Eşti fraieră, tipii erau demenţiali!

– Tu toanto, ăia voiau nişte paraşute, ca să-şi petreacă noaptea cu ele...

– Du-te, tu, de aici! Ăia pot avea orice gagică vor! Tineri, mişto şi plini de lovele! Crezi că dacă voiau o paraşută, îți trimiteau o şampanie atât de scumpă? Eşti fraieră că nu le-ai dat numărul de telefon. Altă dată o să-l dau eu, în locul tău!

– Păi, în cazul ăsta, să te şi întâlneşti tu cu ei, în locul meu. Tu, ştii ce mână fierbinte avea Robert ăla? Ce ciudat era tipul! Să vezi cum se uita la mine, în hol. Stătea şi mă privea în oglindă, dar fix în ochi. Ciudat rău! Iar acum, cât mi-a ținut mâna, simțeam nişte furnicături ciudate...

– Să mor eu dacă înțeleg de ce ne-am uşchit din Poiană! Te viola, ce-ți făcea?

– Taci şi du-mă acasă, că mi-e somn!

Oare există destin? Sau destinul este de fapt rezultatul acțiunilor şi alegerilor noastre? Pentru că, în mod normal, acea noapte se putea încheia acolo, cu plecarea mea. Şi poate că aveam să nu-l mai văd niciodată pe Matei şi nici pe ciudatul de Robert. Pe la jumătatea drumului, am văzut că Simona devenise cam agitată, din cauza unei maşini care făcea tot felul de manevre ciudate în spatele nostru şi ne semnaliza cu farurile. Era întuneric şi nu puteam distinge maşina care ne urmărea, orbindu-ne cu lumina puternică a farurilor.

– Ce naiba vrea boul ăla din spate?, a întrebat ea, nervoasă.

– Cred că vrea să opreşti...

– Ce să opresc, doar nu e poliția. Tu, ăla e nebun!

– Aoleu, e maşina lui Matei. Aşa pare.

– Fată, trebuie să opresc, eu nu mă pot pune cu ăla!

– Să nu cumva să opreşti, clar?! Suntem singure, noaptea, pe drumul Poienii! Mi-am amintit imediat de bilețelul misterios primit în discotecă şi l-am asociat cu tot felul de pericole posibile, făcându-mi scenarii.

– Şi cum ai vrea să țin pasul cu el?

– Nu mă interesează. Scapă de el!

Simona se ținea tare şi conducea cu viteză mare, prea periculoasă pentru serpentinele de pe drumul acela, dar, când am ajuns în dreptul unui refugiu, Matei ne-a depăşit, forțând-o pe Simona să reducă viteza. Imediat a frânat brusc în fața noastră, oprindu-se cu maşina, astfel încât să ne blocheze drumul. Dacă Simona nu ar fi frânat imediat, am fi intrat în maşina lui. L-am văzut pe Matei coborând din maşina, cu un aer foarte relaxat. Fără să stau pe gânduri, am coborât şi eu şi m-am îndreptat nervoasă spre el, convinsă că-i voi da un pumn în mutră, pentru spaima pe care ne-a provocat-o.

– Eşti nebun?!

– Se pare că da, mi-a spus el, venind spre mine.

– Ce vrei?! El s-a apropiat de mine şi m-a îmbrățişat strâns.

– Am vrut să-ți arăt ce înseamnă aproape, mi-a şoptit la ureche, ținându-mă lipită de el. Nu ştiu cât timp m-a ținut aşa, dar mie mi s-a părut că a trecut o veşnicie. ŞI nu puteam să mă adun deloc.

– Noapte bună, Irina.

– Noapte bună, am spus încet. Matei a urcat în maşina lui şi a plecat, iar eu am rămas în acel loc, privind oraşul care se vedea atât de frumos, luminat în noapte. Parcă timpul se oprise în loc.

– Căuta paraşute, zici?, m-a întrebat Simona, trezindu-mă brusc din vis.

– Ce-a fost asta?, am întrebat.

– Nimic ciudat, fato! Un tip tare te-a urmărit cu maşina până aici, a riscat să facem accident, apoi a coborât din maşină, ai coborât şi tu, iar el te-a îmbrățişat. Iar eu, fraieră, în loc să cobor să-i dau numărul tău de telefon, am stat aici, sperând că se va întâmpla ceva. Dar tu ai rămas ca o statuie şi el a plecat!, a spus Simona turuind, cu nişte gesturi teatrale.

– Dar nu mi-a mai cerut numărul de telefon...

– Atunci, de ce te-a urmărit? Doar ca să te strângă în brațe? Ce tare!

– Ce ciudat, nu?

– Dar unde o fi rămas Robert ăla? Mamă ce animal! Bine mai arată! Cât de fraieră poți să fii! Stai după fraierul de neamț. Ce-oi găsi la el, nu ştiu!

– Taci că mă oboseşti. Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre Braşov. Simona vorbea într-una, dar eu nu reuşeam să o urmăresc, pentru că gândul îmi era numai la Matei.

– Sper să mă sune în noaptea asta, prietenul imaginar, am spus îngândurată.

– Bine că laşi să-ți scape bărbați adevărați şi îți pierzi timpul cu prieteni imaginari! Eşti culmea, pe cuvânt!

– Mie îmi face bine relația asta, aşa ciudată cum e ea...

Prietenul imaginar era o persoană necunoscută, care mă suna aproape în fiecare zi. Cu toate că exista, eu l-am denumit „imaginar", prin prisma faptului ca nu ştiam nimic despre el, nici nume şi nici dacă era bărbat sau femeie şi trebuia să-l numesc cumva.

Totul a început cu câteva luni în urmă, într-o seară când m-a sunat pe telefonul fix de acasă, fără să vorbească însă. La început am crezut că era o greşeală, apoi am crezut că cineva mă deranja intenționat, dorindu-şi să mă scoată din sărite. Dar acea persoană misterioasă mă suna zilnic şi nu spunea nimic. Asculta doar, iar eu am încercat în zadar să aflu cine era şi de ce mă suna, fără să vorbească.

Într-o seară m-a prins într-un moment prost, în care aveam nevoie să-mi descarc sufletul cuiva. Şi pentru că o persoană care să tacă şi să asculte era tot ceea ce îmi trebuia, i-am povestit aproape două ore, tot ce aveam pe suflet, trecând de la o idee la alta, ca o nebună veritabilă.

Aşa am început să vorbesc cu un om necunoscut, căruia îi povesteam tot ce gândeam, ce făceam ziua, ce film vedeam, ce citeam, dar nu i-am auzit vocea niciodată. Îmi imaginam că inițial mă sunase din greşeală, că poate era un om singur, care avea nevoie să asculte, sau poate că era mut. Ştiam că nu era cineva cunoscut, pentru că prin eliminare am exclus toți cunoscuții care aveau numărul meu de telefon fix. Chiar dacă mi se părea ciudate acele conversații telefonice - care erau, de fapt, monoloage - mă obişnuisem şi aveam impresia că îmi făceau bine. Uneori îmi era ciudă că nu-l puteam suna înapoi, pentru a-i povesti o emoție sau o impresie caldă.

Într-o seară, am insistat să aflu câte ceva despre această persoană misterioasă. I-am spus să-mi răspundă cu o bătaie în receptor pentru „nu" şi cu două bătăi pentru „da" şi am început să-i pun întrebări. Aflasem că nu mă cunoştea personal, dar nu a vrut să-mi spună dacă era bărbat sau femeie, vârsta sau oraşul din care era. I-am cerut să-mi spună o frază, orice, dar nu a vrut. Şi atunci i-am propus să mă ajute să scriu o frază pe care vrea să mi-o transmită.

Eu spuneam literele alfabetului pe rând, până când auzeam o bătaie în receptor, ca să notez litera pe care îşi dorea să o aleagă. Am scris literele pe o hârtie şi după câteva minute am deslușit fraza: „*Am nevoie de tine. Eşti specială.*“ Simțeam că era o persoană bună. Când am văzut că nicicum nu o pot convinge să scoată vreun sunet, am renunțat să fac presiuni şi am acceptat acea prietenie ciudată. Uneori simțeam că o amuzam şi voiam să o recompensez cu puțină veselie, pentru clipele în care îmi asculta toate frustrările.

— O să te las în pace, i-am spus într-o seară. Dacă vreodată vei dori să vorbeşti, să ştii că nimic din ce îmi vei spune nu mă va face să mă supăr. Pari un om bun. Deşi nu e normal ce faci. Dar încerc să te înțeleg şi să îți respect decizia. Pentru că nu ştiu cum te cheamă, o să-ți spun prietenul imaginar. Da?

De îndată ce am ajuns acasă, am făcut un duş în grabă, ştiind că era foarte posibil să mă sune prietenul imaginar, care mă suna de multe ori şi în toiul nopții, ştiind că aveam obiceiul să nu dorm. Eram nerăbdătoare să-i povestesc despre seara petrecută în discotecă. Dar nu m-a sunat, iar într-un târziu am adormit, răpusă de oboseală. Dormeam adânc, când am auzit telefonul fix sunând şi am răspuns imediat, convinsă că era prietenul imaginar.

— Era şi cazul să mă suni, am spus căscând.

— Bună, Irina. Te-am trezit? Sunt Matei... Am sărit ca arsă, am aprins veioza şi m-am uitat la ceas. Era trecut de ora 4 dimineața.

— Cum de-ai aflat numărul meu?, am întrebat, mirată.

— M-au ajutat nişte bancnote verzi, mi-a spus el, râzând.

— Deci cineva m-a vândut. Dar n-ai făcut o afacere prea bună.

— Eu cred că e cea mai bună afacere pe care am făcut-o în ultima vreme.

— N-ai somn?

— Iartă-mă. E o oră nepotrivită, dar nu am putut aştepta. Te pot suna mâine? Adică, astăzi?

– Păi dacă tot ai dat banii, sună-mă, ca să nu plângi după ei.

– Somn uşor, Irina!

– Somn uşor şi ție...

– Eu nu voi dormi, pentru că mi-e teamă că dacă închid ochii, te pierd. Adică, pierd imaginea privirii tale.

– Hai că nu stai chiar atât de rău la texte. Văd că le ai...

– Nu sunt texte...

– Culcă-te. O să-ți dau altă privire, ok?

– Promiți?

– Da, am spus zâmbind, iar el cu siguranță a simțit asta.

– Abia aştept.

Matei m-a sunat de câteva ori în ziua aceea. Am vorbit ore în şir despre noi, despre viață şi despre oamenii dragi nouă. Amândoi eram curioşi să aflăm cât mai multe despre celălalt şi să ne cunoaştem. Eu aflasem că fusese căsătorit şi că avea o fetiță în vârstă de opt luni, pe care o creştea el. Nu voia să-mi povestească despre fosta soție, dar mi-a dat de înțeles că nu era o femeie bună şi că mariajul lor, forțat de împrejurări, a fost un eşec. El locuia la Snagov, împreună cu Robert şi cu Oli, o doamnă în vârstă care l-a crescut de când era mic, fiind menajera familiei, încă de când se născuse el. Când l-am întrebat de ce s-a căsătorit cu o femeie pe care nu a iubit-o, mi-a spus că familia l-a obligat, soția lui fiind fiica unei familii prietene şi pentru că ea rămăsese însărcinată accidental. După moartea tatălui lui, care era foarte sever şi ținea foarte mult la imaginea şi onoarea familiei, Matei a divorțat. Fetița rămăsese la el, pentru că a vrut să-i dea libertate fostei soții pentru a-şi reface viața, iar el era convins că o putea creşte mai bine. Mă regăseam cumva în povestea lui, pentru că şi eu eram o fetiță crescută de un tată singur, care i-a lăsat libertate mamei mele, pentru a-şi căuta fericirea.

În zilele următoare, Matei m-a sunat de câteva ori pe zi şi tot de atâtea ori a insistat să ne întâlnim. Voiam şi nu voiam să mă întâlnesc cu el. Îmi era teamă că m-aş putea îndrăgosti de el, consi-

derându-l o iluzie, văzându-mă pe mine total nepotrivită pentru el şi negăsindu-mi locul în lumea din care el făcea parte.

Cu cât descopeream mai mult din el, cu atât îl plăceam mai mult. Mă atrăgeau la el, calități pe care nu le întâlneam la foarte mulți bărbați. Era inteligent, spiritual, cult şi foarte cald. Descopeream în el o sensibilitate a sufletului asemănătoare cu a mea. Şi părea foarte romantic. Aveam preferințe asemănătoare în materie de muzică - şi amândoi iubeam cărțile. Nu îmi vorbea, ca alți bărbați, despre fotbal, despre maşini şi cuceriri personale, nici despre foste relații, ci despre viață, familie, vise şi idealuri nobile. Felul în care vorbea despre fetița lui mă impresiona foarte mult, amintindu-mi cât de mult am fost iubită de tata. Îmi mai plăcea că nu încerca să mă flateze cu complimente şi că nu îmi spunea neapărat, ceea ce-mi plăcea să aud. La insistențele lui repetate, după aproape o lună de zile în care am vorbit la telefon foarte mult, am acceptat să ne întâlnim.

– Doar n-o să te îmbraci aşa!, mi-a spus Simona, în ziua în care mă pregăteam să mă întâlnesc cu Matei.

– Dar cum ai vrea să mă îmbrac, în latex?

– Ei, ia-ți o rochie frumoasă, doar nu vrei să-l sperii!

Cred că am făcut parada modei, o jumătate de zi, ca să aleg o ținută potrivită pentru întâlnirea cu Matei. Până la urmă, m-am îmbrăcat cu o rochie lungă din in, care îmi dădea un aer de fetiță inocentă. Mi-am prins părul cu două agrafe şi m-am machiat discret. Nu voiam să mă duc împopoțonată, nici exagerat de aranjată, ca să nu las impresia că mă străduisem să arăt bine pentru el.

– Tu ai idee cât eşti de frumoasă?, m-a întrebat Matei, când ne-am întâlnit.

– Nici tu nu eşti chiar urâțel, acum că te văd la lumina zilei...

De fapt, era fermecător. Felul în care arata, cât şi atitudinea îi confereau o postură de star de cinema. Înalt şi cu o constituție atletică, avea o ținută aparte, chiar intimidantă în anumite momente. Părul, de un negru intens, îi evidenția prea mult ochii mari şi expre-

sivi, de un albastru intens. Sprâncenele uşor alungite accentuau iremediabil priviri extrem de sugestive şi de atente, care erau însoțite mereu de un zâmbet aparte, chiar şarmant. Naturaleța modului în care vorbea, gesticulând discret şi a comportamentului său era mai mult decât elegantă şi ieşită din comun, reprezentând dovada nesolicitată, a unei educații bune, alese şi fine. Am mers la restaurantul lui preferat în Poiana Braşov, unde am cinat. Privirile lui ațintite asupra mea mă intimidau, făcându-mă să mă simt sub lupă.

– Ai fost crescută, cumva, la vreun palat?, m-a întrebat la un moment dat, zâmbind.

– De ce?

– Pentru că ai o ținută aparte şi mănânci exemplar. Nu am mai văzut la nicio tipă un comportament atât de frumos.

– Am fost crescută de un tată singur, care a beneficiat de o educație aparte. Tata a crescut într-o familie burgheză şi a apucat educația deosebită a vremurilor de demult, fiind născut în anii '30.

– Felicitări tatălui tău! Un bărbat care să educe atât de frumos o fetiță, e demn de lăudat. Ai clasă, eşti manierată şi feminină. Eşti deosebită, să ştii.

– Mulțumesc. Cred că tata şi-a creat o tipologie a femeii perfecte şi s-a străduit să mă transforme pe mine, în produsul creației lui. Şi-a dedicat tot timpul şi toată energia ca să mă educe. Îți dai seama că nu a reuşit tot ce şi-a propus... După cină, ne-am plimbat pe jos, pe străzile din Poiana Braşov, povestind tot felul de lucruri, despre noi, despre amintiri şi pasiuni comune.

– Nu ți-e rece?, m-a întrebat el, la un moment dat.

– De ce, ar fi timpul să-mi fie rece şi să cerşesc apropiere?

– Eşti fenomenală, a spus, râzând cu poftă. Eu am o casă aici, în Poiană; vrei să mergem să bem un ceai?

– O lady nu merge în casa unui bărbat pe care abia îl cunoaşte.

– Atunci mergem la tine?, mi-a spus el, zâmbind copilăreşte.

– Hai la tine. Dacă facem sex şi nu-mi place, măcar pot pleca pe furiş...

– Tu ştii că eu încă nu-mi dau seama când vorbeşti serios şi când glumeşti?

– Păi nici eu nu ştiu - aşa că, de ce ai şti tu? Casa lui din Poiana Braşov, era o ditamai vila, abia construită şi amenajată după cele mai înalte standarde. M-a invitat într-un living spațios şi frumos luminat, mobilat cu fotolii şi canapele din piele, de un alb imaculat. Matei a aprins focul în şemineu şi, după ce a adus ceva de băut, ne-am aşezat unul în fața celuilalt, pe fotolii.

– Ochii tăi se schimbă, ştiai?, mi-a spus el, privindu-mă fix.

– Cum adică?

– De fiecare dată când te privesc, descopăr o privire nouă... o altă persoană.

– Şi?

– Şi nu reuşesc să te cunosc. Iar asta mă sperie. Vreau foarte mult să te cunosc, Irina...

– Ai grădină?, am întrebat, ridicându-mă brusc şi păşind către o uşă din sticlă.

– Da, dar este micuță.

Matei a venit în urma mea şi a deschis o uşă, care dădea spre grădina din spatele casei. Imediat ce a deschis acea uşă, s-a format un curent care a făcut perdelele să o ia razna, una dintre ele lipindu-se de mine. De îndată a venit aproape şi a încercat să îndepărteze perdeaua, care stătea ca un voal de mireasă pe fața mea. Privirea lui s-a transformat deodată şi mişcările grăbite, cu care încerca să îndepărteze perdeaua, au devenit extrem de lente, aproape ca nişte mângâieri. Mi-a atins obrazul prin perdea, apoi a îndepărtat-o şi a continuat să mă mângâie pe obraz, abia atingându-mă. Fără să gândesc, i-am îndepărtat mâna şi l-am sărutat, atingându-i buzele cu timiditate. Apoi am făcut un pas în spate şi m-am rezemat de perete, zâmbindu-i copilăreşte.

– Am vrut doar să-ți arăt ce înseamnă aproape, i-am spus.

Simțeam o atracție atât de puternică față de el, încât îmi venea să fac dragoste cu el, acolo şi în momentul acela. Dar autocontrolul era punctul meu forte. Deşi între noi era o chimie foarte puternică, eu gândeam limpede şi ştiam că nu trebuia să grăbesc lucrurile. M-am aşezat pe fotoliu şi am luat o atitudine sobră.

– Ce ți-ai dori să facem acum, Irina? Fără să vreau am zâmbit - iar el mi-a zâmbit înapoi.

– E aşa de evident?, am spus, încercând să mă salvez.

– Eşti demențială! Cred că nu m-aş plictisi cu tine, nici într-o sută de ani... Ne-am petrecut seara jucând şah, apoi ne-am uitat la un film, iar timpul a trecut mai repede decât ne-am fi dorit. Când m-a lăsat în fața blocului, a încercat să mă sărute, dar l-am pupat repede pe obraz şi am fugit.

Eram la un pas de a mă îndrăgosti de el - dacă nu cumva mă îndrăgostisem deja. Părea un prinț din poveşti, iar mie mi se părea ireal să întâlnesc tocmai un asemenea bărbat. Aveam impresia că el era perfect şi că eu nu eram de nasul lui. Ce găsea el la mine? Nu mă consideram o frumusețe şi nu eram bogată. Eram doar o fată simplă şi modestă. Cu toate astea, îmi spunea adesea că eram deosebită prin naturalețe, umor, lipsa prejudecăților şi a francheții - şi probabil că, prin prisma caracterului meu puternic şi a personalității mele care îl atrăgea, reprezentam o provocare pentru el. Sau poate că era obişnuit ca toate femeile să i se ofere, iar faptul că eu eram diferită, îl intriga. Se vedea de la o poştă că nu mă impresionau lucrurile pe care le avea şi nici faptul că făcea parte din lumea bună a Bucureştiului. Eu îl plăceam pe el ca persoană - şi atât. Dar el? Oare de ce, unul ca el, care putea avea orice femeie, străbătea trei sute de kilometri ca să vină după mine? Poate că eram doar o ambiție, poate îl atrăgeam, fiind ceva nou în viața lui. Aveam să aflu mai târziu, răspunsul la toate curiozitățile şi temerile mele. Dar acum eram dezorientată şi nu ştiam ce trebuia să fac. Nu ştiam

dacă trebuia să-mi ascult inima şi să mă arunc orbeşte într-o poveste de iubire, sau să-mi ascult raţiunea, care îmi dădea destule motive pentru care să nu cred în el. Discuţiile noastre telefonice erau din ce în ce mai lungi şi mai dese şi, deşi insista mereu să ne întâlnim, îl refuzam. Într-o seară a venit până în Braşov, doar ca să-mi aducă un buchet de flori, plecând în grabă înapoi, parcă doar pentru a-mi face mie în ciudă că rămâneam fără o îmbrăţişare sau un sărut, la care visasem atât de mult.

— Vineri vine Robert să te ia la Snagov, mi-a spus, când l-am condus la maşină.

— Ce să fac la Snagov?

— Vreau să-mi cunoşti familia, prietenii şi să te cunoască şi ei.

Invitaţia lui îmi dădea speranţe că îşi dorea mai mult decât o aventură cu mine. Nu părea omul care să ducă pe oricine în casa lui şi între apropiaţii lui. În seara aceea m-a sunat prietenul imaginar, care nu mă mai sunase de câteva zile.

— Să-ţi fie ruşine!, i-am spus. Credeam că m-ai uitat. Aveam atâtea să-ţi povestesc, dar acum parcă nu mai are farmec. Eşti ok? Bate în receptor dacă da! Am auzit două bătăi în receptor şi de îndată m-am liniştit, aflând că prietenul meu era bine. I-am povestit despre Matei, începând cu seara în care l-am cunoscut şi până la ultima noastră întâlnire.

— Nu ştiu ce să fac. Uneori am impresia că Matei e o iluzie. De ce s-ar uita la una ca mine? Nu că m-aş desconsidera eu, dar un tip ca el ar putea avea orice femeie. Ce o fi găsit la mine? Tu ştii cum arăt? Nu ştii, dacă ai spus că nu mă cunoşti în realitate. Vrei să-ţi spun cum arăt? Am auzit două bătăi în receptor, ceea ce însemna că prietenul imaginar dorea să afle cum arătam fizic, pentru că sufleteşte mă cunoştea foarte bine, după ce timp de câteva luni mi-a ascultat toate părerile şi poveştile.

— Am cam un metru şaptezeci înălţime şi aproximativ şaizeci de kilograme şi... am sânii mari, foarte mari, adică imenşi. Sunt com-

plexată de asta. Ştiu că bărbaţii sunt atraşi de sâni mari, dar ai mei sunt exageraţi! Am părul blond, dar nu blond deschis, ci de culoarea nisipului. Şi e ondulat natural şi atât de lung, încât uneori mă aşez pe el, dacă nu este prins. Ce să-ţi mai spun? Am ochii verzi şi mi se spune deseori că sunt expresivi. Hai să-ţi zic şi despre stilul meu vestimentar. Eu nu mă îmbrac la fel ca toată lumea, pentru că am stilul meu. Îmi plac ţinutele feminine; rochiile lungi, mai ales dacă au croială medievală; fustele şi hainele în care mă simt lejer. Nu suport să fac parte din tipare şi nici să mai văd alte tipe îmbrăcate la fel, de aceea încerc să fiu unică. Am o pasiune pentru parfumuri şi pentru pantofi şi pentru că am mulţi, pe fiecare cutie a pantofilor am poza lor ca să-i identific uşor. Asta pentru că sunt obsedată de ordine. Sunt nebună, nu? Tu cum arăţi? Ce contează, şi aşa nu ai cum să-mi spui. Să revenim la Matei. Cred că mă îndrăgostesc, dacă nu cumva m-am îndrăgostit deja...

Robert a ajuns în Braşov în vinerea stabilită cu Matei, exact la ora la care mi se spusese. Nu întârziase deloc, ceea ce m-a mirat - şi, totodată, mi-a plăcut, eu ţinând foarte mult la punctualitate. Îl vedeam pentru a doua oară şi din nou am avut aceeaşi impresie: că îl cunoşteam de undeva. Dar nu aveam de unde.

– Casa de la Snagov e la fel de mare ca cea din Poiană?, l-am întrebat pe Robert, ca să fac puţină conversaţie, spre a alunga monotonia drumului lung către Bucureşti.

– E mult mai mare. Are şase dormitoare, patru băi, un living foarte mare, birou, terase, curte mare, grădină... De ce întrebi, ţi-e teamă că nu ai unde să dormi?

– Eu speram să n-am unde dormi, am spus zâmbind.

– Se poate aranja...

Robert nu era prea vorbăreţ şi, deşi Matei mi-a spus că era un om prietenos şi bun, mie îmi părea rece şi arogant. Ba chiar aveam impresia că nu mă plăcea. Conducea concentrat asupra drumului

şi, din când în când, mă întreba dacă îmi e prea cald sau dacă aveam nevoie de apă ori de altceva.

– Nu e nevoie să fii amabil cu mine. E suficient că eşti nevoit să faci pe şoferul.

– Nevoit?! Putea veni oricine să te ia! Am venit din plăcere.

– Zău?! Unde e plăcerea?

– Îmi place să conduc şi îmi place Braşovul. Înainte să vin la tine, m-am relaxat în Poiană, puțin.

– Relaxat? Singur?

– Vezi? Se pare că eşti o fetiță inteligentă...

Ştiam deja de la Matei că Robert era un fel de crai de curte nouă şi că era curtat de multe femei, dar pentru că era, ca mulți bărbați, în căutarea femeii perfecte, nu avea decât aventuri trecătoare. Se înserase deja când am ajuns la Snagov. De îndată ce am trecut de poarta vilei am fost impresionată de tot ceea ce mi se desfăşura în fața ochilor, pentru că intrasem într-o curte mare şi foarte îngrijită, plină cu flori, iar casa era mult mai mare decât mă aşteptam.

– Bun venit la palat, prințeso!, mi-a spus Robert.

– Mulțumesc că m-ai adus... Am fost întâmpinată de Matei şi de doamna Oli, femeia care avea grijă de casă. Doamna Oli, era trecută de şaizeci de ani, foarte blândă, caldă şi cu un aer vesel.

– Ce fată frumoasă mi-au adus băieții mei!, mi-a spus ea, luându-mă de mână şi conducându-mă în casă.

Am intrat într-o încăpere foarte mare, în care se afla livingul, bucătăria şi o camera de servit masa, nedelimitate între ele. Totul părea nou şi foarte bine calculat. Livingul era mobilat cu canapele şi fotolii din piele de culoare albă şi neagră, iar pe singurul perete care nu era din geamuri se afla un şemineu. Într-un colț era o vitrină cu tot felul de arme, probabil o colecție personală de-a familiei, iar în capătul opus era un pian.

– Haide să-ți arăt casa, mi-a spus Matei, după ce am băut un pahar de apă şi am vorbit puțin cu doamna Oli.

— E foarte frumos aici, am spus, urmându-l pe Matei spre scările care duceau către etajele superioare ale vilei.

— La parter avem livingul, bucătăria cu camera în care mâncăm, camera lui Oli şi un birou unde mai lucrăm şi mai depozităm acte. La etajul unu sunt dormitoarele, al meu, al lui Robert, camera fetiței şi încă două dormitoare. În unul dintre ele s-a instalat prietena noastră, Sandra, care stă foarte mult timp la noi. Fiecare dormitor are baie proprie. Aşa am vrut noi. În capăt e un dressing. La etajul doi - de fapt e mansardă - avem amenajate doar două camere. Cu timpul, dacă va fi cazul, o să mai amenajăm. La subsol avem un beci, o cameră în care sunt maşinile de spălat şi unde Oli calcă şi îşi depozitează lucruri şi o sală mică cu câteva aparate pe care mai facem sport, când avem chef.

— Aş putea să-ți văd fetița?, am întrebat, când am revenit la etajul cu dormitoarele celor din casă.

— Sigur că da. Matei m-a condus în camera fetiței, care dormea în pătuțul ei. În clipa în care am atins mânuța acelei făpturi micuțe, am simțit o conexiune puternică, o emoție nouă mie şi m-am îndrăgostit pe loc. Mai văzusem copii mici, însă ea mi se părea cea mai frumoasă şi cea mai gingaşă făptură. Cu greu a reuşit Matei să mă desprindă de ea şi să mă conducă în living, unde nişte prieteni de-ai lui sosiseră deja.

Pe unii dintre prietenii lui Matei îi ştiam din povestirile lui. Şi chiar dacă el le-a construit tuturor o imagine imaculată, eu am fost sceptică, datorită prejudecăților conform cărora oamenii cu bani sunt încrezuți şi se separă, selectiv, de oamenii obişnuiți. Dar am avut surpriza să descopăr că erau oameni modeşti, fără fițe, calzi şi prietenoşi. Şi foarte curioşi să afle cât mai multe despre mine.

Musafirii lui Matei au plecat târziu, după miezul nopții şi abia atunci eu şi el am avut răgaz să petrecem puțin timp împreună. Era evident că amândoi ne doream foarte mult apropierea fizică, dar păstram distanța, evitând să ne privim mai lung sau să ne atingem.

– De ce mă priveşti aşa?, l-am întrebat, într-un moment în care mă privea atent.

– Sunt impresionat de tine, Irina.

– Ce te impresionează la mine?

– Foarte multe lucruri. Energia ta debordantă, privirea atât de expresivă, frumusețea, calmul, puterea...

– Ce mai facem în seara asta?, am întrebat, rupându-i brusc înşiruirea de complimente.

– Tu ce ai vrea să facem?

„Dragoste! Dragoste! Dragoste!“, striga mintea mea nebună.

– Mi-ar plăcea să coasem goblen, am răspuns, încercând să par serioasă.

– Eşti nebună!, mi-a spus el, izbucnind în râs.

– De fapt, îmi e cam somn. Drumul şi emoțiile m-au obosit...

M-a luat de mână şi m-a condus în camera pregătită special pentru mine - un dormitor frumos, decorat în alb şi roşu, cu o baie spațioasă, în care era o cadă cu hidromasaj.

– Nu ştiu cum să mă port cu tine şi ce ar trebui să fac. Mă faci să fiu stângaci, Irina.

– Fii natural. M-am rezemat de uşa închisă în urma noastră, iar el a venit atât de aproape, încât aveam impresia că îmi lua aerul. Ne-am privit câteva clipe, apoi m-a sărutat. De data aceasta era un sărut adevărat, care îmi doream să nu se termine niciodată. Însă nu eram pregătită să merg mai departe. L-am oprit şi el a înțeles că trebuia să plece.

– Noapte bună, mi-a spus. Dacă ai nevoie de ceva, sunt în camera de vis-a-vis. Spunând asta, a ieşit din cameră, aruncându-mi un zâmbet drăgălaş, iar eu mă rugam să se împiedice şi să cadă lat, ca să trebuiască să-l îngrijesc. Îl voiam şi nu-l voiam. Am făcut o baie fierbinte şi m-am îmbrăcat de noapte, cu un halat din voal alb şi dantelă. Mă gândeam că îmbrăcată aşa l-aş fi impresionat pe Matei dimineață, când avea să vină să mă trezească.

Pentru că îmi era sete, am coborât la parterul casei ca să caut o sticlă cu apă. Am găsit apa în bucătărie, am luat sticla şi un pahar şi am pornit către camera mea.

– Trebuia să suni din clopoțel!, am auzit. Abia atunci l-am văzut pe Robert, stând tolănit pe o canapea, cu o carte în mână.

– Nu credeam că mai e cineva aici, la ora asta, am spus ruşinată de ținuta mea, destul de indecentă pentru a mă vedea orice bărbat. Dar mi-am ascuns fâstâceala în fața lui, pentru că nu voiam să-mi stric imaginea de divă sigură pe ea. Pentru că o divă nu greşea niciodată şi nu se trezea în fața unor situații stânjenitoare. Iar el mă trata ca pe o divă - iar eu trebuia să mă port ca atare.

– Ai nevoie de ceva?, m-a întrebat el, privindu-mă din cap până în picioare.

– Da, de un somnifer.

– Nu poți să dormi?

– Adorm mai greu în case străine. Tu? Citeşti cumva? Nu m-aş fi gândit...

– Nici nu mă aşteptam să gândeşti. Nu prea ai nevoie... ai tot ce-ți trebuie.

– Mă bucur că mă placi. Cred că o să ne înțelegem foarte bine. Noapte bună!

– Somn uşor. Irina?!

– Da?

– Eşti foarte frumoasă.

– Doar noaptea...

– Ai dreptate, pentru că ziua eşti superbă.

„I-auzi, frate, la ăsta! O fi beat? Ciudat om!“, mi-am spus în gând, urcând scările în grabă.

Îmi era imposibil să adorm. Mă gândeam numai la Matei. Iar mintea mea genera tot felul de scenarii, în care m-aş fi dus în dormitorul lui şi m-aş strecura în pat lângă el. Dar un dram de rațiune mă împiedica să fac asta, gândindu-mă că l-aş fi făcut să creadă că

eram disperată. Nu eram disperată, ci îndrăgostită. Şi îmi doream foarte mult să fiu aproape de el. A trecut mai mult de o oră şi eu tot nu reuşeam să adorm. Încă îmi făceam tot felul de scenarii şi îmi puneam întrebări retorice. „Şi dacă m-aş duce în dormitorul lui, ce-ar fi? Mă strecor lângă el în pat şi dormim împreună. O fi aiurea?“ M-am trezit dintr-o dată ieşind din cameră şi m-am oprit doar în faţa uşii dormitorului de vis-a-vis. Am ascultat puţin, dar era linişte. „Nu-s normală la cap...“

Am deschis uşa încet şi am intrat. Camera era cufundată în beznă şi abia am reuşit să văd patul. M-am apropiat tiptil şi m-am aşezat foarte încet pe partea liberă de pat. Nu dădusem buzna în dormitorul lui Matei cu intenţia de a face dragoste cu el, ci doream doar să fiu lângă el, să-l îmbrăţişez şi să dormim împreună. Mi se părea nedrept să fim atât de aproape unul de celălalt şi totuşi să stăm separaţi. El nu simţise că mă aflam acolo şi părea că dormea adânc. M-am întins foarte încet lângă el şi, abia atingându-l, l-am îmbrăţişat. Nu îmi mai păsa ce avea să creadă despre gestul meu şi, în caz că s-ar fi trezit, i-aş fi explicat că intenţionam doar să dorm cu el, că îmi doream doar să fiu aproape. După câteva clipe m-a îmbrăţişat şi el şi a început să mă mângâie pe spate cu atingeri uşoare şi nesigure, dar care mă făceau să simt fiori plăcuţi. Am început să-l mângâi pe spatele gol şi fierbinte, iar el a venit mai aproape de mine şi a început să se joace prin părul meu. Mă relaxam din ce în ce mai mult, lăsându-mă pradă senzaţiilor plăcute, provocate de atingerile lui. Mi-a înlăturat părul de pe gât şi a început să contureze cu degetele, linii fine, plimbându-le pe obraji, pe gât şi pe umeri. Mi-am apropiat obrazul de gura lui, iar el m-a pupat foarte uşor, abia atingându-mă.

– Nu te trezi. Vreau doar să dorm cu tine, am spus în şoaptă.

– Ştiam eu că dormitorul ăla nu-ţi va plăcea, mi-a răspuns Robert, foarte lucid. Ce?! Robert?! Am sărit în picioare ca arsă şi, până să apuc să mă dezmeticesc, el a aprins o veioză. Şi-a ridicat perna şi s-a aşezat comod, privindu-mă ca la spectacol.

– Ştii, credeam că... Matei mi-a spus că dormitorul lui e vis-a-vis... iartă-mă, nu am vrut să... , am spus, bâlbâindu-mă.

– Nu m-aşteptam ca o tipă ca tine să fie dezorientată, a spus el încercând să-şi ascundă amuzamentul. Camera lui e lângă a ta.

– Dar, mi-a spus vis-a-vis...

– Depinde din ce poziție ți-a spus asta. Îmi venea să sar pe el şi să-l strâng de gât, pentru că numai de ironia lui nu aveam chef, în situația aceea jenantă în care mă aflam.

– Scuză-mă, plec. Îmi pare rău că te-am trezit, sper că nu te-ai supărat, am spus păşind spre uşă.

– De ce să mă supăr? A fost o onoare...

– Ştii ceva ? Hai sictir!

– Stai liniştită, Irina! Acesta va fi secretul nostru, ok?

– Nu, merci! Secretele costă şi nu îmi place să rămân datoare.

Robert a sărit din pat şi a venit în fața mea, blocându-mi accesul la uşă. Se părea că nu avea nicio jenă față de faptul că era îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri albi.

– Ce faci, Zorro? Ai simțit puțin o femeie lângă tine şi nu îți mai poți controla hormonii?

– Ia te uită cine vorbea de hormoni...

– Ce vrei?

– Doar n-o să strici tot farmecul, spunând că ai greşit dormitoarele. Te credeam mai isteață... chiar vrei să-ți şifonezi imaginea?

– Nu mă gândeam că eşti aşa de inteligent.

– Nici eu, că eşti aşa de dezorientată.

– Auzi, tu ai ceva cu mine? Am impresia că nu mă suporți...

– Nici nu mă mir, la câte impresii ai tu...

– Noapte bună!

– Recunoaşte că ți-a plăcut.

– Ce? Bâjbâielile tale? Se vede că n-ai atins de mult o femeie.

– Bâjbâieli? Mi-a pus mâna pe gât şi a început să mă mângâie la fel cum făcuse mai devreme.

– Nu te poți abține, văd...

– Mă vrei.

– Hai că eşti amuzant! Măcar m-ai făcut să râd. Eşti bun pe post de clovn. Pa, Zorro în călduri!

– Apropo, interesantă ținută. N-ai fi scăpat doar cu „vreau doar să dorm cu tine", din dormitorul lui Matei. Sau nici nu aveai de gând să scapi, nu?

– Interesantă şi ținuta ta, dar cam săracă. Sigur eşti bărbat?

– Ah, cineva se oftică rău de tot. Haide, Irina, îți promit că va rămâne între noi această mică dezorientare a ta...

Abia îl cunoşteam, dar deja îl uram, pentru că avea o aroganță care mă scotea din sărite. Am ieşit val vârtej din camera lui şi m-am dus în dormitorul meu, unde m-am ascuns sub plapuma mare care acoperea patul. Când m-am liniştit, am început să mă amuz de gafa pe care o făcusem şi mă întrebam ce s-ar fi întâmplat, dacă mă duceam goală sau dacă el nu s-ar fi dat de gol că nu era Matei...

Ziua următoare a fost şi mai încărcată, pentru că am luat prânzul la mama lui Matei, pe care acesta şi-a dorit să o cunosc, iar seara am ieşit cu câțiva prieteni de-ai lui, într-un club din Bucureşti. Acolo am văzut cât de diferită era lumea lor, față de lumea mea – de la preocupări şi până la valori. Am observat şi felul în care Matei şi Robert erau primiți în societate şi cum roiau femeile în jurul lor. Cu siguranță erau considerați nişte partide bune, fiind tineri, frumoşi şi bogați. Robert a şi agățat o tipă, cu care a dispărut la un moment dat. Speram, în sinea mea, că Matei nu era la fel de libertin şi că nu avea aceleaşi apucături. Matei a observat că nu mă simțeam în largul meu acolo, de aceea mi-a propus să plecăm.

– Ce-ai vrea să facem?, a întrebat, când am urcat în maşină.

– Este ora două dimineața, ce am putea face?

– Să coasem goblen, de exemplu?

Îmi doream foarte mult să fac dragoste cu Matei. Şi eram decisă să o fac. De ce aş mai fi amânat? Eram îndrăgostită şi îl doream

foarte mult. Dar se părea că el voia să mă mai fiarbă, probabil, pentru că am avut surpriza să mă conducă în dormitorul meu şi să-şi ia rămas bun, cu un sărut. Stăteam în pat şi încercam să găsesc un program la televizor, care să-mi țină mintea ocupată. Am văzut la un moment dat că pe sub uşa mea, cineva a strecurat un bilet. Am sărit din pat şi am citit biletul. „*Nu mai pot dormi cu gândul că eşti la câțiva paşi de mine şi nu te am aproape*“, scria Matei în bilet. Am căutat în cameră ceva de scris, dar nu am găsit. Geanta mea era undeva în living, aşa că am coborât tiptil ca să iau din ea un pix. Livingul era luminat doar de lumina aprinsă în bucătărie, iar eu am căutat geanta, pe care am găsit-o pe una dintre canapele.

– Iar nu poți dormi?, l-am auzit pe Robert. M-am întors către locul de unde se auzise vocea şi l-am văzut stând pe un fotoliu, cufundat în întuneric. Nici nu citea şi nici nu se uita la televizor.

– Dar tu ce faci aici? Nu mă aşteptam să fii acasă. De fapt, mă aşteptam. Cât putea să dureze...

– Umbli noaptea ca o fantomă...

– Am nevoie de geantă.

– Dacă nu ți-e somn, mai stai cu mine.

– Mă grăbesc.

– Unde?

– Noapte bună, Zorro.

– Somn uşor... Am urcat scările în grabă, întrebându-mă de ce oare stătea Robert singur în living şi pe întuneric. „Chiar că e ciudat omul ăsta!“, mi-am spus în gând.

Am luat biletul de la Matei şi pe partea cealaltă a hârtiei, am scris: „*Ne desparte doar o uşă*“. Am ieşit din cameră şi am băgat biletul pe sub uşa lui, apoi m-am întors în camera mea şi m-am aşezat cuminte pe pat, aşteptând să văd ce va urma. După câteva clipe l-am auzit pe Matei bătând încet la uşă, iar eu am deschis. Imediat ce a intrat, m-am pitit după uşă, ca un copil fricos. El a închis uşa şi m-a privit câteva clipe, nesigur. Cu siguranță privirea mea îmi trăda

toate gândurile. În mintea mea nebună îmi imaginam că va rupe halatul de pe mine şi mă va poseda cu sălbăticie - dar nu a fost aşa. A venit aproape de mine şi a început să mă mângâie pe faţă, pe gât şi pe mâini, iar în câteva clipe, totul a scăpat de sub control şi am trăit una dintre cele mai frumoase nopţi de dragoste, de până atunci.

Am adormit ascunsă în braţele lui, iar dimineaţă când m-am trezit, nu mai era lângă mine. Am găsit pe perna de alături un buchet frumos cu trandafiri albi, pe care i-am îmbrăţişat bucuroasă şi i-am pupat, apoi m-am întins înapoi pe pat, fericită. Am recapitulat ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, trăind din nou acele emoţii atât de minunate. „Matei este cel mai tare bărbat pe care l-am întâlnit!“, mi-am spus în gând. Iar eu mă simţeam ca o prinţesă într-un palat frumos, care îşi găsise prinţul visat. M-am ridicat din pat, pentru că abia aşteptam să-l revăd. Îmi era ciudă că dormisem atât de mult şi de adânc şi că nu simţisem când a plecat de lângă mine. Am văzut lângă buchetul de flori, un bilețel, pe care l-am citit imediat, convinsă că era o declaraţie de dragoste. *„Eşti o fiinţă minunată şi cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Eşti adorabilă şi dulce şi aş face orice pentru tine. Te rog doar să nu te îndrăgosteşti de mine...“*, îmi scria Matei, în acel bilet. Prima mea reacţie a fost să izbucnesc în plâns, însă m-am adunat repede şi am încercat să înţeleg ce se întâmpla. Dacă nu voia să mă îndrăgostesc de el, atunci ce voia? Oare de ce a insistat atât de mult să mă aducă în viaţa lui? Palatul meu se prăbuşise, iar eu mă simţeam ca o Cenuşăreasă, abandonată în realitatea cruntă a vieţii. Eram dezamăgită şi bulversată. „Ok, Irina, nu e momentul să plângi. Acum trebuie să te aduni şi să înfrunţi realitatea. Ai timp să plângi după!“, mi-am spus.

Am făcut duş, m-am îmbrăcat frumos, mi-am pus pe chip un zâmbet larg şi am ieşit din dormitor. În timp ce coboram scările spre living, i-am auzit pe Matei şi pe Robert vorbind încet.

– Poate o convingi să rămână până te întorci, spunea Robert.

– N-aş mai lăsa-o să plece...

– Cred şi eu. Nu te-am mai văzut demult aşa...

– E extraordinară. Mamă, frate, e aşa de pasiona...

– Bună dimineaţa!, am spus, apărând brusc lângă ei. Nu voiam să-i arăt lui Matei că mă afectase ceea ce îmi scrisese în bilet, aşa că am luat o atitudine de om fericit şi l-am pupat.

– Cineva a nimerit dormitorul, a spus Robert încet, aruncându-mi un zâmbet arogant. Matei nu a sesizat replica lui Robert, fiind preocupat să mă sărute şi să mă îmbrăţişeze.

Am luat micul dejun cu el şi cu Robert, străduindu-mă să nu arăt neliniştea care se instalase în sufletul meu. Matei mi-a spus că era nevoit să plece din Bucureşti pentru două zile şi mă ruga să rămân la Snagov, ca să-l aştept. L-am refuzat, argumentând că trebuia să fiu la Braşov. De ce aş mai fi rămas acolo? În timp ce stăteam la masă, unul lângă celălalt, Matei mă privea cu dragoste şi mă mângâia din când în când. Oare doar în imaginaţia mea erau acelea gesturi tandre şi nepotrivite pentru cineva care respingea dragostea? Sau aşa le trata pe toate femeile cu care avea câte o aventură?

Pentru că Matei trebuia să plece, i-a lăsat lui Robert sarcina să mă ducă la Braşov. Ne-am luat rămas bun în curtea casei, iar eu abia am reuşit să nu plâng, gândindu-mă că poate îl vedeam pentru ultima oară. Deja începeam să mă obişnuiesc cu ideea că Matei a fost doar o aventură şi refuzam să-mi mai pun întrebări inutile şi chinuitoare. Pe biletul pe care mi-l lăsase lângă flori, i-am scris şi eu o frază: „*Nici nu m-aş fi putut îndrăgosti. Eu nu mă joc de-a iubirea.*“ Mințeam, pentru că eram deja îndrăgostită de el. După puțin timp am plecat şi eu cu Robert către Braşov, luându-mi adio de la un vis frumos, pe care l-am visat în cel mai naiv mod posibil.

– Probabil că nu eşti foarte încântat să fii şoferul meu. Faci şase ore pe drum, i-am spus lui Robert, care conducea îngândurat.

– De ce nu? Ți-am mai spus că-mi place să mă plimb...

– Să ştii că nu trebuie să fii amabil cu mine.

– Nici n-am de gând să fiu.

– Auzi, le conduci acasă pe toate gagicele lui Matei?
– Doar pe tine. Restul pot pleca cu taxiul.
– Mă aşteptam să-mi spui că Matei nu mai are alte gagici...
– Vrei să-ţi spun ceea ce îți place să auzi?
– N-ai tu de unde să ştii ce-mi place mie să aud.
– Bănuiesc eu...
– M-ai avut cinci minute sub plapumă şi crezi că mă cunoşti?
– Credeam că ai uitat acel moment, atât de stânjenitor...
– Nu uit nimic. Chiar a fost stânjenitor, dar amuzant. În schimb, pentru tine trebuie să fi fost frustrant, nu?
– Ce? Să confunde una dormitoarele? Da, recunosc. E frustrant, ținând cont că e vorba de tine. Nu eşti tocmai de neglijat.
– Eşti măgar. Şi impertinent.
– Iar tu eşti imposibilă. Ai o limbariță! Şi eşti de-o aroganță...
– Cred şi eu că deranjează aroganța mea. Probabil că eşti obişnuit cu tipe banale, care amuțesc la vederea maşinii tale. Mulți mă confundă, la prima vedere.
– Nu-i trebuie omului prea mult ca să vadă ce-ți poate căpşorul ăla frumos.
– Asta a fost un compliment? Pentru că nu pari genul...
– Dar ce gen par?
– Crai. Plin de el, genul „come on baby, take me, make me“.
– Eşti teribilă!, a spus Robert izbucnind în râs. Se plictiseşte vreodată cineva cu tine?
– Da. Eu.

Pentru că nu mai aveam chef de vorbă, mi-am lăsat scaunul pe spate şi am închis ochii. Voiam să-l mai văd în gândurile mele pe Matei, cu toate momentele frumoase din noaptea petrecută cu el. Nu fusese o noapte ca oricare, iar Matei nu era un tip oarecare, de aceea acele gânduri, emoții şi imagini aveau să mă bântuie multă vreme, de atunci încolo. Când am ajuns în Braşov, Robert a vrut să mă lase în fața blocului, dar l-am invitat să bea o cafea.

– E tare drăguț apartamentul tău, mi-a spus, când i-am turnat cafeaua în ceaşcă.

– Mulțumesc. E amenajat de mine. Locuiam singură într-un apartament cu trei camere, dar tot timpul aveam câte o prietenă care rămânea să doarmă cu mine.

– Ai gusturi bune. E al tău?

– E închiriat. Dar îl voi cumpăra, după ce voi vinde casa în care am copilărit. Am aranjat deja cu proprietarul.

– Chiar e drăguț. Are structură fainã... lumină, spațiu...

– Nu suport camerele încărcate cu lucruri inutile. Nici viața.

– Ştii ce mi se pare surprinzător la tine? Maturitatea. Ai 19 ani, dar gândeşti şi te porți ca o femeie de 30. Poate chiar de 40...

– Exceptând cazurile când mă port ca una de 15...

– Serios, acum. Cum de eşti atât de matură? Pentru că mă surprinde câte ştii şi cât eşti de dezinvoltă.

– Am crescut fără mamă şi asta m-a maturizat. Şi am avut o viață plină de peripeții. Iar tata m-a învățat tot ce a ştiut...

– Se vede că tatăl tău te-a crescut foarte frumos.

– Mulțumesc. Din păcate nu reuşesc să fiu mereu la înălțimea aşteptărilor. Mai am scăpări...

– În orice caz, e bine că te-a învățat să fii independentă.

– Într-adevăr. De mică mi-a băgat în cap că nu trebuie să depind de nimeni. Că trebuie să am casa mea şi banii mei. Că am dreptul să fac ce vreau şi că nu trebuie să mă justific în fața nimănui. M-a învățat să nu-mi pese de ceea ce crede lumea. Şi să fiu puternică.

– Se vede că eşti. Eşti foarte sigură pe tine.

– Mai puțin atunci când dau buzna în dormitoarele bărbaților, am spus zâmbind, ascunsă după ceaşca de cafea.

– Memorabilă fază. O amintire frumoasă... bine, doar pentru mine, a spus el, râzând. S-a ridicat brusc şi s-a îndreptat către biblioteca mea, oprindu-şi privirea asupra unei păpuşi.

– Este o păpuşă cu cap din porțelan, i-am spus, văzând că studia foarte curios păpuşa. O am de la tata. O prețuiesc enorm, dar, din păcate, a suferit un accident când m-am mutat aici şi i s-a spart o bucată din frunte. Am plâns zile în şir...

– Nu poate fi reparată?

– Nu ştiu. Probabil că ar putea vreun restaurator, dar eu abia am curajul să o mut de acolo...

– De unde ți-a cumpărat-o tatăl tău? Pare foarte veche...

– De la o doamnă foarte bătrână, care era vecină cu noi. Aveam vreo zece ani când am văzut păpuşa pe pervazul ferestrei sale. De câte ori treceam pe acolo o admiram, iar într-o zi, i-am arătat-o şi lui tata şi i-am spus că mi-o doresc foarte mult. Vecina mea nu a vrut nicicum să i-o vândă tatei, argumentând că este prețioasă şi veche. Dar tata a convins-o, până la urmă. Îmi amintesc că într-o zi când am venit de la şcoală, am găsit păpuşa pe biroul meu. Am simțit o bucurie de nedescris şi am alergat către tata, pe care l-am îmbrățişat şi l-am acoperit cu o ploaie de pupici. Aceasta este o amintire foarte dragă sufletului meu.

– A fost scumpă?

– Din câte ştiu, o astfel de păpuşă e destul de scumpă. Este o creație unicat, făcută în Paris, înainte de anul 1900. Tata a dat foarte mulți bani pe ea şi, pentru a o cumpăra, a vândut un ceas cu pendulă, la care ținea foarte mult. Era un amator de obiecte de artă...

– Mi-o dai să caut pe cineva care să o repare?

– Mi-e frică.

– Îți promit că o să am grijă de ea.

– Dar...

– Ai încredere în mine. O să am mare grijă. Văd că i se mişcă şi mâna...

– Şi în ce o duci?

– Nu ai o cutie goală?

– Să caut... Am mers în hol şi am deschis larg uşile de la debara, ca să caut o cutie în care să pun păpuşa.

– Ce zici, o cutie de pantofi ar fi bună?, am spus, din hol.

– Foarte bună! Am luat un scaun din bucătărie şi m-am urcat pe el, ca să ajung la câteva cutii aşezate pe ultimul raft din debara. Am ales cutia şi când să cobor, l-am văzut pe Robert lângă mine, oferindu-mi mâna, ca sprijin să cobor.

– Lasă, e prea înalt scaunul, mi-a spus Robert, prinzându-mă de talie şi coborându-mă de pe scaun, ca pe un fulg. Când m-a lăsat pe podea, am avut impresia că m-a privit într-un fel aparte şi am simțit din nou acea emoție ciudată, pe care o simțisem în seara în care îl cunoscusem.

– Mă gândeam să punem în cutie pe lângă păpuşă nişte hârtii, dar cred că mai bine pun câteva eşarfe. Am luat păpuşa cu grijă şi am aşezat-o în cutia din carton, apoi am înconjurat-o cu câteva eşarfe, pentru a o proteja. Când l-am condus pe Robert, am văzut că i-a atras atenția un coş din nuiele din hol, în care țineam câteva umbrele. A scos una dintre umbrele şi a studiat-o, apoi a pus-o la loc.

– Ți-a atras atenția pentru că e Burberry, snobule? O am de la un tip. Ploua rău şi el a apărut din senin şi mi-a dat-o. Nu am apucat să-i mulțumesc şi nici măcar nu i-am văzut fața, pentru că avea o şapcă...

– Nice... Pa! Să ai grijă de tine.

– Pa! Îți mulțumesc că m-ai adus acasă. Şi te rog să ai grijă de păpuşa mea! Aş înnebuni dacă s-ar întâmpla ceva cu ea... Aş fi vrut să-l pup pe obraz, sau să-l îmbrățişez în semn de mulțumire, dar nu ştiam dacă nu cumva gestul meu i se va părea deplasat, cu atât mai mult cu cât el îmi părea destul de rece şi de distant.

De îndată ce a plecat Robert, m-am cuibărit în fotoliul meu şi am început să plâng. În minte aveam numai fraza scrisă de Matei, căreia nu reuşeam nicicum să-i înțeleg sensul. Nu îl cunoşteam suficient şi nu ştiam la ce trebuia să mă aştept din partea lui. Nu ştiam

dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată, sau dacă nu cumva biletul lui era un mod elegant de a-mi mulțumi pentru noaptea minunată. Am plâns până când am adormit şi m-am trezit aproape de miezul nopții, când a sunat telefonul. Nu era Matei, aşa cum mi-aş fi dorit, ci prietenul meu imaginar.

– Mi-a fost dor de tine, i-am spus. Ciudat nu? Nu te cunosc, nu am nimic cu tine - şi totuşi, îmi e dor. Să ştii că dacă ai mai sunat şi nu m-ai găsit, e pentru că am fost plecată la Matei, tipul de care ți-am spus că m-am lipit. Pun pariu că vrei să ştii cum a fost. Află că a fost ca naiba... Aveam nevoie să plâng şi să-mi descarc sufletul, iar prietenul imaginar era cel mai potrivit pentru asta. I-am povestit cu lux de amănunte impresii de la Snagov, despre ce mi-a plăcut şi ce nu mi-a plăcut la oamenii întâlniți acolo, apoi am trecut la intimități. Nu aveam nicio jenă să-i relatez deschis detalii intime din dormitor, pentru că îi mai împărtăşisem astfel de detalii şi cu alte ocazii.

– Ştii, aş fi jurat că a făcut dragoste cu mine, nu sex. Pentru că mi s-a dăruit total şi pentru că a fost foarte tandru... Am simțit că mă iubea. Şi totuşi, dimineață mi-a lăsat un bilet... I-am povestit despre bilet, turnându-i toate frustrările şi *de ce*-urile mele.

– Acolo e o lume diferită, căreia simt că nu-i aparțin. Oamenii au alte preocupări şi parcă nu ştiu să se distreze. Casa aia imensă pare atât de goală, de ai impresia că eşti într-un hotel. Degeaba e decorată după ultima fiță, nu are personalitate, căldură, nu arată ca un cămin. Iar tipul ăla, Robert, e un arogant şi un imposibil. Am impresia că nu mă suportă. Se poartă ciudat cu mine. Of, aşa mi-ar plăcea să mă iei în brațe, oricine ai fi... Vrei să dormi cu mine? Adică să stai la telefon până adorm? Nu vreau să fiu singură.

Prietenul imaginar a bătut de două ori în receptor, ceea ce însemna că încuviința să rămână la telefon, până aveam să adorm. I-am mai împărtăşit tot felul de gânduri, repetându-mă şi trecând de la o idee la alta, până când am adormit.

M-am trezit pe la ora două dimineața, agitată şi nu am mai putut adormi. Mi-am scris în jurnal gândurile şi frământările, apoi am căutat la televizor un program care să-mi țină mintea ocupată. Am auzit telefonul sunând şi am răspuns de îndată, convinsă că era tot prietenul imaginar.

– Tu n-ai somn sau nu mai poți trăi fără mine?, am întrebat.

– Şi una şi alta, am auzit vocea lui Matei. Te rog să cobori. Sunt jos. Urgent! Am sărit imediat din pat şi m-am uitat pe geam, ca să văd dacă într-adevăr Matei era în fața blocului. I-am văzut maşina şi, fără să stau pe gânduri, am ieşit din casă, aşa cum eram, în cămaşa de noapte şi am alergat către el. Când m-a văzut ieşind din scara blocului, a coborât din maşină şi a alergat către mine. I-am sărit în brațe, iar el m-a ținut strâns câteva clipe.

– Iartă-mă! Sunt un prost!, mi-a spus, sărutându-mă.

– Ce cauți aici, în toiul nopții?

– Să uiți de acel bilet, da?

– Ce bilet?

– Of, cât îmi eşti de dragă! Am urcat în apartamentul meu şi am petrecut împreună o a doua noapte frumoasă.

– Să ştii că nu trebuie neapărat să mă iubeşti, i-am spus dimineață, amintindu-mi de bilet şi gândindu-mă la faptul că poate el are nevoie de o pauză, după relația eşuată cu fosta lui soție.

– E cam târziu, deja. Trebuie, nu trebuie... Îmi doream enorm să-mi spună că mă iubeşte, dar nu mi-a spus-o. De aceea am hotărât să nu-i spun nici eu.

A urmat o perioadă frumoasă, în care eu şi Matei ne-am întâlnit în fiecare week-end. De câteva ori m-a surprins şi a venit la Braşov şi în cursul săptămânii.

– Nu-mi mai ajunge să te văd doar în week-end-uri, mi-a spus într-o seară, la telefon. Mi-ar plăcea să te muți la Snagov.

– Cum să mă mut la Snagov? Am aici familia, prietenii...

– Dar nu te ține nimeni departe de ei. Te vreau lângă mine, Irina. Îmi este din ce în ce mai greu să fac naveta şi să petrec atât de puțin timp cu tine... M-am gândit foarte mult la propunerea lui şi, chiar dacă rațiunea îmi spunea să nu mă grăbesc încă, inima mă implora să mă duc să stau lângă el. L-am sunat şi i-am spus că am decis să stau mai mult timp cu el, însă fără a mă muta definitiv.

– M-ai făcut foarte fericit!, mi-a spus, cu o bucurie copilărească în glas.

– Să ştii că nu renunț la apartamentul de aici. Voi sta la Snagov, dar asta nu înseamnă că mă mut cu totul, ok?

– Deocamdată, mi-a spus cu un ton amuzat. Mâine îl trimit pe Robert să te aducă la Snagov. Eu sunt la Arad şi stau până vineri... Robert a ajuns la Braşov după prânz şi imediat ce i-am deschis uşa, am văzut cutia de carton în care îi avea păpuşa mea din porțelan.

– Să nu-mi spui că ai reuşit s-o repari!, am spus entuziasmată.

– Uită-te la ea. Am deschis cutia şi am scos cu grijă, păpuşa pe care o prețuiam atât de mult. Am studiat-o cu atenție şi într-adevăr abia se putea observa partea spartă din frunte. I-am zâmbit lui Robert, care stătea în picioare şi mă privea ca şi cum aştepta o părere. Fără să mai stau pe gânduri, m-am apropiat de el şi l-am pupat scurt pe obraz.

– Mulțumesc cu toată inima!

– Cu plăcere.

– Să ştii că am fost puțin stresată. Îți încredințasem unul dintre cele mai prețioase lucruri pe care le am. Nu prin prisma valorii băneşti, ci sentimentale...

– Mă bucur că am reuşit să te ajut.

– Nu am multe bagaje, ci doar acest troler şi geanta asta...

Şi astfel am pornit pe drumul către noua mea viață. Am decis să nu mă mai gândesc dacă alegerea făcută era una corectă sau nu, ci doar să trăiesc clipa şi să-mi urmez inima. „Nu ştii niciodată ce va fi, dacă nu încerci“, îmi spunea tata mereu. Iar eu decisesem să

încerc. Când am ajuns la Snagov, Oli mă aştepta bucuroasă. M-a ajutat să mă instalez în camera mea şi m-a rugat insistent să-i cer orice aş fi avut nevoie.

Când am vorbit cu Matei, despre mutarea mea la Snagov, îi spusesem că îmi doream o cameră numai a mea, chiar dacă noi aveam să dormim împreună, în dormitorul lui. Aveam nevoie şi de un spaţiu numai al meu, unde să-mi ţin lucrurile şi unde să pot avea intimitate, atunci când simţeam nevoia să fiu singură. În casa copilăriei mele am avut, de când mă ştiam, o cameră numai a mea şi baia mea proprie, pentru că tata mi-a respectat intimitatea. De aceea nu intra niciodată fără să bată la uşă şi m-a educat astfel încât să am un simţ al proprietăţii foarte dezvoltat.

La Snagov alesesem camera în care am dormit prima dată, pentru că îmi plăcea cum era amenajată, îmi plăcea şi baia, cât şi terasa spaţioasă, cu vedere spre curtea cu flori.

— Eu merg să pregătesc cina, mi-a spus Oli, la un moment dat.

— Vin să vă ajut. Nu vreau să mă simt că un musafir aici.

— Dar nu trebuie să te deranjezi, scumpa mea. Fac eu totul. Şi te rog să-mi zici Oli. Nu mă face să mă simt bătrână, te rog.

— Bine, Oli. Dar vreau să te ajut la treburi. Numai aşa mă voi simţi ca acasă. Să ştii că îmi place să gătesc şi să mă ocup de gospodărie. Numai sarmale nu fac, în rest ştiu să fac de toate...

Am pregătit cina împreună cu Oli, iar ea mi-a povestit tot felul de lucruri despre Matei şi despre Robert, apelând la amintiri vechi, de când locuiau încă în casa părinţilor lui Matei. Am cinat împreună cu Robert şi cu Oli, iar după cină Robert mi-a spus că are un dar de bun venit.

— Dar eu nu am adus niciun dar de bun găsit, am spus.

— Tu te-ai adus pe tine. Poftim, mi-a spus Robert, întinzându-mi un plic. Am deschis plicul curioasă şi am găsit înăuntru o foaie cu un desen. Privind mai atentă am înţeles că era o schiţă a casei, un fel de hartă pe care Robert îmi indicase dormitoarele şi

celelalte încăperi. I-am zâmbit amuzată de darul lui aluziv la noaptea în care mă rătăcisem şi confundasem dormitoarele.

– Ai vrut să te asiguri că nu mai întru peste tine? Robert mi-a zâmbit şi, pentru prima oară, i-am văzut gropițele cuceritoare din obraji. „Of, frumos mai e şi ăsta!“, mi-am spus în gând.

– Mulțumesc pentru hartă. O să mă revanşez.

– Bine ai venit şi vreau să ştii că, dacă ai nevoie de ceva, îți stau la dispoziție non-stop, ok?

– Ok. Ia zi-mi, ştii să joci şah, rummy? Sau mă vei lăsa să mă plictisesc singură?

– Ia zi-mi, la ce vrei să iei lecții?

– La pian.

– Nu prea ştiu să cânt la pian. Matei ştie foarte bine. Eu doar mă prostesc...

– Eu ştiu. Deci, ia zi-mi, la ce vrei să iei lecții?

M-am acomodat foarte repede în noul meu cămin, iar cei din casă au devenit familia mea. O familie de care aveam grijă şi care mă iubea. Preocuparea mea principală era fetița lui Matei, pe care o îngrijeam împreună cu Oli, învățând lucruri noi despre copiii mici şi identificându-mă din ce în ce mai mult, cu rolul de mamă.

– Îmi dai voie să aduc mici schimbări casei?, l-am întrebat într-o seară, pe Matei.

– Sigur că da. Te pot ajuta?

– Nu. Voi face eu câteva cumpărături. Chiar dacă totul este nou şi foarte frumos, lipsesc anumite elemente care să-i dea casei, o notă caldă. Câteva lumânări decorative, câteva perne, flori...

– Poți face tot ce vrei. Robert te va însoți la cumpărături şi te va ajuta, ok? În câteva zile am redecorat livingul, terasa şi camera în care se servea masa. Fiind o fire romantică, nu concepeam să nu am în jur câteva elemente decorative care să facă spațiul plăcut şi primitor. Cei din casă au fost încântați de micile schimbări, cu

excepția lui Robert care nu părea încântat, ironizându-mă uneori, cu afirmații uşor misogine. Poate de aceea aveam câteodată impresia ca Robert nu mă suporta. Nu ştiam niciodată ce gândea şi ce simțea cu adevărat, pentru că atitudinea lui față de mine oscila de la indiferență, la foarte multă atenție şi de la o răceală evidentă, la o căldură bulversantă. Uneori îmi adresa replici acide, dezaprobându-mă în diferite situații, iar alte ori îmi vorbea cu o voce joasă şi intrigant de dulce. Erau momente când nici nu mă privea, iar alteori îl surprindeam privindu-mă într-un mod pătrunzător şi parcă nepotrivit. Eu aveam adeseori o atitudine ostilă față de el sau mă amuzam, scoțându-l din sărite. Când îl enervam foarte tare, mă ignora o perioadă, apoi tot el căuta împăcarea. Într-o seară, în timp ce stăteam pe terasa casei, Robert mi-a adus o înghețată. Eram certați şi nu vorbiserăm toată ziua.

– Mulțumesc. Puteai să-mi aduci şi un şervețel, am spus.

– Eşti o lady, nu m-am gândit că ai putea să te mânjeşti.

– Auzi, zi-mi şi mie ce nu îți place la mine.

– De unde revelația asta? Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în fața mea, astfel încât să mă poată privi de aproape.

– Nu evita răspunsul. Zi-mi că nu mă placi. Suport, să ştii.

– Zău? Alteța voastră, atât de obişnuită să fie adulată de toată lumea?

– Eviți răspunsul. Fii bărbat.

– Eşti arogantă, înfumurată, obraznică şi foarte răsfățată.

– Doar atât?

– Crede-mă că e prea mult.

– Atunci de ce stai mereu în preajma mea?

– Ia ghici.

– Pentru că, pe lângă toate astea, sunt şi amuzantă, nu? Te distrezi foarte mult cu mine. Şi sunt şi frumoasă şi deşteaptă, am spus râzând.

– Şi de o modestie cum rar am văzut!

– Ştiu de ce îmi cauți compania. Pentru că doar cu mine poți discuta. Cu alea cu care petreci câte o noapte, te plictiseşti de mori. Trebuie să fie tare frustrant ca, după partidă de sex, care sunt sigură că durează maxim două minute cu tot cu preludiu şi duş, nu mai aveți ce face unul cu altul. Şi atunci, vii la mine.

– De unde ştii tu cât durează partidele mele de sex?

– Se vede cât eşti de frustrat, de nesatisfăcut, de plictisit.

– Aveți grijă, maiestate, vă curge înghețata.

– Dacă nu mi-ai adus şervețel! Sau nu ai adus intenționat? Ai vreo fantezie cu înghețată împrăştiată pe mine?

– Ai o imaginație...

– După felul în care mă priveşti, aş putea spune că şi tu ai o imaginație.

– Of, cât poți să fii de enervantă!

– Oțetul din ton nu se potriveşte cu mierea din privire. Deci, e clar, mă placi. Şi stai mereu în preajma mea, pentru că eu completez celelalte nevoi ale tale.

– Ce IQ aveți, maiestate?

– Vrei să spui că nu-i aşa?

– Papă şi nu mai vorbi atât, că-ți cade înghețata pe sâni.

– Ce grijuliu, am spus, înclinând cornetul cu înghețată intenționat că să cadă pe mine o porție zdravănă din dulcele galben cu aromă de vanilie. Robert m-a privit puțin, străduindu-se să îşi ascundă zâmbetul, apoi s-a ridicat şi a intrat în casă, iar după scurt timp a revenit cu un pachet de şervețele. S-a aşezat pe marginea şezlongului meu şi a scos un şervețel cu care m-a şters, cu multă grijă. Eu lingeam grăbită înghețata care se topea din ce în ce mai tare. După ce a şters dâra de înghețata cursă pe mine, mi-a luat cornetul din mână şi a început să mănânce din el.

– E bun?, am întrebat, alintându-mă. Mi-a atins nasul cu înghețata, murdărindu-mă, iar eu i-am smuls de îndată cornetul şi i

l-am lipit de obraz. S-a ridicat, iar eu am sărit că arsă şi m-am îndreptat către furtunul cu apă.

– Te mănânc, dacă faci asta!, a strigat el, alergând spre mine.

Am îndreptat jetul-de apă spre el, udându-l din cap până în picioare, iar în câteva clipe amândoi ne jucam sub apă, încercând să punem stăpânire pe furtunul care ne uda din ce în ce mai tare. Am alunecat şi am căzut pe iarbă, iar Robert s-a trântit lângă mine. M-am liniştit şi am privit cerul de un albastru edenic, fără niciun nor. După puțin timp, am simțit o atingere uşoară pe degetul mic al mâinii drepte şi am răspuns cu o mângâiere timidă.

– Nu eşti arogantă şi nici înfumurată. Dar eşti obraznică şi foarte răsfățată, mi-a spus.

– Dar mă placi.

– Adevărul e că eşti bună rău.

– Eşti grobian! Şi să ştii că eu nu te plac deloc.

– Uitasem de mincinoasă...

– De ce eşti atât de timorat în preajma mea?

– Aşa ți se pare?

– Oare chiar mi se pare?

– Ce frumos e cerul...

– Ştii că una dintre poreclele mele e Ciel? Adică, cer.

– Ți se potriveşte. Ba senină, ba cu nori, ba cu raze fierbinți, ba cu furtuni. De unde această poreclă?

– Ei, e o poveste lungă...

– Spune-mi-o.

– E tristă.

– Nu contează.

– Ştii rochia aia a mea, violet?

– Care dintre ele, că ai mai multe...

– Cea pe care am purtat-o când am fost la Braşov? Despre care a spus Sandra că este demodată...

– Da.

– Ei, rochia aceea are o poveste. Şi astfel am început să-i spun una dintre poveştile mele triste de viață – o poveste pe care o încuiasem undeva, într-un colț de suflet. Povestea era despre un băiat pe care îl iubisem foarte mult şi care se numea Rareş.

Ne-am cunoscut când eu aveam 17 ani, iar el 22. Ne-am îndrăgostit fulgerător şi am trăit o poveste de dragoste extrem de frumoasă. Nu aveam cum să uit felul în care Rareş m-a iubit. M-a respectat, m-a îndrumat corect, m-a ambiționat şi a făcut toate astea, răsfățându-mă ca pe un copil. Mi-a fost alături în perioada cumplită în care tatăl meu a dus o luptă grea şi chinuitoare cu cancerul.

Unii cred că la 17 ani un om nu are maturitatea necesară pentru a iubi cu adevărat, dar eu îl iubeam enorm pe Rareş. Era bun şi blând, sensibil şi responsabil, protector şi mai ales mă făcea să râd tot timpul. Eram nedespărțiți, iar între noi nu a existat niciodată vreun moment tensionat. Era omul în brațele căruia găseam alinare, protecție şi siguranță. Era cuminte, romantic, iubea cărțile, muzica – şi, mai ales, pe mine. Mă făcea fericită, mă făcea să mă simt iubită, frumoasă şi importantă. Într-o zi, Rareş a plecat împreună cu tatăl lui la Cluj, la bunici. Din clipa în care ne cunoscusem, nu trecuse nici măcar o zi fără să ne vedem, de aceea, ideea că nu ne vom vedea o săptămână, ni se părea amândurora de nesuportat.

– Dacă te îndrăgosteşti de alta pe acolo?, l-am întrebat glumind, în seara în care a plecat la Cluj.

– Niciodată! Eu doar pe tine te voi iubi, mi-a spus el, strângându-mă în brațe. Pune mâna aici, mi-a spus, luându-mi palma şi aşezând-o în dreptul inimii lui. Simți? Inima aceasta bate doar pentru tine. Te voi iubi numai pe tine. În seara aceea, Rareş s-a întors de câteva ori ca să-mi dea un pupic – aşa cum făcea mereu când pleca de la mine. Uneori ajungea până la colțul străzii şi se întorcea chiar şi de acolo, doar ca să-mi mai dea un sărut.

Zilele în care Rareş a fost plecat, au trecut foarte greu. Ca să-l aştept cu o surpriză, mi-am cumpărat o rochie pe care o văzusem

împreună, în vitrina unui magazin. Îi plăcuse foarte mult acea rochie de culoare violet, pe care o admiram ori de câte ori treceam pe lângă vitrina în care era expusă. El insistase câteva zile la rând să mi-o cumpăr, argumentând că era făcută special pentru mine. Convinsă că-i voi face o bucurie, în seara în care trebuia să ne revedem, m-am îmbrăcat cu rochia violet şi l-am aşteptat în parcul nostru, pe leagănul nostru. Acolo îl aşteptam mereu, pentru că acela era locul nostru de întâlnire. Am stat mai mult de o oră aşteptându-l îngrijorată, pentru că el nu obişnuia să întârzie niciodată. Mă gândeam că poate încă nu ajunsese acasă, de aceea am sunat-o pe mama lui, însă aceasta nu mi-a răspuns la telefon. Am mai aşteptat câteva minute în parc pe leagăn, gândindu-mă că poate întârzia, dar se făcuse târziu şi îmi era frig. Am pornit către casă, privind mereu în urmă, sperând că avea să vină după mine, într-un târziu. Când am ajuns în faţa porţii mele, am văzut maşina celui mai bun prieten al lui Rareş. M-am apropiat, iar când acesta m-a văzut, a ieşit din maşină agitat.

– Unde umbli, te aştept de două ore!, mi-a spus.

– Am fost în parc să-l aştept pe Rareş. Tu ce faci aici? Prietenul lui Rareş părea foarte încurcat şi aveam impresia că îşi căuta cuvintele, ca să-mi dea o veste cumplită.

– Trebuie să fii tare, Irina. Rareş şi tatăl lui au avut un accident de maşină, la întoarcerea de la Cluj. Nu au mai scăpat.

– Poftim?

– Au murit amândoi... Acea frază m-a făcut să mă sprijin de zidul casei. Îl priveam stupefiată pe prietenul lui Rareş şi aşteptam să-mi spună că a glumit şi poate chiar să apară Rareş de undeva de după colţ şi să-mi spună că a vrut să facă o glumă proastă. Dar văzând că plângea şi mă privea cu milă, am înţeles că nu era o glumă, ci o altă lovitură cruntă, pe care viaţa mi-o dădea. Am stat câteva minute rezemată de zidul casei şi am privit cerul plin cu stele. Mi-l aminteam pe Rareş punându-mi mâna pe pieptul lui şi promiţându-mi că mă va iubi numai pe mine şi realizam că toate reacţiile lui

din seara aceea, toate declarațiile, erau parcă nişte gesturi care ar fi prevestit că nu ne vom mai vedea vreodată. Lumea mea se prăbuşise. Trebuia să accept că nu îl mai puteam vedea şi că nu aveam cum să mă mai refugiez în brațele lui. Că nu mai aveam nimic din el sau din noi. Decât amintirile. Şi cerul. Asta, pentru că îmi spusese cândva să privesc cerul, atunci când îmi va fi foarte dor de el.

— Ei şi tu! Tu ce faci dacă îți e dor de mine?, l-am întrebat, alintându-mă.

— Eu am cerul. Tu eşti cerul. Iar pe cerul meu pun stele, adică pupici... De atunci m-a alintat şi m-a strigat „Ciel".

Mult timp după moartea lui am mers în parcul nostru şi l-am aşteptat. Stăteam câteodată ore în şir, privind în gol şi plângând în fața trecătorilor, care se obişnuiseră probabil cu mine, ca şi cum eram parte din decor. Uneori, mă îmbrăcam în rochia violet şi mă duceam la mormântul lui. Stăteam şi plângeam în fața unei cruci, pe care vedeam numele lui – şi totuşi refuzam să cred că el nu mai există. Ba chiar eram supărată pe el, uneori, că nu a venit în seara aceea la întâlnire... iar alteori îl visam venind. Mi-am imaginat, de mii de ori, un alt sfârşit. Şi nu am acceptat niciodată moartea lui, pentru că el a continuat să trăiască în sufletul meu, pentru că sufletul meu era viu. Mult timp m-am condamnat pentru tot ce nu i-am spus, pentru că nu i-am dăruit mai multă fericire, m-am condamnat pentru că el nu a apucat să mă vadă îmbrăcată cu rochia violet. Am rămas cu sufletul plin de regrete şi cu o durere pe care timpul nu a vindecat-o, aşa cum aş fi sperat, ci doar a anesteziat-o.

Unii oameni intră în viața noastră neinvitați, nedoriți – ca, mai apoi, să devină universul nostru. Dar, într-o zi, ne părăsesc. Ne părăsesc forțați de destin, independent de voința lor, fără a avea şansa să-şi ia rămas bun. Ne părăsesc atunci când nu ne aşteptăm – şi poate când depindem cel mai mult de ei. Ne părăsesc, luând cu ei şi o parte din sufletul nostru şi din visele noastre. Doare. Cu toate acestea ne rămâne în urma lor o poveste – chiar dacă nu o poveste

cu final fericit. Ne rămân lecții de viață şi amintiri prețioase. Învățăm să iubim, să prețuim, să devenim dependenți, ca mai apoi să învățăm să pierdem, să suferim şi să devenim puternici...

La Snagov era un continuu du-te-vino. Prietenii lui Matei ne vizitau foarte des, iar uneori rămâneau la noi, câteva zile. Casa era plină şi animată, mai tot timpul. Ne petreceam timpul jucând tot felul de jocuri, făcând karaoke, uitându-ne la filme sau lenevind. Zilele de naştere ale prietenilor erau sărbătorite tot la Snagov, pentru că aveam spațiu şi tuturor le plăcea felul în care le organizam. Pentru că se apropia ziua lui Oli, am decis să-i organizez o petrecere surpriză. Am planificat totul până în cel mai mic detaliu şi m-am dus în camera lui Robert, ca să-i cer să mă ajute cu cumpărăturile.

– Robert, ai putea să...

– Tu nu ştii să bați la uşă?, m-a întrebat el speriat. L-am surprins stând întins pe pat şi din vocea lui mi-am dat seama că plângea. Am aprins lumina, dar el mi-a întors spatele.

– Iartă-mă că am dat buzna. Nu m-am gândit că aş putea deranja. Şi tu mai dai buzna în camera mea.

– Nu-i nimic.

– Ce e cu tine?

– Nimic. Ai putea să mă laşi singur, te rog?

– Nu. Zi-mi ce e cu tine. M-am apropiat de patul lui şi m-am aşezat timidă, pe colț.

– Crezi că e o ruşine să plângi, Robert?

– Irina, te rog. Vreau să fiu singur.

– De ce mă alungi? Dacă sunt aici, înseamnă că vreau să fiu. Şi nu sunt doar fizic, sunt şi cu sufletul.

– Îți mulțumesc, dar sunt ok.

– Nu plec de aici. Oamenii nu trebuie să plângă singuri. Deci, dacă vrei să plângi, o să plângem împreună. Dacă stau bine să mă gândesc, aşa aveam un chef de plâns... Mi-am lăsat saboții lângă pat

şi m-am aşezat lângă el. Îmi doream să-l liniştesc şi să aflu ce dureri ascundea sufletul lui. Era pentru prima dată când îl vedeam altfel decât vesel, pozitiv şi puternic.

– Ştii ce mi-a spus tata, când eram mică, într-o zi în care m-a găsit plângând?

– Ce?

– Că Dumnezeu le-a dat oamenilor un număr fix de lacrimi şi că acestea sunt de două feluri: de tristeţe şi de fericire. Şi că nu ar trebui să-mi irosesc lacrimile aiurea, ci să le păstrez pentru momentele fericite. Că ar fi păcat să nu am lacrimi, ca să plâng atunci...

– Ce frumos...

– Deci, irosim? Dacă iroseşti tu, o să vărs şi eu câteva. Ştii că sunt empatică.

– Eşti o copilă şi o şmecheră...

– Vrei să vorbim? Să-mi povesteşti? Uite, îmi poţi spune orice, pentru că mâine uit cu desăvârşire, dacă vrei.

– Nu-ş avea ce să-ţi spun...

– Dacă ar fi să plâng acum, ştii de ce aş plânge? De dor. De dorul celor pe care i-am pierdut. Şi aş mai plânge de ciudă. De ciudă că nu pot ajuta oameni care suferă... copii, bătrâni... ah, şi animale.

Fără să-mi dau seama am lăsat o lacrimă să mi se prelingă pe obraz. Robert s-a întors cu faţa către mine, şi-a aranjat perna şi s-a aşezat comod.

– Robert, te-ai gândit vreodată când ai plâns, câţi oameni mai plâng în momentul acela, în întreaga lume?, l-am întrebat încet, cu privirea aţintită într-un loc fix de pe tavan. Plâng foarte mulţi. Fiecare îşi plânge durerea lui şi sunt sigură că sunt foarte puţini cei care plâng de fericire. Unii plâng lângă cineva bolnav, alţii plâng în faţa unui mormânt, alţii plâng singuri, poate pentru că au fost părăsiţi de omul iubit... unii plâng pentru că află că mai au puţin de trăit, alţii plâng îngrijoraţi că nu vor avea mâncare pentru a doua zi... unii plâng că nu pot avea copii, alţii fiindcă se simt singuri şi

neiubiți... Tu de ce plângi, Robert? Eu de ce plâng? Avem, cu adevărat, motive să plângem?

– Eşti incredibilă... eşti, pur şi simplu, incredibilă...

– Nu sunt. Vreau să vezi lucrurile aşa cum sunt. Pentru că ştiu că atunci când suferi, durerea ta ți se pare cea mai mare, cea mai de nesuportat, pentru că nu o raportezi la dureri mai grave... Să ştii, Robert, că orice lucru are două fețe. Una bună şi una rea. În tot răul e un bine - şi în tot binele poate fi un rău...

– Tu nu eşti o ființă omenească. Eşti extraterestru.

– Am nevoie de tine. Vreau să mă duci la cumpărături. Vreau să-i facem o petrecere surpriză lui Oli.

– Hai să mergem, mi-a spus, ridicându-se deodată. M-am dus în camera mea şi m-am îmbrăcat, apoi am coborât în curte, unde Robert mă aştepta lângă maşină.

– Poftiți, maiestate!, mi-a spus, deschizând portiera şi întinzându-mi mâna. Am urcat în maşină, bucuroasă că îl vedeam din nou zâmbind.

– Ai o listă de cumpărături?, m-a întrebat.

– Mai întrebi?

– Mă scuzați, domnişoară. Am uitat că sunteți culmea organizării. Câteva minute nu ne-am vorbit. El conducea liniştit, iar eu mă gândeam la el. Încercam să găsesc un motiv pentru care plânsese mai devreme. Dar nu găseam. Aparent, avea o viață perfectă. Era tânăr, frumos, sănătos, avea o familie frumoasă şi iubitoare şi tot ceea ce îşi dorea. Avea o viață frumoasă. „Oare suferă din dragoste? Oare iubeşte pe cineva care nu-i împărtăşeşte iubirea?“

– Spune-mi, cum te-ai acomodat la noi?, m-a întrebat întrerupându-mi gândurile.

– Foarte bine. Mă simt ca acasă.

– Mă bucur. Să ştii că toată lumea te iubeşte.

– Ei, nu chiar toată lumea..., am spus zâmbind. Nu trebuie să fii mai mult decât politicos cu mine, nici măcar de dragul lui Matei.

– Uite-l, frate, pe ăsta, cum merge! Băi, cine ți-a dat ție permisul? Şi? Mâine ce planuri avem?

– Eu aş vrea să dau o fugă până la Braşov.

– Te duc eu.

– Ei, mă duci tu! Nu ai ceva mai bun de făcut?

– Ceva mai bun decât să fac pe şoferul pentru o domnişoară fiţoasă? N-am.

– Fii serios...

– Sunt. Chiar vreau să ajung până la Braşov – şi-apoi, Matei nu te va lăsa să pleci de capul tău... Până a doua zi, când mi-am anunțat plecarea la Braşov, nu l-am crezut pe Robert că mă va duce el. Dar vorbise deja cu Matei şi totul părea stabilit.

– Să mă ierți că nu te pot duce eu, mi-a spus Matei. Am două întâlniri foarte importante. Dar cu Robert eşti în siguranță. Într-adevăr, cu Robert eram în siguranță – şi, mai ales, mă simțeam în siguranță. Era un bărbat foarte responsabil şi atent. După micul dejun m-am pregătit de plecare la Braşov. Îmi era foarte dor de oraşul meu preferat şi de oamenii pe care nu-i mai văzusem de mult timp.

– Cineva e îngândurată tare, a spus Robert, văzând că priveam afară, absentă.

– Da. Abia aştept să ajungem la Braşov.

– Ai vreo vizită anume de făcut?

– Da. Merg la un prieten, un domn în vârstă. Când ajungem la Braşov, vreau să oprim undeva, pentru câteva cumpărături. Dacă te grăbeşti acolo unde ai treabă, mă descurc şi singură.

– Nu am nicio treabă. Îți stau la dispoziție.

– Dar ai spus că ai ceva treabă în Braşov...

– Ce trebuie să cumperi?

– Fructe, apă, nişte dulciuri, câte ceva de papa...

– Cine este acest prieten al tău?

– Un om pe care îl iubesc foarte mult. Locțiitorul lui tata...

Pentru că l-am văzut interesat de persoana pe care urma să o

vizitez, i-am spus pe scurt povestea despre domnul profesor Horaţiu. Robert m-a ascultat cu atenţie, întrerupându-mă din când în când, pentru a-mi cere detalii suplimentare, acolo unde dorea să afle mai mult din poveste. Abia aşteptam să ajung la domnul profesor. Povestindu-i lui Robert despre acesta, am retrăit din nou clipe frumoase petrecute cu acel om minunat, pe care viaţa mi l-a scos în cale, atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

Pe domnul profesor îl cunoscusem într-o zi, pe când încă locuiam în centrul Braşovului şi am mers la un magazin, ca să fac nişte cumpărături. În timp ce aşteptam la rând, l-am observat în faţa mea şi mi-a atras atenţia când şi-a numărat banii. Nu părea sărac, pentru că era îmbrăcat decent, dar totuşi, a scormonit după nişte mărunţiş, pe care l-a numărat cu atenţie. Când i-a venit rândul, i-a cerut vânzătoarei „5 felii de parizer şi de restul banilor puţină brânzică de vaci". Restul banilor însemna o sumă foarte micuţă, cu care, în mod normal, nu se putea cumpăra mai nimic...

– Of, tataie, aici nu e farmacie! Ce faci numa' cu atâta mâncare, o dai la furnici?, l-a întrebat vânzătoarea. Eu mă gândeam că poate bătrânelul era fiţos şi îşi cumpăra, de obicei, porţii mici.

– Parizerul îl dau la căţel, iar brânzica o mănânc eu cu mămăliguţă, a spus el, de parcă era dator să se justifice.

– Păi cum, tataie, matale dai mezelu' la câine şi mănânci brânză seacă? Banii ăia nu-ţi ajung să-ţi iei destulă brânză!, a zis vânzătoarea în gura mare, în timp ce împacheta parizerul.

– Păi, câinele e bătrân şi doar parizer mai mănâncă, pentru că îi place, iar mie îmi place mămăliga cu brânză... Vânzătoarea s-a apucat de cântărit brânzica, încercând să se încadreze în suma foarte mică, pe care bătrânul i-o pusese pe tejghea.

– Rămâne aşa, tataie? Cum vrei să nimeresc eu la cântar?!, a întrebat vânzătoarea, strigând la bătrân, de parcă ar fi fost surd.

– Nu, vă rog... că doar banii ăştia îi am la mine... Vădit deranjată, vânzătoarea a început să cântărească iar brânza, ba punând cu

lingura în pungă, ba scoțând, iar eu mă uitam, consternată, cum se chinuia să facă potriveala, raportându-se la o valoare extrem de mică. Nu îmi venea să cred că nu lăsa câteva grame în plus... Când mi-am pierdut răbdarea să văd cum se căznea să potrivească brânza pe cântar - dar şi stresul bătrânului, care o urmărea îngrijorat, m-am trezit spunându-i să-i mai pună două linguri pline.

– Sunteți împreună?, m-a întrebat vânzătoarea, mirată.

– Nu, dar plătesc eu. Şi vă rog să-i cântăriți şi toată bucata de parizer din care ați tăiat, am zis încet, să nu audă toată lumea. Vânzătoarea s-a conformat, eu am plătit foarte repede şi, până să apuce bătrânelul să se dezmeticească, am luat produsele şi i le-am îndesat în plasă. Îmi venea să fug de acolo, pentru că mă simțeam ruşinată, de parcă furasem ceva... De fapt, mă simțeam aiurea față de bătrânel, gândindu-mă că poate gestul meu îl va face să se simtă umilit - dar îmi era jenă şi de ruşinea vânzătoarei, care a făcut băşcălie pe seama bietului om şi care nu s-a îndurat să lase o jumătate de lingură de brânză în plus. Am ieşit afară din magazin, iar bătrânelul se ținea scai după mine.

– Domnişoară, dar de ce ați făcut gestul acesta? Mă simt îndatorat, vă rog să-mi dați adresa, ca să vă aduc banii....

– Nu aveți nicio datorie, a fost plăcerea mea. Nu ştiam cum să scap de acolo, iar bătrânelul se străduia să se țină după mine.

– Insist. Mâine vine pensia şi vreau să vă plătesc datoria... Ştiți, mai aveam doar banii ăia până mâine la pensie şi de aia... dar mâine iau banii şi... Aşadar, bietul bătrânel mai avea câțiva bănuți amărâți, până în ziua următoare când primea pensia... Şi, cu ultimii lui bani, a luat de mâncare pentru el şi pentru câinele lui. Dar a făcut asta, punând câinele pe primul loc, alocând o sumă mai mare pentru mâncarea câinelui, ca să-i cumpere ce-i plăcea... Iar el urma să se hrănească din puținii bani care-i mai rămâneau.

Asta m-a impresionat foarte mult. Stând în fața magazinului, l-am analizat puțin. Era un domn pedant, avea cămaşă şi cravată. Mă gândeam că poate am făcut o gafă şi nu ştiam cum să o repar.

– Locuiți departe?, am întrebat.

– Nu, la câteva minute... Trebuie să plec, că am lăsat câinele singur în casă... Domnişoară, vă rog, cum să vă returnez datoria?

– Nu aveți nicio datorie, e plăcerea mea. De fapt, iubesc mult câinii şi am vrut să-i iau papa cățelului dumneavoastră... că am auzit fără să vreau... şi eu am avut un câine şi îmi e dor...

– Atunci vă pot invita să-l cunoaşteți pe Negruțu? Şi astfel am pornit împreună spre locuința bătrânului, care se afla într-o casă națională, din centrul Braşovului. Avea două camere mari şi foarte înalte, iar pe mine m-a uimit ordinea din casă, dar şi lucrurile vechi, mobila antică şi câteva obiecte care îmi aminteau de casa în care am copilărit. În timp ce bătrânul a pus în frigider, mâncarea cumpărată, am admirat mulțimea de poze înrămate, aşezate peste tot prin sufragerie, cât şi biblioteca impresionantă. Apoi m-am aşezat pe un fotoliu şi m-am jucat cu câinele, un cocker spaniol bătrân şi nu prea energic. Povestind cu bătrânelul, am aflat că fusese profesor de literatură, că soția îi murise cu mulți ani în urmă şi că nu mai avea pe nimeni pe lume. Avea 82 de ani şi nu-i mai rămăsese decât câinele, pozele şi cărțile.

În sufletul meu se instalase o linişte plăcută, deşi nu eram o persoană care să meargă cu încredere în casa unui străin – şi cred că i-am transmis asta şi bătrânelului. Acesta a înțeles gestul meu făcut la magazin şi a înțeles că nu doream banii înapoi, de aceea, în semn de mulțumire mi-a oferit în dar o carte: „Jurnalul fericirii“, scrisă de Nicolae Steinhardt. Aşa am ajuns să mă împrietenesc cu domnul profesor – un om respectabil, educat, inteligent şi bun, care mi-a câştigat respectul şi inima. Din ziua aceea l-am vizitat frecvent, ducându-i fructe sau câte un desert. Iar dânsul mă aştepta cu emoție, pregătindu-mi de fiecare dată câte o carte pe care urma sa o citesc. Ar fi

vrut să mi le dăruiască pe toate, dar i-am spus că intenționam să plec în Germania definitiv şi că nu aveam posibilitatea să iau cu mine atâtea cărți... De fapt, nu voiam să-i iau lucrurile pe care le iubea atât de mult. Eram fascinată de poveştile nenumărate despre istorie, despre viață şi despre oameni, pe care mi le spunea domnul profesor. Şi am învățat foarte multe de la dânsul. Şi tot datorită dânsului, am descoperit un fel nou de a iubi. De atunci, am tratat altfel cărțile si nu le-am mai aruncat neglijent prin casă. „*O carte este viața celui care a scris-o. Şi-a pus în ea sentimentele, gândurile, munca şi iubirea. Cărțile trebuie tratate cu respect, ele reprezentând însuşi sufletul autorului lor...*“, mi-a spus dl profesor, într-o zi. Iar eu am scris acea frază în jurnalul meu, aşa cum mă învățase tata – să scriu tot ceea ce îmi plăcea şi nu voiam să uit.

Îmi plăcea atât de mult compania dânsului, încât uneori refuzam ieşirile cu prietenii de vârsta mea. Îmi amintesc cu drag cum, de fiecare dată când mergeam să-l iau la plimbare, mă admira şi îmi spunea că sunt frumoasă şi elegantă. „Ai frumusețea în ochi şi în zâmbet şi eşti aşa cum ar trebui sa fie o femeie.“, mi-a spus într-o zi, cu mândrie în glas. Era foarte mândru plimbându-se la braț cu mine, iar eu mă simțeam ca o prințesă în compania sa, pentru că îmi arăta respect prin fiecare gest, prin fiecare vorbă şi prin fiecare privire. Momentele petrecute alături de domnul profesor mă încărcau cu energie pozitivă şi mă făceau să am idealuri şi ambiții nobile. Am găsit la dânsul răspunsuri la multe întrebări şi frământări de-ale mele – şi, tot datorită dânsului, am învățat să nu îl mai condamn pe Dumnezeu, pentru pierderile mele... Prin exemple elocvente şi poveşti din vremuri îndepărtate, m-a învățat cum trebuie să fie o lady.

Eu l-am învățat despre tehnologia modernă, despre telefoane mobile, iar dânsul nu a refuzat nicio propunere de-a mea, făcând față cu brio, la toate evenimentele la care îl duceam. Am fost împreună la teatru, la operă şi cu telecabina în Poiana Braşov, unde nu

mai fusese „de zeci de ani". Jucam şah împreună, iar câteodată, în timp ce eu îi găteam, dânsul îmi citea poezii, cu o intonație specială ce îmi făcea sufletul să vibreze. I-am fost alături când a fost bolnav şi mai ales când i-a murit câinele. Nimeni nu merită să fie singur în astfel de momente... Iar după o lună, i-am dus un alt câine, un cocker spaniel auriu, de care domnul profesor s-a bucurat foarte mult.

Îl iubeam foarte mult pe dl profesor. Mulți nu mă înțelegeau, ba chiar mă condamnau că sunt ciudată, alegând compania unui bătrân, în locul distracțiilor cu tinerii de vârsta mea. Au mai fost şi unii care credeau că urmăresc să-mi lase „averea" sa, neştiind că toată averea lui consta în câteva lucruşoare, care pentru mulți nu valorau nimic... Domnul profesor mi-a spus într-o zi că am fost copilul pe care nu l-a avut niciodată. Iar eu i-am spus că dânsul mi-a fost tată, bunic, cât şi profesor şi prieten. Poate că Dumnezeu l-a adus în viața mea, pentru că mă aflam într-o perioadă în care îmi lipsea foarte mult tatăl meu, care murise cu puțin timp în urmă... iar domnul profesor a reuşit, în mare parte, să umple acel gol rămas în sufletul meu, ajutându-mă să-mi regăsesc echilibrul. După ce a murit tata, m-am condamnat pentru că nu mi-am petrecut mai mult timp cu el, pentru că nu l-am distrat, pentru că nu l-am ascultat mai mult, pentru că nu i-am îndulcit bătrânețea. Şi tatăl meu a fost bătrân, pentru că avea 50 de ani când am venit eu pe lume...

Domnul profesor mi-a oferit şansa să mai simt cum era când aveam tată, să compensez ceea ce îmi reproşam că nu am făcut pentru tatăl meu... Probabil că Dumnezeu ne trimite în viață persoanele potrivite, în momentele potrivite, pentru a ne ajuta să depăşim anumite etape, pentru a ne ajuta să evoluăm, pentru a ne ajuta să învățăm ceea ce trebuie, să ne regăsim, să ne iertăm, să iubim...

I-am spus lui Robert toată povestea despre domnul profesor, iar el m-a ascultat liniştit.

– De ce plângi?, m-a întrebat.

– Pentru că îmi e teamă de ziua în care îl voi pierde. Nu cred că voi suporta din nou acel gol, acele dureri, ca atunci când l-am pierdut pe tata...

– Irina, oamenii nu sunt nemuritori. Vin şi pleacă, aşa cum şi noi venim şi plecăm din viața lor. Important este cum administrăm relațiile, ce aducem bun în viața lor. Iar tu, prin prietenia ta, îi dăruieşti foarte mult acestui om.

– Sper... Când am ajuns în Braşov am oprit la un magazin şi am făcut câteva cumpărături pentru domnul profesor. Orice i-aş fi cumpărat aveam impresia că nu era destul, pentru că sufletul meu şi-ar fi dorit să-i dăruiască tot ce era mai bun şi mai frumos. Ajunşi acasă la el, am urcat treptele cu emoție, gândindu-mă pesimist la faptul că, într-o zi, aveam să nu mai urc acele trepte, atunci când dânsul nu va mai fi în viață.

– Of, ce-i cu ochişorii ăştia trişti şi umezi?, m-a întrebat domnul profesor, de îndată ce m-a văzut.

– Mi-a fost dor de dumneavoastră, i-am spus, strângându-l în brațe. Domnul profesor ne-a invitat să ne aşezam pe fotoliile din sufragerie, iar dânsul s-a aşezat pe canapea. Mă privea ca pe o comoară, iar eu mă bucuram de acea privire părintească – o privire care mă făcea să mă simt copil, să mă simt protejată şi iubită. Pentru că, oricât de matur şi de puternic ar fi un om, el păstrează mereu copilul din el şi are nevoie să se simtă al cuiva, să se simtă protejat, alintat, admirat şi iubit. În timp ce a purtat o conversație scurtă cu Robert, eu l-am studiat, admirându-i cu dragoste mâinile ridate şi pătate de vreme. Şi L-am rugat în gând pe Dumnezeu să aibă grijă de acel suflet fragil, de care mă ataşasem atât de mult.

– De când am cunoscut-o pe Irina, nu am mai ştiut ce înseamnă singurătatea, i-a spus domnul profesor, lui Robert. Dumnezeu mi-a trimis-o. Altfel, nu aş mai fi trăit atât. E zâna mea bună...

Domnul profesor părea foarte încântat de Robert. Cât timp au stat la poveşti, eu am aranjat în frigider şi în cămară, lucrurile pe

care i le cumpărasem şi am spălat câteva vase din chiuvetă.

– Domnule Horaţiu, aveţi chef de o ieşire?, l-am întrebat.

– Sigur, stimată domnişoară! Cum aş putea refuza eu o invitaţie de la o femeie atât de splendidă?

– Mergem să mâncăm undeva, ok? Am mers la unul dintre restaurantele mele preferate şi am mâncat împreună toţi trei, iar ziua mea destul de tristă până atunci, s-a transformat într-una agreabilă, memorabilă. Ca de obicei, mi-am luat rămas bun de la domnul profesor străduindu-mă să-mi reţin lacrimile şi promiţându-i că-l voi vizita cât de curând va fi posibil.

– Încotro mergem, maiestate?, m-a întrebat Robert, când am urcat în maşină.

– Mergem la Snagov, se face târziu.

– Minunat om, domnul profesor. Mă bucur că l-am cunoscut...

– Trebuie să fac ceva, nu sunt liniştită ştiindu-l singur...

– N-are pe nimeni?

– Doar un prieten care îl mai vizitează uneori – şi pe vecina. Dar aş vrea să angajez pe cineva ca să-l ajute la treburi şi să-i mai ţină de urât.

– E o idee bună. Tu interesează-te în Braşov, poate găseşti prin cunoştinţe, o doamnă cumsecade, iar eu o voi plăti.

– Vorbeşti serios?

– Da.

– Doamne, ce bine ar fi să găsesc o femeie pensionară, care să aibă grijă de el!

– Te ocupi de asta, da?

– Îţi mulţumesc din suflet, Robert!

– Pentru?

– Pentru că m-ai dus la Braşov şi ai stat toată ziua după mine... şi pentru tot...

– Ştii, eu îţi mulţumesc ţie. Aveam nevoie de aşa ceva.

Am simțit în glasul lui Robert o uşoară emoție, de aceea nu am mai continuat discuția. Nici el nu mai avea tată – de fapt, nu mai avea părinți şi probabil că ziua petrecută alături de domnul profesor i-a peticit şi lui mici răni sângerânde ale sufletului.

Imediat ce am ajuns acasă am început să dau telefoane cunoscuților, ca să mă interesez de o femeie care ar putea avea grijă de domnul profesor. Şi am avut noroc să găsesc o doamnă pensionară, pe măsura aşteptărilor mele, pentru că era harnică, serioasă şi pasionată de cultură. Domnul profesor nu a părut încântat de idee, însă argumentele mele cu privire la neliniştea de a-l şti singur, l-au convins.

– Mai schimbați şi dumneavoastră o vorbă, doamna a citit mult. Şi mai mergeți la câte o plimbare, i-am spus domnului profesor, când i-am prezentat-o pe femeia care urma să-l îngrijească.

– Oare o să-ți pot mulțumi vreodată, pentru tot ce ai făcut pentru mine?, m-a întrebat domnul profesor, sărutându-mi mâna ca un adevărat cavaler.

– Îmi mulțumiți în fiecare clipă, prin faptul că existați. Am nevoie de dumneavoastră.

– Of, tinere Robert, te rog să ai grijă de acest suflet atât de gingaş şi de pur...

– Voi avea, vă promit. Să ştiți că săptămâna viitoare va veni cineva să vă instaleze o maşină nouă de spălat. Şi să repare scările, pentru că e periculos să coborâți pe ele aşa, mai ales iarna, i-a spus Robert domnului profesor, surprinzându-mă. Nu ştiam nimic despre acele planuri ale lui, dar m-au bucurat foarte mult. I-am zâmbit copilăreşte şi am întins mâna spre el, aşa cum făcusem în noaptea în care ne-am cunoscut, când ne-am privit în oglinda din holul discotecii. El mi-a atins mâna uşor şi a mângâiat-o timid, zâmbindu-mi frumos.

Domnul profesor a surprins acel gest şi a zâmbit cald şi aprobator. Probabil că îşi imagina că noi doi eram mai mult decât simpli prieteni...

Eram foarte fericită alături de Matei. Atât de fericită, încât aveam impresia că tot ce trăiam era mai mult decât aş fi meritat şi mai mult decât aş fi suportat. Uneori îmi era teamă că trăiam un vis din care, într-o zi, aveam să mă trezesc brusc. Matei părea cel mai romantic şi mai tandru bărbat din lume. Şi chiar dacă nu îmi spusese niciodată că mă iubeşte şi chiar dacă nu ne făceam planuri pe termen lung, mă copleşea cu dragoste, era atent şi pasional.

Viața mea se schimbase radical. Aveam orizonturi noi şi vise frumoase. Eram convinsă că întâlnisem iubirea vieții mele, jumătatea sufletului meu, alături de care aveam să îmbătrânesc.

Robert părea uneori distant şi aveam impresia că mă respecta într-un fel exagerat. Era mereu la dispoziția mea şi se îngrijea să nu îmi lipsească nimic. El petrecea mai mult timp acasă, de aceea îmi cunoştea mai bine ca oricine, toate tabieturile. Ştia că mă trezeam foarte devreme – şi uneori se trezea şi el ca să mă ajute să pregătesc micul dejun. Mă însoțea mereu la cumpărături şi uneori îmi ținea companie când mă uitam la filme, sau când îmi savuram ceaiul, pe terasa camerei mele. Avea o răbdare aparte, ca să-mi asculte toate poveştile, planurile şi frământările interioare. Dar el părea introvertit. Nu vorbea niciodată despre el, despre trecut, despre sentimente sau despre relațiile lui. Robert era diferit de Matei. Deşi au crescut împreună, aveau caractere şi temperamente diferite. Chiar şi la hobby-uri şi la gusturi erau diferiți. Robert avea o personalitate puternică şi era foarte independent. Era un bărbat puternic şi ambițios. Şi foarte descurcăreț. Rezolva orice, imediat.

– Matei, de ce Robert e mereu singur? Suferă după vreuna, a avut vreo decepție?

– Robert, decepție? Fii serioasă!, mi-a spus Matei râzând. Nu ştiu, aşa e el, nu vrea să se lege la cap. Are o groază de gagici, roiesc tipele în jurul lui...

– Da, dar nu simte şi el nevoia să se implice sufleteşte, să aibă pe cineva alături?

– Se pare că nu.

– Păcat. E mereu singur... Noi suntem împreună, Sandra cu Cosmin, adică toți suntem cu perechea, numai el n-are pe nimeni...

– Nu-l deranjează. Cine îl opreşte să-şi facă o iubită? Nu vezi că e cam retras?

– Păi, tocmai. Stă numai izolat în casă, nu mai ştie altceva, decât casă şi birou...

– Stă acasă de când eşti tu aici. Pentru că înainte nu îl vedeam zile în şir. Dar de când eşti tu, văd că se implică mai mult, te ajută şi cred că nu vrea să te lase singură...

Chiar dacă Robert părea distant față de mine, îmi căuta mereu compania. Dar nu ştiam dacă stătea mereu în preajma mea, doar ca să mă ajute şi să se implice în ceea ce făceam pe acasă, sau pentru că îi plăcea să fie aproape de mine. Uneori aveam impresia că mă privea într-un fel straniu şi că era exagerat de cald şi de dulce. Dar niciodată nu m-am gândit că ar putea avea pentru mine mai mult decât sentimente prieteneşti. Totuşi, aveam momente în care imaginația îmi zburda aiurea, influențată mult de atitudinea lui față de mine. Nu prea eram atentă la detalii, pentru că eram prea concentrată pe Matei. Dar uneori îmi era imposibil să nu observ cât era de prezent şi cât de mult mi se dedica. Părea că ştia totul despre mine. Ținea minte chiar şi cele mai nesemnificative lucruri şi avea gesturi drăguțe, care arătau cât era de atent cu mine. Îmi întorcea ceaşca de ceai, astfel încât toarta să-mi fie la îndemână, sau, de îndată ce priveam un obiect, mi-l dădea. Uneori aveam impresia că-i comandam cu privirea ce să facă şi ce să-mi aducă – şi că el îmi anticipa gândurile. Era protector şi părea neobosit, atunci când îi solicitam ajutorul. Nimic nu i se părea prea greu, prea mult şi niciodată nu i se părea că era prea târziu sau prea devreme. Iar eu îl apreciam, convinsă că era atât de amabil şi de dedicat, din respect pentru Matei şi poate din recunoştință față de mine, pentru că aveam grijă de casă şi de ei, copleşindu-i cu iubire şi străduindu-mă să trăim frumos.

– Vrei să te duc azi la cumpărături?, m-a întrebat Robert, într-o dimineață la micul dejun.

– Mergem joi...

– Joi voi fi plecat.

– Unde?

– În nordul țării, acolo unde avem ferma...

– Ce fain! Matei, când mergem şi noi în zona aceea a Sălajului şi prin Maramureş? Am auzit că e o zonă superbă cu oameni minunați, mereu mi-am dorit să merg acolo, am spus visând.

– De ce nu vii acum, cu mine?, m-a întrebat Robert.

– Chiar aşa, iubita! Mergi cu Robert, mi-a spus Matei, înainte să apuc să spun ceva.

– Şi tu?

– Eu am treabă, iubita mea. Am o perioadă foarte plină, ştii bine... Decât să stai toată ziua singură acasă, mai bine ieşi cu el...

– Să plec cu nesuferitul ăsta, atâta drum?

– De ce nu? Ai ocazia să bântui pe acolo, cât vrei! Şi îi mai ții de urât şi lui... Matei nu era un om încuiat, nici limitat şi nici gelos. Iar în Robert avea încredere oarbă. Şi în mine avea încredere, pentru că ştia că eram un om decent, cu principii sănătoase de viață şi că mă ghidam după valori morale. Poate că altora li s-ar fi părut ciudat ca un iubit să-şi trimită iubita într-o călătorie cu cel mai bun prieten, dar pentru Matei aşa ceva era firesc. Şi oricum Robert era fratele lui, nu un prieten oarecare.

Am plecat împreună cu Robert, în frumoasa zonă care era pe lista mea de locuri pe care visam să le vizitez. Speram că acea mini-vacanță avea să mă remonteze şi să mă scoată din rutină.

– Ştii ce-i ciudat? Acasă nu dormi, dar în maşină dormi de rupi, mi-a spus Robert la un moment dat, când mă trezisem.

– Drumul cu maşina mă oboseşte, am spus.

– Ți-e foame?

– Nu. Ție?

– Nu. Mâncăm la vila la care dormim. Găteşte extraordinar, doamna de acolo.

– Chiar, unde vom dormi?

– La o pensiune drăguță, într-un sat. O să-ți placă la nebunie. E mică, are numai patru camere, dar e de vis. Remarca lui Robert că dormeam mult în maşină m-a făcut să realizez că eu niciodată nu dormeam, când călătoream cu maşina. Şi am călătorit destul de mult, făcând drumuri lungi prin Europa. Ba mai mult decât atât, după accidentul avut cu unchiul meu în Austria, călătoream cu teamă. Dar lângă Robert mă simțeam în siguranță. Alături de el simțeam o pace interioară aparte şi mă relaxam. Ştia ce muzică îmi plăcea, ştia că nu suportam căldura mare, mergea încet şi poate de aceea dormeam ca un prunc, atunci când mă aflam cu el în maşină.

– Irina, trezeşte-te, mi-a spus el, la un moment dat.

– Am ajuns deja?

– Încă nu. Dar m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi asta, a spus arătându-mi în dreapta mea un câmp plin cu maci.

– Un câmp de maci?! Am ieşit din maşină repede şi am făcut câțiva paşi către câmpul superb, în care roşul macilor se iubea cu alte culori.

– Este minunat, îți mulțumesc, Robert!, am spus, când a venit şi el lângă mine. Ador macii! Ador câmpurile pline cu maci!

– Ştiu.

– De unde? Nu ai de unde! L-am privit suspicioasă, întrebându-mă de unde ştia. Ne cunoşteam doar din toamnă şi cu siguranță că nu a existat nicio ocazie să-i spun asta. Sau îi spusesem vreodată?

– Ce păcat că nu avem aparat foto! Ce-a fost în mintea mea de l-am uitat? Cred că am fi făcut poze superbe aici, am spus.

– Cu siguranță. Foarte frumoase, mi-a răspuns el, privindu-mă pătrunzător şi aluziv. Privirea lui ațintită asupra mea, cât şi tonul cu care a rostit acele cuvinte, mi-au confirmat că se referea la mine, când a pus accentul pe „foarte frumoase“.

„Irina, ce minte nebună ai! Cum îți poți imagina că el te-ar plăcea? Poate c-or întoarce tipii capul după tine, dar el nu e un oarecare şi apoi e cel mai bun prieten al lui Matei! De fapt, este fratele lui!“, mi-am spus în gând. Mi-am alungat repede gândurile nebune şi am făcut câțiva paşi către câmpul frumos colorat, care parcă mă chema în mijlocul lui. Robert m-a aşteptat lângă maşină, privindu-mă cum îmi treceam mâna peste spice şi peste macii pe care îmi doream să-i mângâi.

– Ce frumos e Dumnezeu! Nu-i aşa?, am strigat către Robert.

– Este!

– Cât de minunat şi de frumos şi de genial trebuie să fie, ca să creeze un pământ atât de frumos şi flori atât de frumoase şi culori atât de frumoase şi toooot!

– Şi pe tine, a spus Robert, prea încet ca să pot auzi. Dar i-am citit pe buze şi pe chip. „Oare sunt nebună? Dacă am închipuiri?“

Am revenit lângă Robert, iar el mi-a întins mâinile spre a mă ajuta să urc pe drum. În momentul în care mi-am pus palmele pe palmele lui, am simțit un fior ciudat străbătându-mi trupul. Iar când am făcut primul pas, am ajuns foarte aproape de el. În cele câteva clipe în care am avut mâinile într-ale lui, am avut impresia că am străbătut veacuri de trăiri. Era ca un magnet, de care mă străduiam să nu mă las atrasă. Inima îmi bătea nebuneşte şi aveam impresia că rămâneam fără aer.

– Mulțumesc, am spus încet. El a vrut să spună ceva, dar s-a oprit. Am păşit către portiera pe care mi-a deschis-o şi am intrat în maşină. Nu-mi mai era somn. Stăteam cu ochii închişi şi visam. Mă întrebam dacă tot ceea ce simțisem fusese ceva real. „Oare mă îndrăgostesc de el? Nu se poate aşa ceva! Sunt o ființă cerebrală, echilibrată... Dar el? El parcă nici nu mă plăcea...“ Îmi aminteam toate şicanele lui împotriva mea, pe care deodată le vedeam altfel ca până atunci. Oare acelea erau semne că mă plăcea? Apoi îmi veneau în minte tot felul de gesturi drăguțe şi grija exagerată față de mine.

„Nu, Irina, scoate-ți prostiile din cap! Nu se poate așa ceva! Ok, îl plac. E un bărbat superb. Îl plac mult, din toate punctele de vedere. E sensibil, cald, romantic, atent, e frumos, e foarte sexy... Dar, chiar așa, el are vreun defect? Nu are. Groaznic!“

– Știi de ce dorm când sunt cu tine în mașină?, l-am întrebat, fără să deschid ochii. Pentru că am încredere în tine. Te rog să nu îmi iei asta... Simțeam o nevoie nebună să-i ating mâna pe care o ținea pe schimbătorul de viteze și chiar aveam impresia că mâna mea o va lua razna și că, fără voia mea, îl va mângâia. Am simțit deodată că mi-a atins mâna care era piciorul meu. M-a mângâiat ușor, apoi și-a retras mâna. Nu am deschis ochii, pentru că aveam impresia că nu-l puteam privi – rușinată parcă de gestul lui și de gândurile mele nebune. „Îmi citește gândurile?! Doamne, ce-i asta?!“

– Ești obosită?, m-a întrebat încet.

– Nu. Tu ești? Vrei să conduc și eu?

– Vrei tu să conduci?

– Da. Ai curaj să mă lași?

– De ce nu? Ai carnet de multă vreme?

– De la optsprezece ani. Știu ce vei crede, că merg ca femeile fricoase. Află că am făcut școala cu un tip care participa la raliuri și, pentru că era prieten cu ai mei, m-a învățat să conduc de la 16 ani.

– Ia treci la volan, Schumacher! Am făcut schimb de locuri și, când am pornit, Robert se ținea de mânerul ușii.

– Ți-e frică!, am râs. Conduc sportiv. Nu sunt teribilistă, dar nu mi-e teamă de mașină. După ce mă obișnuiesc, devin stăpână.

– Ia vezi, că peste o sută pe oră devine ea stăpână...

– Ți-e frică! Băi, am condus pe autostradă în Germania. Liniștește-te!

Îmi plăcea foarte mult să conduc. Poate de aceea eram bine dispusă și am cântat tot drumul. Robert punea uneori aceeași melodie, distrându-se pe seama vocalizelor mele.

Când am ajuns în satul în care eram cazați, am rămas mută de uimire. Eram înconjurați de peisaje superbe, iar de-o parte şi de alta a drumului erau case frumoase, care se vedea că aparțineau unor oameni gospodari. Vila în care eram cazați era micuță şi intimă, dar foarte frumoasă. Gazda ne-a întâmpinat la poartă, ştiind că trebuia să sosim tocmai de la Bucureşti.

– Tulai Doamne, ce fată frumoasă ați adus, conule Robert! Este ca o zână!, a spus doamna, care avea un chip blând şi frumos.

– Chiar este o zână. O zâna bună. Este iubita lui Matei.

– Serios? Aoleu! Conule Robert, dar nu mi-ați spus. Cum facem cu camerele? Ați spus că veniți singur şi nu mai am camere. Am un grup de tineri de la...

– Nu-i nicio problemă, am spus, văzând femeia care se agita deja îngrijorată. Sau este, Robert?

– Nu, deloc.

– Ioi, ce bine! Oricum aveți cea mai faină cameră, cu vedere la pădure şi la apă...

– Ce aveți bun de mâncare?

– Apăi, avem o zamă cu lăşcuțe şi groşciori, cum vă place dumneavoastră. Ne-am lăsat bagajele în cameră, apoi am cinat pe terasa din curte şi nu ne-am ridicat de la masă, până când nu s-a întunecat afară. Liniştea de acolo era tulburătoare. Era un loc bun pentru a medita, pentru a-ți auzi gândurile şi inima.

– Doriți o înghețată, my Lady?, m-a întrebat Robert, întrerupându-mi gândurile plecate pe dealurile pe care le contemplam.

– Nu, mulțumesc. My Lady?

– Da. Te porți aşa. Ai un aer maiestuos, o atitudine demnă şi un zâmbet de divă, senin. Prin felul tău atragi atenția şi, totodată, impui un respect anume...

– Când eram mică, tata îmi spunea că sunt prințesă. Voia să mă convingă, de fapt, să mă port ca una. Să nu fiu băiețoi şi nici femeie în pantaloni, cum mai zicea el.

— Te-a educat foarte frumos.

— Sper că a ieşit ce şi-a dorit. Şi-a dedicat viața pentru asta...

— De ce te-ai întristat?

— Pentru că îmi dau seama cât de singur a fost tata. Un bărbat de şaizeci de ani, să crească singur o fetiță...

— S-a descurcat de minune. Şi nu a fost singur. Te-a avut pe tine, deci a avut totul.

— Ce drăguț spus! Dar totuşi, un bărbat singur... Nu avea mângâiere, nu avea cu cine să-şi împartă temerile sufleteşti, durerile, bucuriile...

— Te-a avut pe tine. Ce mângâiere putea fi mai mare? Ce bucurie?

— Nu spui asta, doar că să mă consolezi?

— Nu. Sunt sigur că l-ai împlinit pe tatăl tău. L-a obligat cineva să fie singur? Asta a dorit. Probabil că a vrut să-ți dăruiască ție tot timpul lui, tot sufletul...

— Îmi e aşa de dor de el...

— Povesteşte-mi despre el. Cum era?

— Cum era? Era... un domn. De modă veche. Era pedant. Niciodată nu mă pupa, dacă nu se bărbierea. Îmi spunea că nu vrea să mă irite cu barba lui aspră. Îmi deschidea uşile, aşa ca tine. Şi mereu îmi aducea flori. M-a învățat să fiu femeie, încă de mică. Să mă bucur de gesturile frumoase. Era foarte cult. Iubea istoria şi muzica. În fiecare duminică ascultam marii cântăreți ai lumii, la pick-up. Îşi iubea discurile de vinil!

— De acolo eşti tu tobă de muzică? Nu am mai întâlnit pe cineva care, la o vârstă atât de mică, să ştie atâta muzică... şi nu numai.

— Păi da. Pentru că a vrut să învăț. Şi ştii, nu numai că mă punea să ascult, îmi şi povestea mesajul cântecului. Îl iubeam pe Frank Sinatra şi îl asociam cu tata. Chiar semănau. Şi îl mai iubeam pe Louis Armstrong. Adoram jazz-ul vesel. Eu cântam pe masă cu spray-ul pe post de microfon, iar tata făcea backing vocal. Mă distra

cum cânta „şubi dubi dup“ şi-l puneam să repete la nesfârşit. Ne distram copios. Doamne, cât l-am terorizat pe bietul tata! Acum îmi amintesc că îmi plăcea mult un cântec, pe care îl cântam când mă dădea în leagănul din curte. Suna aşa: „Tu, eu şi-o umbrelă, tu, eu ne plimbăm, cerul ca o acuarelă, nu ne vede sub umbrelă, când ne sărutăm“. Iar tata trebuia să zică „pam pam“! Cântam refrenul, de zeci de ori! De ce mă priveşti aşa?

– Ți se luminează fața, când vorbeşti de tatăl tău.

– Da? Păi, era minunat. Avea maniere elegante, cu care mi-a terorizat copilăria. Încă nu eram la şcoală, când mă punea să mănânc cu cărți pe cap. Ca să am poziție. Şi mă învăța tot felul de lucruri, arătându-mi-i pe alții, ca să văd cum nu ar trebui să mă port.

– Şi astfel a creat o prințesă. Spune-mi, obsesia pentru curățenie şi ordine, tot de la el o ai?

– Da! Vai, m-a terorizat! Făceam curat în toată casa, iar el venea în inspecție. Cu batista înfăşurată pe deget ştergea marginea tocului geamului... lustrele, tot, că să vadă dacă erau curate. Şi când nu mi-a mai găsit nimic de comentat, ştii ce a făcut? S-a dus în cămară şi a şters un borcan cu dulceață. Militărie a făcut cu mine. Lumea îl condamna, dar eu nu regret. Ți-am spus că în bibliotecă aveam cărțile aranjate pe autori şi în ordine alfabetică?

– Nu...

– Când m-am mutat singură, am avut tendința să las dezordine, sătulă de ordinea cu care m-a terorizat toată viața. Dar nu am putut. Mi-a intrat în sânge.

– De ce nu şi-a refăcut viața, tatăl tău?

– Nu ştiu. Era curtat, să ştii. De o vecină şi chiar de o profesoară de-a mea din generală. Mai mergea la ele cu flori, dar atât. Când am crescut, l-am întrebat de ce nu şi-a refăcut viața şi mi-a spus că nu a vrut să-mi aducă o stăpână în casa mea. Că nu a vrut să împartă timpul meu, cu altcineva. Că am fost cea mai mare bucurie pe care i-a dat-o viața şi că meritam totul.

– Vezi? Exact ce ți-am spus.

– Oare nu m-a obișnuit rău? Dacă voi căuta în bărbați, aceeași dedicare?

– O vei găsi. Cel care te va iubi, va fi exact așa cum vrei tu.

– Tu de ce nu iubești pe nimeni?

– De unde știi că nu iubesc pe nimeni?

– Păi, te văd mereu singur. Știu că ieși cu fete și că faci sex, dar nu te-am văzut niciodată cu una...

– Asta nu înseamnă că nu iubesc.

– Iubești? Și o ții ascunsă de noi?

– S-a făcut rece. Nu mergem în cameră?

– Ba da. Trebuie să dormi și tu, ai condus mult...

– Am uitat de oboseală, ascultându-te povestind.

– Îți mulțumesc. Îmi e dor și simt că-mi face bine când vorbesc despre el... în plus de asta, îmi amintesc că uneori mă îndepărtez de ceea ce eram cândva și că uit anumite lecții de viață, învățate de la el...

– Care crezi tu că este cel mai frumos lucru pe care l-ai învățat de la el?

– Să respect toți oamenii, indiferent cine sunt. Să cunosc, înainte să cataloghez. Să nu fac diferențe pe criterii de etnie, religie sau condiție socială. Și să nu privesc de sus, pe nimeni. M-a învățat sa fiu om. Și chiar dacă mulți trăiesc cu impresia că m-a răsfățat excesiv, a făcut din mine un om modest, demn și cu bun simț. Vreau să cred că a reușit...

– A reușit.

Aceea a fost prima noapte în care am adormit cu Robert. Am făcut un duș și, până când a făcut și el, am profitat de câteva minute ca să mă dau cu creme, așa cum eram obișnuită. Când a ieșit de la duș, purta un pantalon de trening de culoare bleumarin și un tricou alb. Avea părul ud și era tulburător de frumos și de sexy. Eu îmi pieptănam părul în oglindă, încercând să nu mă holbez la el.

– Te ajut?, m-a întrebat el, văzând că mă încurcasem în părul foarte lung şi des.

– Te pricepi?

– Învăț. Robert a adus un scaun şi m-am aşezat cu fața spre oglindă. A luat peria şi a început să-mi pieptene şuviță cu şuviță.

– Te pricepi, i-am spus, aruncându-i un zâmbet în oglindă.

– Nu te deranjează că e atât de lung şi de mult?

– Numai când mă aşez pe el. Sau când e prea cald.

– Dar e frumos... Aveam impresia că periatul părului meu se transforma în mângâieri uşoare, pentru că îmi cam pierdeam concentrarea şi mă relaxam.

– Rişti să mă laşi să ți-l împletesc?

– Ştii cum?

– Nu.

– Îți arăt. I-am arătat cum să-mi împletească părul, iar el se necăjea, văzând că râdeam de el. La un moment dat, am vrut să-l corectez şi i-am atins involuntar mâna, pe care a tras-o ca şi cum l-aş fi curentat. Chiar şi eu aveam senzația că atingerea mâinii lui mi-a provocat un fior ciudat.

– Lasă-l aşa, o să dorm cu el desfăcut. Robert s-a aşezat pe pat şi a deschis televizorul. Eram îmbrăcată cu o cămaşă de noapte şi un halat, făcute din mătase şi dantelă de culoare albă.

– Sorry, am crezut că voi avea camera mea, de aceea am ținuta asta, am spus, când mi-am scos halatul.

– Şi dacă ştiai că vei dormi cu mine, ce ți-ai fi luat?

– O pijama serioasă.

– Tu, în pijama? Nu ți se potriveşte. Femeie în pantalon, remember? Pe care parte a patului vrei să dormi?

– Pe cea de lângă fereastră.

– Ok, poftiți, my Lady.

M-am aşezat lângă el şi am privit la televizor, absentă. Eram genul de femeie lipsită de inhibiții şi de complexe. Dormisem şi cu

alți bărbați, în diferite ocazii, dar de data asta nu mă simțeam confortabil. Deşi locuiam în aceeaşi casă cu Robert şi el era ca un membru al familiei, acum îmi părea un străin, în fața căruia mă simțeam intimidată. Priveam amândoi, foarte concentrați, un program cu videoclipuri muzicale, dar cu siguranță fiecare era pierdut în gândurile sale. Eu făceam eforturi să mă gândesc la ceva lumesc, la orice în afară de el, dar îmi era imposibil. Simțeam o nevoie nebună de a mă apropia de el, de a-l atinge, o atracție fizică extrem de puternică.

– Nu ți-e somn?, l-am întrebat.

– Nu prea. Ție?

– Parcă mă ia...

– Ok. Facem nani, a spus, închizând imediat televizorul.

Camera s-a cufundat deodată într-o beznă adâncă, iar eu eram bucuroasă că pot gândi, fără ca să fiu privită – pentru că gândurile mele erau atât de nebune, încât îmi era teamă că mi se puteau citi pe chip. Abia după câteva minute, lucrurile din jur au început să prindă contur, mângâiate de lumina difuză care intra pe fereastră de afară.

– E prea întuneric aşa?, m-a întrebat el.

– Nu. E în regulă. Să mă ierți dacă la noapte te voi înghesui. Matei spune că mă agit mult în somn şi că...

– Stai liniştită. Eu dorm adânc. Somn uşor.

– Somn uşor.

– Sper că nu mă voi aşeza pe părul tău, la noapte.

– Iar eu sper că nu te voi călări, aşa cum am prostul obicei...

Câteva minute, niciunul dintre noi nu a spus nimic. Simțeam că Robert nu dormea, dar eu mă prefăceam că am adormit. Îmi uram trăirile atât de frumoase – dar, totodată, atât de vinovate. Îmi imaginam tot felul de scene, în care eu şi Robert ne apropiam şi făceam dragoste. „Ce-i cu mine? Am înnebunit de tot? E Robert! Şi îl iubesc pe Matei. Matei e perfect, mă face fericită, nu-mi lipseşte nimic. Oare o iau razna?“

L-am simțit pe Robert întorcându-se pe o parte, cu fața spre mine. Lam privit foarte puțin şi am văzut că avea ochii deschişi. Stăteam nemişcată şi probabil că nici nu respiram. „De ce nu doarme? Ar trebui să fie obosit, după cât a condus...“ Deodată, l-am simțit atingându-mi părul, împrăştiat pe pernă. L-a mângâiat cu atingeri uşoare, dorindu-şi probabil să nu mă trezească. Eram convinsă că se va opri, dar după puțin timp m-a mângâiat pe mână cu o atingere foarte uşoară. „Ce face? E nebun? Trebuie să mă prefac că dorm...“

Dar o forță ciudată m-a făcut să întind mâna spre el. Imediat el mi-a atins dosul palmei cu mângâieri uşoare, dar care mă făceau să mă topesc. „Nu, Irina! Asta e ceva greşit! Prefă-te că dormi. O să creadă că ai întins mâna involuntar, că nu ştii ce e cu tine!“, îmi spunea rațiunea mea sănătoasă. „Fă dragoste cu el! Ia-l în brațe, mângâie-l, fă dragoste cu el!“, îmi spunea inima, mult prea nebună. Fără să vreau, am început să-i răspund la mângâieri, jucându-mă cu degetele lui, pe care abia le atingeam. „Eşti nebună, Irina? Opreşte-te! Fă-te că dormi şi va crede că ai reacționat în somn şi mâine te poți preface că nu ştii nimic!“ M-am oprit, iar el a continuat să mă mângâie foarte încet. Într-un final am adormit, pentru că liniştea de acolo şi căldura mângâierilor lui m-au relaxat total. Dimineață când m-am trezit, eram cu capul pe umărul lui, iar părul meu era împrăştiat peste tot în jur.

– Bună dimineața, mi-a spus el încet.

– 'Neața. Iartă-mă, m-am urcat pe tine. Ți-am spus că nu ştiu ce fac în somn...

– Este frumos ceea ce faci în somn... I-am ignorat aluzia şi m-am retras pe perna mea, iar el şi-a aşezat perna, apoi a deschis televizorul.

– Azi am mult de alergat. O să te plictiseşti singură?

– Nu, vai! O să mă plimb şi o să stau pe terasă, ca să scriu...

– Chiar am vrut să te întreb. Ce tot scrii acolo?

– Tot felul de lucruri. Poezii, gânduri, țin un jurnal.

– Jurnal? La douăzeci de ani?

– Da. Ți se pare ciudat?

– Mi se pare copilăresc.

– Păi, poate că este. Poate că vreau să păstrez copilul din mine. Ştii, când eram mică, tata mă punea să scriu în jurnal, impresii, gânduri, frustrări, tot felul. Îmi spunea să amân să iau decizii sau să mă cert cu cineva şi să mă descarc jurnalului, care îmi va fi un prieten bun. Şi că, după ce mă voi calma şi voi reciti, lucrurile vor arăta altfel.

– Crezi că citea ce scriai?

– Sunt sigură că da. Mi-am dat seama mai târziu, când am văzut cum corecta lucruri care nu îmi plăceau la el, chestii despre care scriam în jurnal.

– Hm, înțelept!

– Da. Şi mă mai punea să scriu gânduri de-ale lui. Povețe, proverbe, lucruri care mi-au plăcut...

– Şi ai toate aceste jurnale de atunci?

– Toate.

– Interesant. Amintiri frumoase...

– Sau triste. De fapt, am vrut să renunț la jurnale. Dar la şaptesprezece ani am pierdut pe cineva foarte drag. Şi am realizat atunci că nu mai aveam nimic, în afară de câteva amintiri. De atunci mi-am propus să scriu într-un jurnal, tot ce trăiesc, ce îmi place, ce îmi face inima să vibreze, ce mă întristează, conversații, pasaje din scrisori, orice mă va ajuta să-mi păstrez amintirile cât mai vii. Iar când îmi este dor, le recitesc.

– Eşti incredibil de romantică şi de sensibilă...

– Sunt patetică, nu?

– Nu. Eşti deosebită.

Ne-am pregătit pentru micul dejun, pe care l-am luat tot pe terasa de afară, apoi Robert a plecat şi m-a lăsat singură cu jurnalul meu, în care mi-am notat fiecare trăire care mi-a făcut inima să

vibreze. „Oare are sentimente față de mine, sau e doar atracție fizică? Sau am închipuiri? Este clar, e doar atracție fizică. El e prea serios, prea cinstit şi prea cerebral, ca să îndrăznească măcar vreodată să-şi imagineze că între noi doi ar putea fi ceva. Şi ce dacă uneori îmi face complimente, sau e neobişnuit de cald? Poate că aşa e felul lui de a se purta cu oamenii apropiați.“

Robert s-a întors abia seara, iar eu am simțit, pentru prima data în ziua aceea, că îmi fusese dor de el. Oare eram prea obişnuită cu el, sau îmi era urât departe de Snagov, între străini? Ne-am plimbat prin împrejurimi, pierzând şirul povestirilor şi noțiunea timpului. Doar întunericul a reuşit să ne schimbe direcția de mers, grăbindu-ne paşii către pensiune.

– Te uiți la fundul meu?, l-am întrebat, în timp ce urcam scările către camera noastră.

– Chiar dacă m-aş uita, tot ochii ți i-aş vedea.

– Ochii?

– Da.

– Sunt frumoşi? M-am oprit şi m-am întors cu fața către el.

– Nu. Dar au ceva magic. Ceva care acaparează.

– Nu zău?

– Nu ai observat asta? Că toți te privesc când te văd? În magazine, pe stradă...

– Se uită, pentru că zâmbesc.

– Da, dar şi pentru că ochii le atrage atenția.

Am stăruit câteva clipe cu privirea asupra lui şi, pentru că nu mă întorceam să urc mai departe, el a urcat încă o treaptă, venind foarte aproape de mine. Aş fi vrut să mă întorc şi să urc mai departe, dar ceva mă ținea imobilizată. Aveam impresia că eram prizoniera unui magnetism ciudat, care ne ținea aproape unul de celălalt. Nu ştiu cum l-am privit, dar el a închis ochii. L-am luat de mână şi am urcat împreună restul treptelor. Aveam impresia că tremuram amândoi, iar eu simțeam nişte fiori care mă făceau să-mi fie prea cald şi

prea rece, în acelaşi timp. El a descuiat uşa şi, când am intrat în cameră, m-a întrebat dacă vreau să întru prima la duş.

– De ce nu mergem împreună?, am spus zâmbind obraznic.

– Tu şi glumele tale!, mi-a răspuns amuzat. Vrei să te joci, nu?

– Doar uneori.

– M-am gândit toată ziua la tine.

– Da?

– Adică la păr, la cum trebuie împletit. Cred că ştiu acum. Mă laşi să o fac?

– Sigur.

După ritualul duşului ne-am aşezat la fel ca în seara precedentă, în faţa oglinzii. Nu, nu mi se părea. El nu îmi peria părul, ci mi-l iubea. Îl atingea cu teamă şi cu tandreţe şi îl mângâia. Îi priveam reflexia în oglindă şi simţeam că mă topesc sub atingerile lui. „Nu se poate! Sunt îndrăgostită de el. Nu, nu se poate aşa ceva! Ce mă fac? Am o toană, mi se pare, nu, chiar nu se poate. Îl iubesc pe Matei!“ Când a început să-mi împletească părul, mă atingea involuntar pe gât, făcându-mă să simt mai mult decât ar fi trebuit să simt.

– Ţi-e rece?, m-a întrebat, văzând că am trmurat.

– Nu ştiu. Adică, da, puţin.

– Mai am puţin şi termin. E bine?, m-a întrebat, arătându-mi coada în oglindă.

– Da, e perfect. Mi-a întins mâna şi m-a condus către pat, iar eu, în loc să-i eliberez mâna, i-am ţinut-o câteva clipe, de parcă era lipită de a mea. Mă uram pentru că mă purtam prosteşte şi nu mă recunoşteam. Eu nu eram aşa. Eram stăpână pe mine şi-i intimidam pe ceilalţi. Ce mi se întâmpla acum?

– Ai scris azi în jurnal?

– Da.

– Bănuiesc că e secret, nu?

– Absolut. De aceea îl şi ţin încuiat. Are şi cifru şi cheie.

– Înseamnă că ai secrete tenebroase, nu?

– Nu. E doar sufletul meu, pe care nu vreau să-l vadă oricine.

– Dar lumea vede ce suflet ai.

– Nu cred. Lumea vede exact atât şi numai ceea ce vreau eu să arăt. Pot manipula şi pot induce în eroare. Nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat.

– Eşti sigură?

– Foarte. Văd asta în purtarea oamenilor, în felul în care mă percep, după felul în care mă judecă...

– Eu cred că te cunosc.

– Eu nu cred. Ţi-ai format o părere, după ce ţi-am arătat.

– Adevărul este că de la început am văzut în tine o femeie foarte puternică. Arogantă, implacabilă uneori... Oricum, eşti imprevizibilă, oscilantă şi bulversezi omul. Atunci când e mai convins că eşti o scorpie fără inimă, faci ceva atât de drăguţ şi de grandios, încât îl întorci pe dos. Faci oamenii să te iubească fulgerător. Şi poate că la fel de fulgerător îi faci şi să te urască.

– De ce oare noi, oamenii, avem sentimente? De ce oare nu ni s-au dat doar reguli? Doar creier, mai exact.

– Ar fi urâtă viaţa, fără.

– Îmi spui ceva?

– Am încotro?

– Nu, am spus zâmbind. De ce plângeai, atunci când te-am surprins în camera ta?

– Nici nu mai ştiu...

– Cred că plângeai pentru o *ea* – o iubire neîmpărtăşită.

– Haide să facem nani. Ne trezim cu noaptea în cap...

– De ce eviţi să vorbeşti despre tine? Şi mai ales despre iubire? Iubirea e aşa de frumoasă...

– Dacă e...

– Eşti îndrăgostit de cineva?

– Nu ştiu.

– Cum nu ştii? Există o *ea*?

– Există.

– Şi? Ce simți?

– Nu ştiu.

– Haide, că eşti culmea! Păi o iubeşti sau nu?

– Nu înțelegi că nu ştiu?

– Păi, hai să vedem. Te gândeşti la ea? Îți e dor de ea? O placi?

– Da.

– Şi? Atât?

– Ce ar mai trebui în plus?

– Să fii fericit, să simți că zbori...

– Nu am simțit asta.

– Dar fluturi? Ai simțit vreodată fluturaşi în burtică, atunci când ai fost în preajma ei?

– Fluturaşi în burtică? Ce copil răsfățat eşti!

– Da! Senzația aceea minunată de fluturaşi care îşi invadează corpul şi ai impresia că pluteşti...

– Ce chef de vorbă ai! Nu te mai las să bei capucino, seara...

Am adormit gândindu-mă la el şi la acea *ea* pe care probabil o iubea. Îmi imaginam că trebuia să fie o femeie foarte frumoasă şi specială, dacă reuşise să-i câştige inima. Şi, undeva, în adâncul sufletului meu, o invidiam... Când am ajuns acasă, am scris în jurnal tot ceea ce am trăit şi ce am simțit în cele trei zile petrecute alături de Robert. Cu toate că erau trăiri vinovate, erau frumoase şi îmi doream să le păstrez. Am dat pagina ca după o poveste care se termină şi am scris mai departe despre Matei.

Dar nu puteam uita. Nu mă puteam preface că nu am simțit ceea ce am simțit. Şi totuşi mă minteam că totul a fost o rătăcire de moment. Iar cu timpul, chiar am reuşit să cred în asta, mai ales că Robert se purta normal, la fel ca înainte.

Dar când credeam cel mai mult că toate acele întâmplări au fost doar gesturi întâmplătoare şi că eu aveam o imaginație prea bogată, s-a întâmplat ceva care mi-a răsturnat întregul univers.

Eram la Snagov, într-o seară obişnuită în care, după cină am ieşit în curte şi m-am întins pe patul balansoar, ca să citesc.

– Nu-ți e rece?, m-a întrebat Robert, apărând lângă mine.

– Nu. Ce faci? Vrei să stai? M-am ridicat şi m-am retras pe un colț al leagănului, că să-i fac loc să se aşeze lângă mine.

– Mulțumesc, mi-a spus, aşezându-se. Aşteptam să spună ceva sau să mă întrebe ceva, dar el privea tăcut către casă. A luat cartea pe care o citeam şi a răsfoit-o absent, apoi a stat tăcut câteva minute, privind către casă. Am luat cartea şi am studiat-o absentă, întrebându-mă de ce era aşa de tăcut şi de îngândurat.

– Eşti ok?, l-am întrebat la un moment dat, rupând tăcerea.

– Da.

– La ce te gândeşti?

– Nu cred că ai vrea să ştii...

– Ba aş vrea.

– Eşti sigură, Irina?

– Foarte sigură. A rămas înmărmurit parcă, privind înainte într-un punct fix, iar eu aşteptam să-mi spună la ce se gândea.

– Mă gândeam că... de câte ori mă aflu aproape de tine, fac eforturi disperate să nu te îmbrățişez, mi-a spus încet, privind în zare. Afirmația lui m-a lăsat fără aer şi, totodată, m-a făcut să simt un gol imens în stomac, apoi o invazie de fluturi, care parcă se zbăteau să mă ridice în aer. Am strâns cartea pe care o aveam în mână şi nu am spus nimic. Ce-aş fi putut să spun?

El s-a ridicat brusc şi s-a îndreptat către casă, fără să mă privească, iar eu abia atunci am respirat. În minte îmi răsunau, iar şi iar, cuvintele rostite de el. Am stat nemişcată, minute în şir şi am contemplat cerul, încercând să înțeleg ce se întâmpla şi ce ar fi trebuit să fac eu. L-am văzut întorcându-se şi am respirat adânc. Inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că până şi cei aflați în casă o puteau auzi.

– M-am gândit că ți-ai dori puțină înghețată, mi-a spus, întinzându-mi o cupă cu înghețată şi fructe proaspete tăiate. Este frumoasă prezentarea, my Lady?

– Foarte frumoasă, mulțumesc! I-am zâmbit fără să stăruiesc cu privirea asupra lui şi am luat cupa, din care am gustat puțină înghețată. El s-a aşezat pe iarbă în fața mea şi îmi căuta privirea.

– Mai este loc pe leagăn, de ce stai pe jos?

– L-ai văzut vreodată pe băiețelul din vecini, cel care stă în partea aia?

– Nu. Nu am văzut pe nimeni în curtea aceea.

– Este imobilizat într-un scaun cu rotile. Uneori mă joc cu el, când îl mai văd prin curte.

– Câți ani are?

– Vreo zece, cred. Tatăl lui este grec, mama româncă.

– Să mă chemi şi pe mine să-l cunosc, ok?

– Te voi chema. Este cam timid, dar ştiu sigur că de tine se va lipi. Ai terminat?

– Mai am, e rece...

Din ziua aceea, Robert s-a purtat diferit cu mine. Părea mai rece, mai absent şi aveam impresia că făcea tot posibilul să fie cât mai puțin timp în preajma mea. Mă gândeam că declarația lui a fost o rătăcire de moment, pe care o regreta şi pe care nu o va mai repeta. Dar când eram mai convinsă că atitudinea lui față de mine era una normală şi că nu avea alte sentimente pentru mine, în afară de cele prieteneşti, m-a surprins din nou, într-un mod uimitor.

Ne aflam în Germania, în frumosul land Bavaria. Era o zi superbă de iulie, în care am vizitat unul dintre cele mai frumoase castele pe care le văzusem vreodată, castelul Neuschwanstein. Eram pasionată de castele, de aceea nu ratam nicio ocazie să vizitez vreunul. Iar acel castel era în topul listei mele de locuri de vis, pe care îmi doream să le vizitez. Şi cum visele se împlinesc, atunci când te aştepți mai puțin, s-a ivit ocazia să merg acolo împreună cu Sandra

şi cu Cosmin, care şi-au cumpărat o maşină din Munchen. Am găsit un motiv bun de a călători împreună cu ei, pentru că îmi doream să-mi vizitez rudele care locuiau chiar în Munchen, iar Matei şi Robert au părut încântați să facem o minivacanță.

În ziua în care am vizitat castelul, mă îmbrăcasem cu o rochie pe care o adoram şi care reflecta starea mea de fericire. Era din mătase albă, cu fluturi de toate mărimile şi de toate culorile, care dădeau senzația că zboară. Matei, Sandra şi Cosmin erau genul de oameni sedentari şi, pentru că nu prea îi încânta să bântuie prin tot castelul, ne-au lăsat pe mine şi pe Robert să intrăm în fiecare cămăruță şi să urcăm zecile de trepte, spre a ajunge cât mai sus, ca să vedem împrejurimile. Castelul era împrejmuit de peisaje care îți tăiau respirația, de munți semeți şi pădure, iar în apropierea lui se afla un lac pe care l-am admirat câteva ore.

– Vreau să urc acolo. Vii?, l-am întrebat pe Robert, văzând un rând de trepte, care duceau către o terasă de unde se puteau admira împrejurimile castelului. El m-a urmat şi mi-a făcut câteva poze, surprinzându-mi uimirea față de peisajele care mă uluiau.

– Este superb!, am spus încântată, când Robert a ajuns lângă mine. Nu-i aşa că e minunat?

– Este. Pentru că tu vezi totul cu inima, Irina. Iubeşti tot ce te înconjoară...

– Tu nu vezi cu inima?

– Depinde. Sunt şi lucruri pe care le văd cu inima. Dar mai întâi cred că sunt filtrate de rațiune. Uite, lumea te admiră. Îi vezi cum te privesc?

– Da. Şi?

– Şi, deşi toți te privesc, fiecare te vede altfel. Depinde cum te priveşte fiecare. Unii văd o fată frumoasă, alții văd o fată urcată pe treapta asta, alții văd o fată cu o rochie frumoasă...

– Tu ce vezi, când mă priveşti?

– Fluturi, mi-a spus el, privindu-mă pătrunzător.

Afirmația lui a fost mai mult decât puteam suporta. Mă străduiam să nu-mi arăt emoțiile, în timp ce el privea când spre mine, când undeva departe, în zare. Îmi aminteam de seara în care i-am vorbit despre fluturii iubirii şi ştiam că acum se referea la ei şi nicidecum la fluturii de pe rochia mea. Oricât aş fi vrut să gândesc rațional şi să-mi impun să cred că remarca lui nu era reală, nu reuşeam, pentru că tonul pe care mi-a spus-o şi privirea pătrunzătoare şi plină de iubire arătau sinceritatea sentimentelor lui.

Am făcut doi paşi către el, dându-i de înțeles că îmi doream să cobor de pe acel postament din piatră, iar el m-a prins de talie şi m-a ridicat uşor. M-a lăsat jos extrem de aproape de el, dar nu şi-a luat mâinile de pe mijlocul meu. Niciunul dintre noi nu se mişca şi probabil că nici nu respiram. Era un moment ciudat şi tensionat, în care nu puteam reacționa nicicum. Simțeam că nu mai eram stăpână pe emoțiile mele şi aveam impresia că timpul s-a oprit în loc. I-am întins mâinile, iar el mi-a strâns palmele într-ale lui. Tremuram amândoi. Involuntar am închis ochii - probabil, de teamă că privirea mi-ar putea trăda gândurile. L-am simțit sprijinindu-şi fruntea de a mea şi am deschis de îndată ochii, realizând că acea scenă era prea neobişnuită şi nepotrivită.

— Mergem?, am întrebat încet, retrăgându-mi mâinile pe care el nu mi le elibera. M-a luat de mână şi am coborât scările care duceau către curtea interioară a castelului. Păşeam cu teamă că mă voi prăbuşi, din cauza că nu mai eram stăpână pe picioarele mele. Înainte să ieşim în curtea interioară, s-a oprit o clipă şi a oftat, ca şi cum, fără acel oftat, nu ar fi avut forță să meargă mai departe. Mă ținea strâns de mână şi mergea repede, iar eu îl urmam aproape alergând.

— Ți-am adus prințesa, i-a spus lui Matei.

— Era să mi-o fure vreun zmeu rău, acolo sus?, a întrebat Matei, strângându-mă în brațe, cu o atitudine protectoare.

Ştiam că aveam să nu uit niciodată vizita la acel castel de vis, care mi-a oferit un fragment mic de basm.

Oricât îmi impuneam, nu reuşeam să-mi scot din minte cele două episoade în care Robert mi-a mărturisit iubirea. Câteva zile i-am urmărit discret reacțiile şi mi s-a părut că era abătut şi trist. Mă întrebam dacă nu cumva greşisem cu ceva față de el şi, dacă nu cumva, prin atitudinea mea caldă şi prietenoasă îi transmisesem mesaje greşite. Dar realizam că mă purtasem ireproşabil. Mă purtasem corect şi îl tratam exact aşa cum se cuvenea, ținând cont de relația pe care o aveam.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine, i-am spus într-o seară după cină, când am rămas singuri în bucătărie.

– Te ascult.

– Nu aici. În camera mea, mai târziu.

– Ok.

Îmi doream să aflu dacă se simțea bine şi de ce era atât de abătut. Nu mă mai puteam preface că nu vedeam că, în ultimul timp, nu era în apele lui - cu atât mai mult cu cât toți cei din casă sesizaseră schimbări în atitudinea lui. Faptul că îl ignoram ar fi putut trezi suspiciuni asupra mea, pentru că eu mă interesam de toți cei din casă, acordând mare atenție stării lor de spirit.

– Se poate?, m-a întrebat Robert, deschizând uşa puțin.

– Sigur, intră!

– Ce voiai să vorbim?

– Ia un loc.

– Prefer să stau aici. Stătea rezemat de uşă şi mă privea într-un fel ciudat, care mă făcea să mă simt inconfortabil. Aveam impresia că vedea adânc în sufletul meu şi că îmi putea citi gândurile. Îmi era greu să-i înfrunt privirea, de aceea m-am întors cu scaunul către oglindă şi am început să-mi desfac coada împletită.

– Voiam să te întreb dacă eşti ok. Mi s-a părut zilele acestea că eşti altfel...

– Sunt ok.

– Eşti sigur?

– Da. Altă curiozitate mai ai?

La radio tocmai se auzea cântecul *Fell în Love with an Alien*, cântat de formația Kelly Family, un cântec care îmi plăcea foarte mult. Involuntar, i-am aruncat lui Robert o privire în oglindă, iar el mi-a zâmbit amar, cu subînțeles. Eram îndrăgostită de el? Era îndrăgostit de mine? Ce se întâmpla?

– De ce eşti arici cu mine?, l-am întrebat, încercând să arăt că nu dădeam importanță cântecului.

– Arici? Ai avut timp să observi asta?

– Dacă am avut timp?

– Credeam că nu vezi nimic în jur, decât ce te interesează.

– Ai să-mi reproşezi ceva?

– Nu. Tu ai?

– Nu.

– Înseamnă că am lămurit. Acum pot să plec?

– Nu ştiu, ia vezi, poți?

M-a privit pătrunzător câteva clipe, iar eu mă străduiam să îi susțin privirea care ajungea atât de adânc în mine, încât aveam impresia că mă durea. S-a întors cu spatele la mine şi, înainte să iasă din cameră, s-a apropiat de combina muzicală şi a dat volumul sonorului foarte tare. Fără să mă privească a ieşit şi a închis uşa în urma lui. Am aşteptat până când s-a terminat cântecul, apoi m-am ridicat şi am dat sonorul mai încet. Aveam nevoie să-mi aud gândurile.

„... de câte ori mă aflu aproape de tine, fac eforturi disperate să nu te îmbrățişez“, auzeam obsesiv în mintea mea. Atunci am realizat că noi doi nu ne îmbrățişaserăm niciodată. În cele câteva luni în care am fost aproape unul de celălalt, nu am avut nicio atingere tandră, nicio îmbrățişare prietenească. L-am pupat de ziua lui şi de sărbători, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor şi de la distanță, dar niciodată nu mi-am lipit trupul de al lui. În minte au început să-mi revină tot felul de momente, cuvinte, priviri şi gesturi, pe lângă care eu am trecut nepăsătoare sau pe care le-am ignorat

intenționat. Am realizat atunci că de multe ori mă purtasem de parcă nici măcar nu-l vedeam, că nu i-am acordat atenția pe care ar fi meritat-o, că l-am tratat uneori cu egoism şi că niciodată nu m-am întrebat ce gândea sau ce simțea. Eram atât de obişnuită cu el, încât mi se părea normal să fie mereu în jurul meu şi la dispoziția mea.

Abia atunci vedeam clar, purtarea lui față de mine. Realizam, dintr-o dată, câtă grijă a avut de mine, cât de atent era şi cât de prezent. Îmi ştia toate tabieturile şi mă răsfăța exagerat de mult. Îmi verifica băutura, ca să se asigure că nu era prea rece, îmi tăia mâncarea în farfurie, îmi ținea sticluța de ojă, îmi deschidea uşile sau avea grijă să nu-mi uit ochelarii de soare, ştiind că aveam fotofobie. Făcea toate acestea necondiționat, iar eu nu-i ofeream nimic în schimb. Mă purtam cu el ca o stăpână şi îl şicanam, ori de câte ori aveam ocazia. Între noi era permanent o tensiune ciudată, pentru că amândoi ne străduiam să ne enervăm unul pe celălalt şi niciodată nu ne tratam cu seriozitate. Prietenii noştri se distrau pe seama noastră şi participau de multe ori la farsele pe care i le pregăteam lui Robert. Iar Matei era obişnuit să ne vadă atacându-ne mereu cu replici grosolane şi nu intervenea niciodată, când ne contraziceam vehement pe diverse teme.

„Am fost oarbă în tot timpul acesta, de nu am văzut tot ce face pentru mine?“ El mi-a dedicat aproape tot timpul lui, iar eu nu i-am mulțumit niciodată. Nu m-am gândit niciodată la sentimentele lui, la nevoile lui şi nu m-am întrebat dacă era fericit sau nu. Pentru prima dată de când îl cunoşteam, am simțit o dorință nebună să-l îmbrățişez. Poate de aceea m-am trezit deodată ieşind din camera mea şi oprindu-mă abia în fața camerei lui. „Ce faci, Irina, ai înnebunit? Ce cauți în camera lui? Vreau doar să-l îmbrățişez. Vreau doar să-i mulțumesc pentru că mi-a fost aproape şi pentru toate gesturile lui. Merită o îmbrățişare, cu atât mai mult cu cât mi-a spus că şi-o doreşte enorm. Dar oare asta nu îi va transmite un mesaj greşit? Pot controla ceea ce se va întâmpla? Da, voi putea controla. Voi intra şi

îi voi mulțumi pentru că este un prieten bun, îi voi cere iertare că uneori l-am tratat cu egoism şi i-am lăsat impresia că era invizibil şi, poate, folosit. Şi apoi voi pleca.“ Dar atunci când e vorba de sentimente puternice, lucrurile plănuite, oricât de corect din punct de vedere rațional, scapă de sub control.

Am bătut încet la uşă, iar după foarte puțin timp, mi-a deschis şi mi-a făcut loc să intru pe lângă el. S-a îndepărtat, oprindu-se în mijlocul camerei, iar eu am închis uşa în urma mea. Văzându-mă în fața lui, toate planurile mele au fost date peste cap. Am păşit cu teamă până lângă el şi, când i-am văzut privirea, am realizat că nu aş fi putut să-l îmbrățişez, pur şi simplu.

— Închide ochii, i-am spus în şoaptă. El m-a privit puțin nesigur, apoi a închis ochii. Nu ştiam cum să-i ofer o îmbrățişare care să nu mă transforme într-o vinovată. I-am atins mâna foarte uşor şi am început să-l mângâi pe dosul palmei. Stătea nemişcat şi cu ochii închişi şi aveam impresia că nici măcar nu respira. I-am atins şi cealaltă mână, pe care o ținea relaxată pe lângă trup şi am închis ochii şi eu. Cu vârfurile degetelor am început să-i mângâi dosul palmelor, iar după câteva clipe a început să-mi răspundă la mângâieri, jucându-se cu degetele mele, ca şi cum degetele lui mi le iubeau.

Nu mi-am imaginat vreodată că nişte simple atingeri de mâini ar putea să mă răvăşească atât de tare, iar ceea ce simțeam era inedit şi inexplicabil. Îmi doream atât de mult apropierea de el, încât trăiam cu senzația că voi muri dacă nu îmi voi lipi trupul de al lui. Degetele mele au părăsit jocul degetelor lui şi au urcat pe brațele puternice, cu mângâieri uşoare. Apoi l-am îmbrățişat cuprinzând-ul cu brațele, iar el m-a strâns de îndată, lipindu-mă de trupul lui. Auzeam ambele inimi bătând nebuneşte, iar ceea ce simțeam întrecea orice sentiment uman, firesc, pământesc. Aveam impresia că gravitația nu mai făcea față şi că fluturii iubirii ne vor ridica pe amândoi, aşa îmbrățişați, făcându-ne să plutim în eter. Nu ştiu de unde am avut atâta forță ca să mă îndepărtez de el, dar când m-am

desprins de brațele lui, am avut impresia că mi-a smuls o mare bucată din mine. L-am privit, sperând că va deschide ochii, dar el a rămas nemişcat cu ochii închişi. Am ieşit din cameră şi abia când am ajuns în dormitorul meu, am îndrăznit să respir. M-am aşezat pe scaunul din fața oglinzii şi m-am privit. „Ce faci, Irina? Ai luat-o razna? Trebuie să uiți acel episod. Trebuie să uiți cu desăvârşire şi să stai cât mai departe de el...“, îmi repetam în gând.

Poate că îmi doream să scap de sentimentele de vinovăție, poate că aveam nevoie să mă iluzionez că între mine şi el nu exista mai mult decât o relație de prietenie, de aceea îmi repetam mecanic în gând, că tot ce simțeam şi ce văzusem erau numai închipuirile mele. Dar şi de data aceasta, soarta mi-a jucat o festă, trezindu-mă la o altă realitate, decât cea de care eu încercam să mă agăț disperată. Aveam în vizită câțiva prieteni cu care, după cină, am jucat tot felul de jocuri, făcând grupuri mici, împrăştiate prin casă. Matei juca poker cu un grup, iar eu cu Sandra şi cu iubitul ei am jucat rummy, apoi jocuri distractive de cultură generală, la care ni s-au alăturat şi Bebe cu Mihaela şi cu fratele ei.

— Ce mai jucăm? M-am plictisit, a spus Sandra.

— Ce ziceți de jocul adevărului, am întrebat.

— Adevăr sau provocare?

— Nu, Sandra. Se joacă pentru a afla ce gândim unii despre alții. Fiecare va scrie pe un bilețel părerea despre fiecare dintre noi. Dar nu trebuie să ştim de la cine este biletul. Toată lumea trebuie să aibă acelaşi fel de hârtie şi acelaşi pix, pentru a nu identifica persoana după aceste detalii. Şi ca să nu ne recunoaştem scrisul, vom scrie de tipar.

— Stai că nu înțeleg cum vine... a spus Cosmin, aiurit.

— Deci, eu pot scrie ce gândesc despre fiecare dintre voi şi voi la fel. Suntem şapte inşi, aveam nevoie fiecare de şapte bilețele şi vom trece pe fiecare bilet numele celui despre care scriem. Astfel

fiecare va primi înapoi şapte bilețele cu părerile tuturor despre el. Dar trebuie să scriem numele celui despre care am scris...

– Sună interesant. De unde luăm instrumente de scris?

Robert a adus un cub cu hârtii tăiate şi şapte pixuri pe care le-a împărțit. Fiecare s-a retras şi a scris ceea ce gândea despre fiecare dintre noi, pe câte un bilețel separat. Eu am scris pentru fiecare câte ceva, iar pe bilețelul pentru Robert am scris fără nicio reținere: „*O parte din mine a rămas în brațele tale. O vreau înapoi.*" Eram sigură că nu va identifica nici scrisul şi că nu se va identifica în fraza mea, pentru că oricare intre noi putea scrie despre cineva aşa ceva. Am împăturit apoi biletele şi am scris numele destinatarilor pe ele.

– Cine le împarte?, am întrebat.

– Eu, a spus Robert.

A ales toate bilețele şi le-a împărțit tuturor destinatarilor. Când am avut toate bilețele mele, am început să le citesc pe rând. Oricât s-ar fi străduit Robert să nu se dea de gol, i-am recunoscut de îndată biletul, pentru că mi-a scris ceva ce m-a uimit: „*Te simt încă în brațele mele.*" Cu greu mi-am ascuns uimirea şi emoțiile. Când Robert a citit biletul scris de mine, mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, apoi a băgat biletul în buzunarul de la piept al cămăşii.

De atunci l-am evitat şi mai mult. Eram conştientă că mă aflăm pe o pantă foarte alunecoasă şi mă străduiam să rămân în echilibru. El a sesizat schimbarea în atitudinea mea şi se străduia să se poarte la fel de rece. Mai avea totuşi anumite momente când îşi trăda sentimentele şi când devenea prea protector sau prea cald cu mine. Aveam o mare responsabilitate de a ține la distanță un om care se îndrăgostise şi de care mă îndrăgostisem. Mă iluzionam cu gândul că tot ceea ce s-a întâmplat au fost simple rătăciri de moment – pe care, cu timpul, le vom uita. Şi îmi juram că voi refuza orice apropiere nefirească de el. Până într-o seară, când lucrurile au scăpat şi mai mult de sub control, răvăşindu-mi sufletul.

Tocmai ne întorseserăm acasă, de la o nuntă. Înainte să mergem la culcare, am rămas în living, ca să mai împărtăşim impresii calde despre evenimentul acela şi despre oameni. La un moment dat, Matei s-a dus la culcare, fiind foarte obosit, iar eu cu Robert, cu Sandra şi cu Cosmin am mai rămas preț de vreo oră, la discuții. Când am simțit oboseala, am plecat şi eu în camera mea, ca să-mi pregătesc baia fără de care nu puteam să dorm. După câteva minute, am auzit o bătaie uşoară în uşă.

– Intră! Robert a intrat în camera mea şi a închis uşa în urma lui. Ținea în mână pantofii pe care îi abandonasem în living.

– Ți-am adus pantofii, cenuşăreaso.

– Mulțumesc! Credeam eu că sunt comozi, dar mă dor picioarele...

– Nici nu e de mirare, la cât de mult ai dansat. Ce faci? Robert a observat că mă chinuiam să-mi desfac fermoarul rochiei, la care ajungeam cu greu fiind la spate şi care era blocat de ceva.

– Mi-au amorțit mâinile de când mă chinui să desfac tâmpenia asta de fermoar...

– Lasă-mă să te ajut. A venit lângă mine şi a studiat puțin fermoarul, iar eu priveam totul în oglindă.

– E blocat, nu o poți scoate fără să-l deschizi?

– Nu. Abia am îmbrăcat-o cu el deschis, am spus râzând.

– Haide, că reuşim noi cumva.

A încercat preț de câteva minute, să desfacă fermoarul încăpățânat, iar eu îi zâmbeam în oglindă, neputincioasă. Imaginea pe care o vedeam în oglindă, a unui bărbat care încerca să descheie rochia unei femei, mi se părea total nepotrivită pentru relația dintre noi doi şi pentru convingerile mele de a avea o atitudine morală în fața lui. Dar de îndată mi-am alungat orice gând şi am aşteptat ca el să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. La un moment dat, am simțit cum fermoarul alunecă uşor, eliberându-mă încet din strânsoarea rochiei. Mă aşteptam că el să-l deschidă doar până acolo unde era

blocat, însă l-a deschis până jos, la talie. Mi-am împreunat brațele involuntar şi i-am aruncat o privire timidă în oglindă, care ar fi trebuit să-i spună că era suficient şi că trebuia să se retragă, dar el nu mă privea, ci îmi studia spatele dezgolit. Am simțit o atingere uşoară pe şira spinării şi am realizat că era degetul lui, care mă mângâia. Încercam să reacționez într-un fel, dar aveam impresia că trupul meu era inert. Am simțit cum trasa cu degetul o linie care urca pe şira spinării şi am închis ochii. Nu puteam vedea în oglindă, acea imagine care mă arăta cât eram de vinovată. Deodată, şi-a lipit palma de spatele meu şi a început să mă mângâie încet, transmițându-mi o dorință de nedescris.

– Mulțumesc, am reuşit să spun, trezindu-mă brusc. Noapte bună, Robert.

– Noapte bună, Irina, mi-a răspuns, retrăgându-şi mâna.

Mi-a aruncat o privire ciudată în oglindă, apoi a plecat. Tremuram. Uram ceea ce simțeam în momentele acelea. Uram dorința, teama, vinovăția, gândurile nebune şi întrebările retorice. M-am aşezat pe colțul patului şi încercam să-mi revin.

– Iubita, de ce nu vii la culcare? Matei a intrat în camera mea, întrerupându-mi brusc gândurile.

– Vin imediat.

– M-am trezit şi nu erai lângă mine... M-a îmbrățişat, iar când mi-a văzut rochia stând să cadă de pe mine, m-a dezbrăcat cu gesturi tandre. „Nu, nu voi putea face dragoste cu el!“, îmi spuneam în gând. Era prea devreme ca să suport să mă atingă alt bărbat, după mângâierile lui Robert, pe care încă le simțeam.

– Eşti foarte tensionată, iubita mea...

– Sunt obosită... Credeam că Matei va înțelege că nu aveam dispoziție de a face dragoste cu el, dar era pornit să o facă şi nu s-a oprit. Făceam eforturi să uit ceea ce se întâmplase şi să fiu prezentă în actul de iubire cu Matei, dar numai un trup era acolo, pentru că sufletul meu era în altă parte. Atunci am simțit, pentru prima

dată, cum este să faci dragoste fără să-ți dorești, străduindu-mă să joc teatru față de un om care mă iubea şi pe care nu aveam niciun motiv să-l resping. Din păcate eram prea încărcată emoțional - şi nu am reuşit să joc teatru până la capăt. M-am trezit plângând, iar Matei s-a oprit brusc.

– Iubita, ce e cu tine?

– Nimic, iartă-mă. Am o stare proastă, atâta tot.

– O stare proastă? De ce? Totul părea ok...

– Este ok, poate sunt doar obosită.

– Îmi ascunzi ceva? De oboseală plângi când facem dragoste?

– Nu ştiu ce am, te rog să nu-mi mai îngreunezi situația...

Plângeam în hohote şi mă uram pentru neputința de a mă abține. Matei m-a ținut în brațe până când m-am liniştit, apoi a plecat în dormitorul lui, spunându-mi că mă aşteaptă acolo, ca să dormim. Am făcut o baie fierbinte, plângând în hohote. Nu mă recunoşteam şi nu mă înțelegeam. Nu-mi venea să cred că acea întâmplare mă răvăşise atât de tare. Realizam că mă mințeam singură, crezând că nu îl iubeam pe Robert. Îl iubeam şi de aceea nu am suportat să mă mai atingă Matei. Ştiam că trebuia să repar gafa făcută față de Matei, de aceea dimineață m-am prezentat la micul dejun cu un zâmbet cald, îmbrățişându-l strâns.

– Eşti mai bine? Ți-ai revenit?, m-a întrebat el, uşor supărat.

– Dar ce ai avut?, a întrebat Robert imediat.

– Nu am avut nimic. Unde este ceaiul? Matei mi-a turnat ceai în cană, iar eu evitam să-l privesc pe Robert, direct.

– Deci, ce e cu tine?, a întrebat Robert.

– Nimic.

– Zi, frate ce s-a întâmplat? V-ați certat cumva?

– Nu ne-am certat. Ea a avut azi noapte o stare proastă. Atât de proastă, încât a început să plângă în timp ce făceam dragoste...

– Matei! Dacă vrei să dai detalii din dormitorul nostru, de ce nu ne filmezi?! M-am ridicat brusc şi am părăsit bucătăria. Mă ener-

va că Robert aflase despre ieşirea mea necontrolată, pe care o putea asocia foarte uşor cu episodul dintre noi.

— Am ceva pentru tine, mi-a spus Robert în seara aceea, într-un moment în care m-a surprins singură în living. A plecat în camera lui şi a revenit după câteva minute cu o pungă mică din hârtie.

— Este o carte. Pentru tine, mi-a spus întinzându-mi cartea.

— *Dragoste în vremea holerei*? E faină?

— Depinde de percepția fiecăruia. Eu sper să-ți placă.

— Mulțumesc. M-am ridicat şi l-am pupat pe obraz, apoi am răsfoit cartea, preocupată. Ştiam deja că acea carte avea un mesaj pentru mine şi abia aşteptam să o citesc...

Azi poți fi cel mai fericit om de pe Pământ, convins că ai totul şi că trăieşti o viață perfectă şi frumoasă. Eşti sigur pe viitorul tău, pe visele tale şi pe oamenii de lângă tine. Dar e nevoie doar de o clipă, pentru ca întreg universul tău să se prăbuşească.

Eram invitați la o petrecere în Bucureşti, cu ocazia logodnei unui prieten de-al lui Matei. Erau mulți oameni necunoscuți acolo şi pentru că nu eram genul de femeie care să stea agățată de bărbatul ei, am căutat să socializez cu persoanele aflate la petrecere. Nu toată lumea din cercul lui Matei apucase să mă cunoască, unii habar neavând cine eram. La un moment dat, un grup de femei s-a retras în bucătărie, spre a pregăti câteva aperitive, iar eu mi-am oferit ajutorul.

— Sunt ceva tipi aici..., a spus cu o voce încântată, una dintre femeile din bucătărie.

— L-ai văzut pe Alex, tu? Mamă ce bine mai arată!

— Şi ai văzut cu ce tută umblă? Ce o fi găsit la ea?

— Lăsați-l tu pe Alex, ce ziceți de Matei?

— Da, este beton tipul. Dar are iubită şi ăla.

Auzind discuția lor încercam să-mi dau seama dacă vorbeau despre Matei al meu. Nu o cunoşteam pe niciuna dintre acele femei - şi probabil că nici ele pe mine.

– Robert e fratele lui?, a întrebat interesată, una dintre femei.

– Da, dar nu cred că sunt frați buni. Oricum sunt faini amândoi şi au la bani...

– Mie îmi place de mor de Matei, dar dacă are codiță...

– Eşti sigură că are?

– Da, tu! A fost la petrecere la Cristina, cu o tipă.

În momentul acela am realizat că acea femeie vorbea tocmai despre iubitul meu. Pentru că în urmă cu două săptămâni, Matei fusese la o petrecere, la o prietenă de familie. Eu nu am putut merge, deoarece aveam musafiri din Germania, cu care a trebuit să stau la Braşov, iar Matei a fost la petrecere doar cu Robert.

– Ce faceți, fetelor, cum e?, a întrebat gazda, intrând.

– Angi, zi-ne puțin, Matei are iubită sau nu?

– Sigur că da, pe Irina, a spus Angi, arătând spre mine. În acel moment am văzut dezamăgirea şi uimirea pe chipul acelor femei, care realizau că eu asistasem la discuția în care tocmai aflam că iubitul meu fusese la o petrecere cu altă femeie. Le-am zâmbit amar şi am ieşit din bucătărie. Mi-am căutat geanta în hol şi am ieşit din casă, fără să spun nimănui, nimic. De îndată ce am ieşit pe stradă am izbucnit în plâns. Era pentru prima dată când trăiam o astfel de dezamăgire.

– Irina, unde pleci?, m-a întrebat Robert, apărând deodată lângă mine. Plângi? Ce s-a întâmplat? Irina?

– Lasă-mă. Te rog să mă laşi.

– Zi-mi ce ai, te rog!

– Vreau să plec. Merg la Snagov, îmi iau lucrurile şi plec.

– Cum să pleci? De ce?

Mergeam grăbită uitându-mă după un taxi şi plângeam în hohote. Robert a încercat să mă prindă de mână, dar l-am respins.

– Nu mă atinge! Du-te la Matei şi lasă-mă în pace!

– De ce te porți aşa? Unde mergi? Haide că te duc eu unde vrei. Irina, zi-mi te rog, ce ai?

– Te faci că nu ştii? Ipocritule! Defilezi în fața mea cu prietenie - şi ce faci?!

– Ce am făcut?

– Am aflat de chef şi de aia cu care a fost Matei!

– Poftim? Robert m-a privit uimit, apoi a întors capul şi a privit în altă parte.

– Trebuie să discuti asta cu Matei.

– Ba nu! Nu trebuie să discut nimic. Nu mai vreau să vă văd!

– Eu cu ce ți-am greşit?

– Cu faptul că ştiai că mă înşeală şi...

– Haide la maşină, te rog, te duc eu la Snagov, te duc la Braşov, numai vino cu mine. L-am urmat până la maşină şi, când să pornească, ne-am pomenit cu Matei lângă noi.

– Ce faceți, unde plecați?

– O duc acasă. A aflat de petrecerea Cristinei...

– Cum? Iubita, stai să...

– Porneşte acum sau fac o criză de nervi!, i-am spus lui Robert, aproape urlând.

– O duc acasă. Ar fi bine să vii şi tu. Ia un taxi.

Robert a pornit maşina şi a condus tăcut, până la Snagov. Plângeam şi încercam să înțeleg de ce Matei mă înşelase. În mintea mea au început să apară o grămadă de întrebări retorice: „Oare ce are aia şi eu nu am? O fi mai frumoasă? S-o fi săturat de mine?“ ...

Dintr-o dată mi-am pierdut toată încrederea în mine şi am început să mă încarc cu tot felul de complexe, pentru că o femeie înşelată se învinovățeşte, se condamnă şi se gândeşte că poate nu e suficient de bună, dacă bărbatul de lângă ea o înşeală. Când am ajuns acasă, am urcat direct în camera mea şi mi-am făcut bagajul. Mă gândeam cu tristețe cum, într-o fracțiune de secundă, cele câteva luni de vis, petrecute în acea casă, mi-au fost transformate în amintiri dureroase.

– Te rog să stai să discuți cu el. Nu te las să pleci așa!, mi-a spus Robert, văzându-mă agitată.

– Nu mă lași?! Cine te crezi tu, să nu mă lași?! Și ce să discut?! Să-mi dea detalii?! Nu mulțumesc! Am aflat deja ce trebuia să aflu!

– Te rog, Irina... Robert a venit și m-a prins de mâini.

– Ai curajul să mă privești în ochi?!, l-am întrebat apăsat.

– Eu nu am vrut să te rănesc și nu sunt răspunzător de ceea ce face Matei...

– Ba ești! E fratele tău și, dacă greșește, ar trebui să-l oprești. Dacă făcea o crimă, îl lăsai?!

– Cum pui problema...

– Să nu te mai văd nici pe tine! Vă urăsc!

L-am împins pe Robert și mi-am îndesat în troler, cele câteva lucruri pe care am apucat să le adun în grabă.

– Lasă-mă singur cu ea, l-am auzit pe Matei, spunând în spatele meu. Robert a ieșit, iar Matei s-a așezat pe colțul patului.

– Iartă-mă, iubita.

– O să te iert...

– Te rog din suflet.

– Din ce? Din care suflet?

– Cum ai aflat?

– Vorbeau țoapele alea în bucătărie. Ai idee cât de umilită m-am simțit?

– Lasă-mă să-ți explic.

– Ce este de explicat, idiotule? Vrei să mă convingi să rămân, sau că nu ai greșit?

– A fost o conjunctură, o escapadă, ceva fără sens și...

– Taci! Nu vreau detalii.

– Nu te las să pleci.

– Și ce vei face? Mă încui aici?

Matei s-a străduit să-mi explice că acea aventură a fost una accidentală, determinată de o serie de conjuncturi şi că regreta cu adevărat că m-a înşelat.

– Îți amințeşti, de biletul în care ți-am scris, să nu te îndrăgosteşti de mine?, m-a întrebat cu un ton, parcă resemnat.

– Cum aş putea uita prima dezamăgire din relația noastră?

– Te-ai întrebat de ce ti-am cerut asta?

– Da, nopți la rând.

– Erai prea perfectă pentru mine, prea cuminte, prea inocentă. Iar eu mă simțeam incapabil să mă ridic la aşteptările tale, ştiam ce viață duc şi mi-am dorit să nu te rănesc.

– Când mi-ai scris biletul, era prea târziu, Matei. Deja te iubeam. Pentru că în lumea noastră normală, nu e ca în lumea voastră de basm. Nu plănuim când să ne îndrăgostim, nu planificăm totul ca pe afaceri, cum faceți voi. În lumea mea, noi avem nevoie de iubire – ne îndrăgostim, pur şi simplu!

– Ştiu că nu o să sune bine, iubita, dar în urma acelei aventuri am aflat ce simt cu adevărat pentru tine.

– Serios? Ce simți?

– Te iubesc. Foarte mult...

– Ce frumos mod de a-mi spune, pentru prima dată, că mă iubeşti! Află că eu te urăsc! Acum cu atât mai mult! Mi-ai luat tot. Îmi iei visele, mi-ai luat încrederea în mine şi mi-ai luat oamenii de aici, fetița, tot ce iubesc!

– Iartă-mă, te implor! A încercat să se apropie de mine, dar l-am respins, îmbrâncindu-l.

– Să nu mă mai atingi vreodată. Vreau să plec şi să uit că te-am cunoscut! În seara aceea, Matei a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a mă convinge să nu plec. A plâns, şi-a cerut iertare, s-a umilit, m-a implorat şi mi-a făcut promisiuni, dar eu am fost de neclintit. Mi-am luat bagajele şi am coborât în living, urmată de Matei care făcea eforturi să mă oprească.

– Mă duci la Braşov sau chem pe cineva să mă ia?, l-am întrebat pe Robert, care stătea şi privea scena dintre mine şi Matei.

– Te duc. Matei s-a aşezat pe ultima treaptă a scării care ducea către etaj şi m-a privit neputincios cum am plecat. Oli a alergat după mine şi a încercat să mă oprească, dar i-am cerut iertare, am îmbrăţişat-o şi am urcat în maşina lui Robert. Nu am privit înapoi şi, de îndată ce am ieşit pe poartă, mi-am acoperit faţa cu palmele şi am izbucnit într-un plâns isteric. Mă gândeam la tot ceea ce lăsam în urmă – şi cea mai de nesuportat durere mi se părea ruptura de fetiţa lui Matei. O iubeam ca pe propriul meu copil şi numai gândul că aveam să fiu departe de ea, mă sufoca. După ce am ieşit din Snagov, Robert a oprit maşina şi a privit în spate. Am întors şi eu privirea şi am văzut că maşina lui Matei a oprit în spatele nostru.

– Nu vreau să-l văd! Porneşte acum!

– O să ne urmărească până la Braşov, Irina... Am coborât şi l-am întâmpinat pe Matei, care coborâse şi venea spre mine.

– Înţelege că nu mă poţi opri. M-ai rănit şi m-ai făcut să-mi pierd încrederea în tine, în mine şi în viaţa asta de doi bani!

– Te iubesc, Irina. Am greşit!

– Ai greşit, atunci vei plăti pentru greşelile tale. Acum lasă-mă să plec! Am mare nevoie să nu te mai văd! Îmi face rău prezenţa ta! I-am întors spatele şi am urcat în maşină, iar el a rămas acolo, privind în urma mea. Robert a pornit maşina şi a condus liniştit, până la Braşov. Când am ajuns în faţa blocului, i-am mulţumit şi i-am spus că nu este nevoie să mă conducă, dar el a insistat să urce cu mine, în apartamentul meu.

– Vrei să îţi fac un ceai sau o cafea?, l-am întrebat, când am ajuns în casă.

– Nu. O să-ţi fac eu ţie un ceai, dacă îmi arăţi unde ai ceea ce îmi trebuie.

– Trebuie să pleci la dragul de Matei.

– Nu plec, Irina. Nu te las aşa.

– Aşa cum?

– Aşa cum eşti acum. Voi sta cu tine.

– Nu am nevoie. Vreau să pleci.

– Voi sta aici, fie că mă primeşti în casă, fie că voi sta pe preş.

– De ce? De ai sta? Îl priveam pe Robert, aşteptându-i răspunsul, dar privirea lui mi-a transmis destul de bine ceea ce gândea şi ceea ce simțea. I-am întors spatele şi am intrat în dormitor, ca să-mi pregătesc patul. Nu doream decât să mă ascund şi să plâng.

– Ție îți voi face patul în sufragerie, i-am spus, întorcându-mă lângă el.

– Ba nu, voi dormi cu tine.

– Asta-i culmea!

– Lasă figurile şi nu-ți mai consuma energia şi aşa prea puțină. Haide, treci la duş şi haide la nani. Până atunci ți se va răci puțin şi ceaiul.

– Asta îmi trebuia acum, o dădacă!

Am făcut un duş fierbinte, având impresia că lacrimile mele întreceau volumul apei de la duş. Apoi am băut ceaiul şi m-am strecurat în pat, sub plapuma mare şi pufoasă. Îl auzeam pe Robert umblând prin casă şi, după ce a făcut şi el duş, a venit în dormitor.

– De ce m-a înşelat?, am întrebat încet, când a venit.

– De prost. Încă nu poate renunța la vechile obiceiuri.

– Adică?

– Adică a dus o viață libertină după divorț şi trecerea la o relație normală, cu o singură femeie, nu este tocmai simplă.

– Era frumoasă, tipa aia?

– Vrei să mă întrebi dacă era mai frumoasă decât tine?

– Da.

– Nu era. Şi chiar dacă ar fi fost mai frumoasă fizic, e la mii de kilometri distanță față de sufletul tău.

– De unde ştii tu cum e sufletul meu?

– Am avut câteva luni la dispoziție să te cunosc. Dormi.

– De ce ai rămas cu mine? Eu sunt o trecătoare în viața lui Matei, dar tu eşti fratele lui. Pe el ar trebui să-l susții.

– Matei nu are nevoie de mine, acum. Şi nu te las singură, pentru că eşti prietena mea şi prietenii nu trebuie să plângă singuri. Nu aşa ai scris tu, pe semnul acela de carte?

– Sunt supărată pe tine.

– De ce, pentru că nu ți-am spus că Matei te-a înşelat?

– Da.

– Te-ai pus o clipă măcar, în locul meu?

– M-aş simți mizerabil.

– Mă simt mizerabil, Irina. L-am rugat să-ți spună şi să fie corect cu tine. Regretă, să ştii.

– Taci. Nu mai vreau să aud nimic.

– Vrei să te țin în brațe?

– Nu. Să nu cumva să te apropii de mine...

Am adormit chinuită de gânduri şi secătuită de lacrimi. Când m-am trezit, Robert nu era lângă mine. L-am auzit umblând prin bucătărie şi m-am dus să văd ce făcea.

– 'Neața. Am fost şi ți-am cumpărat apă, fructe şi câte ceva de mâncare. Din păcate va trebui să plec.

– Mulțumesc pentru tot.

– Eşti ok? Ce vei face?

– Nimic. Voi zace câteva zile, până când voi avea puterea să ies în lume şi să zâmbesc, ca să nu sperii oamenii. Apoi îmi voi relua viața de unde am lăsat-o ,când am plecat la Snagov.

– Aşa cum o spui tu, pare a fi atât de simplu...

– Va fi... După ce a plecat, am sunat-o pe Simona şi am chemat-o la mine. I-am povestit cu lux de amănunte ce se întâmplase, iar ea a încercat să mă liniştească, promițându-mi că îmi va fi alături şi asigurându-mă că voi reuşi să trec peste etapa grea pe care mi-o pregătise viața.

Matei îmi dăduse toată viața peste cap. Toate planurile mele, toate visele erau legate de el. Când îl cunoscusem, aveam o viață a mea, cu planuri de viitor bine stabilite. Familia mea, aflată în Germania îmi pregătise un viitor alături de ei, convingându-mă să urmez facultatea acolo. Numai că, atunci când m-am îndrăgostit de Matei, am abandonat toate acele planurile şi m-am aruncat orbeşte într-un viitor incert, alături de el. Oamenii apropiați m-au convins să plec totuşi în Germania, iar mie îmi convenea să plec cât mai departe de Matei. Până când mi-am pregătit călătoria, am refuzat orice contact cu el. El făcea presiuni asupra mea, insistând să mă întorc, iar eu refuzam orice apropiere, de teamă că m-ar putea face să mă răzgândesc asupra deciziei de a pleca din țară. Într-o seară, m-a sunat prietenul imaginar, căruia i-am povestit tot ceea ce trăisem în cele câteva luni în care locuisem la Snagov.

– Mă bucur că m-ai sunat, i-am spus. Pentru că duminică plec în Germania şi nu mă vei mai găsi. Dacă vrei şi dacă ai posibilitatea să mă suni măcar din când în când, îți dau numărul de acolo. Prietenul imaginar a bătut de două ori în receptor, iar eu i-am dictat numărul de telefon.

– Notează şi adresa, poate telefonul e prea scump şi vei dori să-mi scrii. M-aş bucura să primesc veşti de la tine... I-am dictat şi adresa şi i-am mulțumit pentru toată perioada în care m-a ascultat.

– Poate cândva ne vom cunoaşte, dacă vei prinde curaj. Eu voi mai trece pe aici, la câteva luni o dată, aşa că, te rog să mai suni.

– Irina, a venit Robert, mi-a spus Simona, întrerupându-mi discuția telefonică.

Mi-am luat rămas bun de la prietenul imaginar, spunându-i că am musafiri şi am închis telefonul.

– Ce faci?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

– Bine, tu?

– Voiam să te scot la o plimbare.

– De ce?

– Am ceva treabă pe aici şi trebuie să ajung în Poiană, să-i dau bani omului care are grijă de vila noastră. Vii cu mine? Eşti palidă. De când n-ai mai ieşit din casă?

– Ce să caut cu tine?

– Să ne plimbăm, ca doi amici care nu s-au văzut demult?

– Bine, dar nu stăm mult.

M-am îmbrăcat în grabă şi am plecat cu Robert, în Poiana Braşov. Ne-am plimbat puțin, apoi am mers la vilă, convinsă că el trebuia să se întâlnească cu omul care se ocupa de vila lor.

– Irina, tu intră în casă, e deschis, pentru că e nenea Sandu acolo. Eu parchez şi pun nişte lichid de parbriz... Am coborât din maşină şi am intrat în vila de care mă legau multe amintiri frumoase. Când am ajuns în hol, am auzit cântecul lui Chris Isaak, *Wicked Game* şi am zâmbit amar, gândindu-mă că era o coincidență să aud tocmai acolo, cântecul care îmi amintea de primul meu dans cu Matei. Am păşit către living şi am văzut deodată că peste tot în jur erau buchete de trandafiri roşii. Deodată am simțit pe cineva în spatele meu şi am văzut în geamul vitrinei că era Matei. Deci plimbarea cu Robert era, de fapt, un aranjament ca să mă întâlnesc cu Matei.

– Iubita mea!, mi-a spus Matei, cuprinzându-mă cu brațele.

– Iubita ta? Nu mai sunt...

– Cât mi-ai lipsit...

– Lasă-mă, Matei. Ce înseamnă circul ăsta?

– Te rog să mă ierți. Îți promit să nu te mai dezamăgesc.

– Cam târziu pentru asta.

– Dar tu eşti un om bun, ierți...

– Te-ai bazat pe asta, nu?

– Nu. M-am îndepărtat de el şi m-am aşezat pe un fotoliu. Tremuram de emoții şi luptăm cu inima mea nebună, care ar fi vrut să-l ierte imediat şi să-l primească înapoi.

– Te voi scuti de orice efort de a încerca să mă convingi să mă întorc la tine, Matei.

– Iartă-mă! A fost o scăpare prostească!

– Te-am iertat. Dar îmi văd de viața mea. Oricum, noi doi aparținem unor lumi diferite. Tu mai ai nevoie să copilărești, nu erai pregătit să te legi la cap.

– Nu ai tu de unde să știi ce sunt pregătit să fac.

– Mi-ai arătat. Discuția noastră a durat câteva ore. Aceleași explicații, repetate la infinit, aceleași scuze și multe lacrimi. Dar am găsit în mine forța să nu dau înapoi. Când îmi pierdusem toată energia și toată răbdarea să mai vorbesc cu Matei, am ieșit în curte ca să văd dacă mașina lui Robert era afară. Robert era în mașină și, de îndată ce m-a văzut, a coborât.

– Gata plimbarea. Mă duci acasă?

– Sigur.

– Robert, te rog, convinge-o să se întoarcă la mine, i-a spus Matei, când am urcat în mașină.

– Tu ce-ai făcut până acuma?

– Nu am cu cine. Iubita, te rog...

– Pornește mașina. Acum. Pa, Matei! Să ai o viață fericită!

Mi-a fost foarte greu să plec de lângă el și să-l las plângând – cu atât mai mult cu cât știam că aveam să nu-l mai văd, poate, niciodată. Nu îi spusesem despre plecarea în Germania, pentru a nu-i da motive de disperare. Cu siguranță că el spera la împăcarea, pe care o amânase, poate, pentru o altă dată, când aveam să mă mai liniștesc. Robert conducea atât de încet, încât aveam impresia că mașina se va opri, până la urmă. Plângeam și priveam pe fereastră, drumul de care mă legau atâtea amintiri. „Ce dor îmi va fi de Brașov, de păduri și de toate locurile astea, pe care le iubesc!“

– De ce mergem așa de încet?, l-am întrebat pe Robert, văzând că mergea cu aceeași viteză constantă.

– Ca să mai trag de timp.

– De ce? Eu vreau să ajung acasă.

– Eu nu.

– Robert, ştii...

– Taci, te rog. Nu spune nimic. Îmi părea foarte trist. Mă bulversa şi mă intriga atitudinea lui, dar nu aveam de gând să aflu de ce avea acea stare. Îmi era teamă că aş fi putut afla mai mult decât aş fi vrut şi decât aş fi suportat. Când am ajuns în faţa blocului meu, Robert a coborât şi m-a îmbrăţişat. Parcă ar fi ştiut că urma să plec şi să nu mă mai vadă niciodată.

– Ai grijă de tine şi de cei de la Snagov, i-am spus, zâmbind printre lacrimi. Abia am aşteptat să ajung în casă, ca să pot plânge în voie. Am privit telefonul de foarte multe ori, abţinându-mă să-l sun pe Matei şi să-i spun că m-am răzgândit. Poate că dacă nu ar fi fost Simona lângă mine, ca să-mi tot repete că el nu este potrivit mie şi că mă va face să sufăr şi altă dată, m-aş fi întors la el.

În ziua în care am plecat în Germania, am fost extrem de tristă. Îmi luam rămas bun de la tot ceea ce iubeam, de la mama şi de la soţul ei, care îmi era ca un tată, de la prieteni, de la locurile dragi şi de la vise. Am plâns aproape încontinuu, ignorând pasagerii din tren, care mă priveau curioşi. Trăiam cu impresia că jumătate din sufletul meu rămăsese la Snagov, iar cealaltă jumătate era împărţită la celelalte lucruri dragi pe care le abandonasem. „O să reuşesc. Sunt puternică şi Dumnezeu mă iubeşte. Viaţa merge înainte!“, îmi repetam în gând.

Mi-au trebuit două zile ca să mă refac după călătorie. Eram secătuită de energie şi de sentimente. Unchiul meu şi mătuşa din Munchen au venit să mă ajute să mă instalez, cumpărându-mi tot felul de lucruri care îmi erau de trebuinţă. Locuiam într-un apartament micuţ, aflat în mansarda unei vile. Chiria şi cheltuielile le plăteam din bursa de studii şi din ajutorul primit de la familia mea. Aveam pe lângă acestea încă un venit suplimentar, din închirierea unei case pe care o aveam la Sinaia – casă moştenită de la familia mea. În câteva zile, am transformat apartamentul micuţ, într-un

cămin cochet, în care să mă simt bine. Nu-mi lipsea nimic pe plan material, dar sufleteşte eram goală, ca o epavă plină de fantome.

„O să vezi că îți vei face prieteni şi îți vei găsi un iubit“, îmi spuneau prietenii din România, când mă mai plângeam de singurătate. Dar mie îmi lipseau prietenii de-o viață şi iubitul de care fugeam, pentru că mă rănise şi mă făcuse să-mi pierd încrederea în el. Şi îmi lipsea Robert, pe care nu reuşeam nicicum să-l alung din suflet şi din vise. Uneori mă simțeam atât de singură, încât ieşeam noaptea din casă şi mă plimbam pe străzi. Simțeam că mă sufocam în acel apartament în care nu mă aştepta nimeni, niciodată, în care nu aveam cu cine să împart mesele, patul, trăirile.

Aproape toată familia mea era în Germania, dar toți locuiau la distanțe de câteva sute de kilometri depărtare. Fiind o fire foarte sociabilă, mi-am făcut câțiva prieteni printre colegii de facultate şi m-am apropiat foarte mult de vecina mea, Sybille. Aceasta era căsătorită cu un chirurg şi avea doi copii frumoşi, cu care îmi mai petreceam serile, jucându-mă şi luându-i cu mine în plimbări şi la cumpărături. Dar nimeni nu îmi putea alina dorul de Cesara. Când am plecat de la Snagov, am luat un ursuleț mic de-al ei, ca să am aproape de mine ceva de la ea. Când mă culcam, strângeam la piept acel ursuleț şi mă rugam ca fetița să fie bine şi să o revăd cândva. Într-o seară, am avut o surpriză care m-a bucurat foarte mult, pentru că m-a sunat prietenul imaginar.

– Chiar tu eşti? Nu îmi vine să cred!, i-am spus, când am auzit liniştea de la capătul firului. Nici aşa nu vrei să vorbim? Merită să dai atâția bani, doar ca să mă auzi? Cred că te costă foarte mult telefonul... Prietenul imaginar m-a ascultat liniştit, până când i-am povestit despre apartament, despre colegi şi despre vecinii mei.

– Mă simt foarte singură. Îți mulțumesc că m-ai sunat. Mă faci să mă simt mai aproape de casă. Să ştii că uneori plâng foarte mult. Am nevoie să vorbesc cu cineva, să împart mâncarea, să împart perna, să fiu luată în brațe. Simt nevoia să spun *te iubesc*. Sunt

patetică, nu? O să mă mai suni? Nu te costă prea mult? Mă asculți deja de o oră... Ai putea să închizi, iar eu să mă prefac că nu am auzit şi să vorbesc în continuare...

Trecuseră deja două luni de când mă aflam în Germania şi mă simțeam din ce în ce mai singură. În timpul zilei mai uitam de singurătate, pentru că mergeam la cursuri şi la un azil la care mă înscrisesem că voluntară, pentru a le ține companie oamenilor de acolo. În week-end-uri mai ieşeam cu colegii şi cu vecinii mei, care se ataşaseră foarte mult de mine şi care mă includeau în majoritatea planurilor lor. Şi îl mai aveam pe prietenul imaginar, care spre uimirea mea, mă suna în fiecare seară. Deşi nu îmi vorbea niciodată, telefoanele lui mă ajutau foarte mult.

Aflasem de la Simona că Matei mă căutase disperat şi că a avut un şoc când a aflat că am plecat din țară, definitiv. A făcut presiuni asupra Simonei să-i dea numărul de telefon, şantajând-o cu sentimentele pe care le avea pentru mine, iar ea, într-un final a cedat. Mă suna în fiecare seară, făcându-mi imposibilă intenția de a-l uita. Mă implora să mă întorc la el, promițându-mi că se va purta ireproşabil, dar de fiecare dată îi spuneam că decizia mea era irevocabilă.

– Nu am să renunț, indiferent cât va dura, să ştii, mi-a spus într-o seară. Cu Robert am vorbit doar de câteva ori, conversații foarte scurte şi doar pentru că se afla în preajma lui Matei, atunci când acesta mă apela. O singură dată m-a sunat el din proprie inițiativă, în opt decembrie, de ziua mea.

– Îți doresc să fii fericită!, mi-a spus în încheiere, cu o voce tristă. Fericită? Ce înseamnă fericirea? Să fii departe de tot ceea ce iubeşti? Să ai de toate, timp, lucruri, dar pe care să nu le împarți cu cineva drag? Sărbătorile de iarnă din acel an au fost foarte triste pentru mine. Mai triste decât sărbătorile din copilărie, când, mai mult decât oricând, îi simțeam lipsa mamei. Mama era despărțită de tata şi nu reuşea să ne viziteze decât foarte rar. Lucra în turism, iar

de sărbători nu reuşea niciodată să ne fie alături. Dar în copilărie îl aveam pe tata - iar el era tot universul meu. Acum nu aveam pe nimeni. Tot ceea ce iubeam se afla la mii de kilometri distanță. Mă deprima veselia oamenilor, emisiunile televizate, agitația din oraş şi tot ceea ce prevestea apropierea sărbătorilor. Asta, pentru că eu eram singură. În ziua de Crăciun, vecina mea m-a invitat la cină, dar sufletul meu şi gândurile mele călătoreau departe, vizitându-i pe oamenii dragi inimii mele. Am călătorit cu gândul pe la părinții mei, pe la prietenii dragi şi la Snagov, imaginându-mi că toți erau fericiți. În noaptea aceea m-a sunat prietenul imaginar, care a stat cu mine mai mult de două ore.

– Îți mulțumesc că eşti cu mine. Chiar dacă nu am nimic din tine, chiar dacă nici măcar nu ți-am auzit vocea, ai făcut foarte mult pentru mine. Crăciun fericit! Chiar îți doresc să fii fericit!, i-am spus plângând. Cine putea fi acest om care mă suna chiar şi când eram atât de departe? Oare îşi permitea costurile acelor apeluri? Oare avea vreun loc de muncă, de unde putea suna gratis? Şi de ce mă suna? Ce voia de la mine? Ce putea dori, ținând cont că eu nici măcar nu mai locuiam în România? Îmi puneam adesea aceste întrebări, cu toate că mă obişnuisem cu ideea că nu voi afla vreodată cine era acest om şi nici motivația lui de a avea o relație atât de neobişnuită cu mine. Aveam nevoie de el şi mă gândeam că prezența lui în viața mea nu era întâmplătoare.

Mai era doar o zi până de Revelion, iar eu eram din ce în ce mai deprimată. Mi-am împodobit casa, doar pentru a nu se vedea de afară că era singura casă neîmpodobită de pe stradă. În Germania, toate casele erau frumos şi opulent împodobite, de sărbători. Stăteam ghemuită pe fotoliul din camera mea şi încercam să urmăresc un film. Îmi imaginam cum acasă, în România, toată lumea se pregătea pentru Revelionul care era a doua zi. Planul meu pentru noaptea de Revelion era să dorm, pentru că numai aşa reuşeam să nu plâng o noapte întreagă. Vecina mea a insistat să merg la ea, dar

am refuzat-o, ştiind că nu voi putea juca teatru şi că mă voi simți şi mai singură între persoane străine, fericite. Mă gândeam la Robert. Îmi era atât de dor de el, încât abia mai puteam suporta.

A fost nevoie să plec la mii de kilometri depărtare, ca să realizez că el era cel mai bun prieten al meu. Îmi aminteam câtă grijă a avut de mine şi tot felul de episoade care îmi dovedeau că mă iubea. Nu aveam nicio certitudine că el mă iubea la fel cum îl iubeam eu, însă ştiam că mă iubea. Dar, totodată, amândoi iubeam acelaşi om, pe Matei. Şi niciunul dintre noi nu ar fi vrut şi nu ar fi putut să-l rănească pe Matei. „Of, Robert, dacă ai şti cât de mult îmi doresc eu acum, o îmbrățişare de la tine!“

Gândurile mele au fost întrerupte de soneria telefonului fix.

– Ce faci?, l-am auzit pe Robert.

– Bine, tu?

– Şi eu. Mă gândeam să-ți urez de pe acum, un an nou fericit.

Îmi venea să plâng şi mă străduiam ca el să nu simtă asta.

– Irina?

– Da!

– Eu privesc un cer frumos cu stele.

– Drăguț...

– La tine sunt stele? Du-te la geam şi uită-te la cer.

M-am apropiat de fereastră, ca să pot privi cerul.

– Sunt şi aici ceva stele, dar astea sunt nemțeşti, deci sunt mai frumoase.

– Zău? Imaginează-ți atunci că fiecare stea reprezintă câte o urare de-a mea pentru tine. Sunt multe?

– Sunt foarte multe. Sper că sunt urări de bine, da?

Mă rezemasem de perete şi priveam cerul, visând. Deci Robert îmi trimitea un cer plin de dorințe... şi nu mă uitase... şi se gândea la mine... şi îşi dorea să fiu fericită.

– Mai eşti?, m-a întrebat el încet.

– Da!

– E zăpadă la voi?

– Este, Robert...

– Casele sunt împodobite?

– Da, toate. Fiecare fereastră are lumini şi pomii din curți sunt împodobiți... Este foarte frumos!

– Într-adevăr foarte frumos. Mai ales casa din față, cu obloane albastre, care are multe lumini.

– Da..., am spus absentă.

Priveam casa vecinilor mei, fără să realizez că noi doi vorbeam despre acelaşi cer şi despre aceeaşi casă cu obloane albastre, pe care el, de la mii de kilometri depărtare, nu avea cum să le vadă. Eram absorbită de vocea lui, de visele mele şi de luminile jucăuşe.

– Îmi plac mult ornamentele luminoase din ferestrele de vis-a-vis de tine, mi-a spus Robert. Şi moşul acela cu scara, care atârnă pe casă.

– Şi mie. Dar să ştii că şi eu am ornamente la geamuri.

Auzindu-mă ce am spus, am realizat dintr-o dată că Robert vedea tot ceea ce vedeam eu. Cum era posibil?! El era în România, cum putea să vadă casa vecinilor mei şi să o descrie atât de bine? Inima a început să-mi bată nebuneşte şi am privit în jos pe geam. Nu vedeam nicio maşină parcată şi niciun trecător, de aceea am deschis larg fereastra şi am privit în jur. În colțul străzii mele, era o cabină telefonică, în care l-am văzut pe Robert făcându-mi cu mâna. Inima mi-a tresărit puternic şi o forță imensă m-a trimis alergând către el. Nici nu realizasem că plecasem desculță, decât când am ajuns în curte şi am simțit zăpada rece, dar nu m-am oprit. În câteva clipe eram aproape de el şi, deşi aş fi vrut să nu alerg şi să nu îmi arăt bucuria, fugeam ca o nebună. Când am ajuns în fața lui, i-am sărit în brațe, iar el m-a strâns atât de tare, încât am crezut că mă va sufoca.

– Ce cauți aici, nebunule? Eşti singur?

– Da, sunt singur.

– Iartă-mă, sunt grea, lasă-mă jos, văd că ai ditamai geanta.

– Nu te las, eşti desculță, copilă nebună! Robert m-a dus în brațe până sus în apartamentul meu, iar eu am stat lipită de el, profitând de acele clipe de apropiere. Când m-a lăsat jos, s-a aşezat pe colțar şi m-a rugat să-i aduc un pahar cu apă.

– Ce cauți aici?, l-am întrebat, nevenindu-mi să cred că se afla în sufrageria mea, cu o noapte înainte de revelion.

– Îmi era dor, mi-a răspuns el, privindu-mă serios.

– Nu ai voie să-ți fie dor de mine.

– Păi nici nu îmi era dor de tine. Îmi era dor de mine.

Mi-a aruncat acel zâmbet care-i arăta gropițele din obraji - zâmbet cu care mă dezarma mereu, de toate principiile mele morale. Aş fi vrut să-l întreb cum, ce şi de ce, dar nu mai avea rost. Se afla acolo cu mine şi asta era tot ceea ce aveam nevoie să ştiu. I-am pregătit baia şi, cât timp a făcut duş, am făcut câteva gustări.

– Credeam că m-ai uitat, când ne-am aşezat la masă.

– Păi nu mai aveam mult şi te uitam. Te-am căutat în fiecare femeie pe care am întâlnit-o.

– Şi cum ştiu deja că au fost multe...

– Degeaba au fost multe. Nu am găsit în niciuna, ceea ce îmi place la tine.

– Îți place ceva la mine? Nu aş fi crezut!

– Cerşetoare de complimente ce eşti!

– Cu ce ai venit?

– Cu trenul.

– Tu, cu trenul?! Nu-mi vine să cred!

– Nici mie, dar, iată-mă aici. Zi-mi că te bucuri.

– Nu mă bucur.

– Vrei să spui că nu-ți era dor să auzi vorbindu-se româneşte?

– Nu te mai flata. M-aş fi bucurat la fel de mult dacă bâzâia o muscă în româneşte...

– Mincinoasă mică...

Îmi venea să-l țin numai în brațe şi să-l sărut fără încetare, dar nu aveam voie. Nu îmi interzicea nimeni să fac ceea ce simțeam, în afară de dușmanul meu principal, rațiunea. Deşi tot ea, rațiunea, îmi spunea că amândoi eram doi oameni liberi, că eu nu mai eram iubita lui Matei şi că el se afla oricum la mii de kilometri distanță. Apoi a intervenit inima şi mi-a reamintit că Matei se afla, de fapt, chiar în sufletul meu. Pentru că eu încă îl iubeam. Îl iertasem de mult că m-a înşelat. După ce am mâncat, eu m-am aşezat pe fotoliul meu, iar Robert s-a întins pe colțar. Cu toate că părea foarte obosit, m-a pus la curent cu noutățile din țară, povestindu-mi despre oamenii de care îmi era atât de dor.

– Cred că eşti foarte obosit.

– Sunt. Haide să-mi prezinți palatul regal. Ne-am ridicat amândoi şi i-am arătat locuința mea intimă şi cochetă.

– Este foarte frumos apartamentul. Dar nu e locul tău aici.

– Ba e.

– Nu te-ai săturat să te amăgeşti singură?

– Nu mă amăgesc. Am tot ce îmi trebuie aici, acest popor e civilizat, în curând îmi găsesc un job şi o să-mi văd de viața mea.

– De ce nu scrii asta pe perete?, a spus arătând peretele din fața patului meu. Aşa vei putea citi, atunci când plângi după România. Poate te ajută.

– Te-a trimis Matei, ca să mă convingi să mă întorc la el? Robert s-a aşezat pe marginea patului şi a luat o carte de pe noptieră, pe care o studia absent.

– Crezi că Matei m-ar fi trimis cu trenul? Şi de ce nu ar fi venit el? Crezi că aş fi schimbat două zile, trenuri ca să-i conving iubita să se întoarcă la el?

– Da, cred. Ştiu că ai face orice pentru el şi mai ştiu că l-ai salvat de multe ori, să-şi rezolve problemele.

– Irina, nu ştie nimeni că sunt aici. Am venit pentru că voiam să văd dacă eşti ok. Pentru că nu voiam să fii singură de Revelion.

– Şi ca să mă convingi să vin în țară.

– Şi asta.

– De ce să vin? Parcă îmi voiai binele...

– Tocmai, pentru că îți vreau binele. Pentru că nu am liniște ştiindu-te singură aici. În țară ai familia, ai casa ta, ai prieteni...

– Şi pe Matei?

– Te iubeşte. Ştii bine asta.

– Mă iubeşte, dar mă înşeală, mă sufocă, îmi ia libertatea...

– O să se schimbe. De ce nu înțelegi că eşti ceva nou pentru el? Nu a iubit pe nimeni aşa. Eşti şi o persoană foarte complicată.

– Nu vin în țară. Rămân aici şi îmi voi construi o viață nouă.

– Departe de tot ce iubeşti? Nici tu nu crezi...

Într-adevăr, tot ceea ce iubeam era în România. Viața mea era în România, unde puteam fugi oricând la mama, la prieteni, unde îi aveam pe Matei şi pe Robert. Ce nebunie! Îi iubeam enorm pe amândoi! Oare exista vreo şansă să-mi treacă iubirea pentru Robert? Poate că el era doar o pasiune trecătoare. Poate că mă ataşasem de el, doar pentru că era omul care avea mereu grijă de mine, căruia îi păsa, care era foarte atent şi mereu prezent. Involuntar, îl comparam cu Matei, pe care mi l-aş fi dorit la fel de glumeț, la fel de protector, la fel de nebunatic...

– Unde dorm?, m-a întrebat Robert.

– Păi, te las pe tine aici şi dorm eu pe colțar. Aşa am văzut în filme că se face...

– De ce nu dormim împreună? Pentru că înnebunesc lângă tine!, îmi venea să-i spun. Mai dormisem lângă Robert, însă acum mi se părea total nepotrivit şi foarte riscant. Eu eram vulnerabilă şi ardeam ca o flacără. Îmi era teamă să nu ajungem să facem ceva ce aveam să regretăm toată viața.

– Irina, mi-a fost dor de tine. De prietena mea cea mai bună. De singura ființă care îmi face sângele să fiarbă de nervi şi care mă face să râd în hohote. Vreau să dormim împreună. Am bătut mii de

kilometri şi nu dorm de două zile. Sunt prea obosit şi prea imun la farmecele tale, ok?, mi-a spus zâmbind, cu un ton convingător.

Şi am dormit împreună. M-a îmbrăţişat şi a adormit adânc, iar eu nu puteam dormi de fericire. Pentru prima dată, după atâta timp, nu mai eram singură. Eram în braţele unui om pe care îl iubeam mai mult decât mă iubeam pe mine. „Doamne, îţi mulţumesc şi te rog să mă ajuţi să nu fac ceva necugetat, să nu greşesc..." A doua zi am alergat împreună prin magazine, pentru a face câteva cumpărături. Frigiderul meu era destul de gol, ţinând cont că nu mă aşteptam să am musafiri. Savuram fiecare clipă cu el şi am râs pentru toată perioada în care uitasem cum se râde. Noaptea dintre ani am petrecut-o în centrul oraşului, rătăcind prin mulţimea de oameni. Focul de artificii superb şi prezenţa lui mi-au amintit cum arătau emoţiile şi fericirea. La ora zero, ne-am îmbrăţişat strâns.

– Vreau să fii fericită!

– Şi eu vreau să fii fericit!

– Atunci, hai acasă!

Am petrecut împreună două zile frumoase, în care ne-am plimbat, am povestit şi ne-am bucurat unul de celălalt. Eram mândră de purtarea mea şi de autocontrolul meu, dar contrariată de purtarea lui ireproşabilă. Oare de ce venise? Oare ce voia? Oare de ce nu încerca să se apropie de mine? Pentru că, în adâncul fiinţei mele îmi doream să facă ceva mai mult decât să se poarte prieteneşte. Dar el era prea loial, prea onest şi prea dispus să se sacrifice în numele iubirii. Aş fi putut să-mi asum eu responsabilitatea unui păcat, dar îl iubeam prea mult. Nu voiam să poarte în suflet regrete şi sentimentul vinovăţiei. Nu voiam să fiu pentru el o amintire urâtă. Prezenţa lui mă făcea să mă gândesc obsesiv să mă întorc în ţară. Avea dreptate când spunea că nu aş fi putut fi fericită în Germania. Încă nu eram pregătită să mă rup de Matei, de el şi de tot ceea ce aveam în ţară. Şi poate că nu aş fi fost pregătită niciodată. Pentru că simţeam că nu aparţineam acelui loc de pe Pământ, atât

de departe de locurile dragi mie. Ajunsesem să mă gândesc chiar şi la posibilitatea de a-i mai acorda o şansă lui Matei. Îmi puneam speranţele în faptul că o relaţie fericită şi împlinită cu Matei, m-ar fi ajutat să nu-l mai iubesc pe Robert.

– Deci, vii cu mine acasă? Nu voi mai putea sta mult aici, mi-a spus într-o seară.

– Nu vin, Robert.

– Te implor.

– De ce să vin?

– Pentru că locul tău nu este aici! Nu vezi cât eşti de singură? Ai acasă tot ce vrei, scoate-ţi din cap ideea că aici vei găsi câini cu covrigi în coadă şi că în România nu ai viitor. Eşti o fată capabilă, vei reuşi oriunde. Dar nicidecum departe de oamenii de care depinzi sufleteşte.

– Când vrei să pleci?

– Să plecăm. Aş vrea sâmbătă. Oare găsesc bilete de tren?

Pe cât de greu m-am decis să plec din România, pe atât de uşor am luat decizia de a mă întoarce înapoi. Decizia mea era puternic influenţată de prezenţa lui, de dragostea pentru Matei şi de dorul de ţara mea. Nu i-am spus despre intenţia mea de a mă întoarce în România. În dimineaţa următoare, am profitat de faptul că dormea adânc şi am plecat împreună cu vecina mea, ca să-i cumpăr biletul de tren. Dar am luat două bilete.

– Eşti sigură că asta vrei să faci?, m-a întrebat Sybille, în timp ce ne întorceam acasă.

– Da. Dar nu va fi o decizie definitivă. Nu voi renunţa la tot ce am aici, poate că voi fi nevoită să mă întorc. Ai grijă de căsuţa mea, dacă te rog?

– Sigur că da.

Când am ajuns acasă, Robert mă aştepta cu masa pregătită.

– Poftiţi, biletul dumneavoastră! Plecarea sâmbătă!, i-am spus, aruncându-i biletul lângă el pe pat.

– De ce nu sunt două bilete?

– Pentru că eu rămân aici.

– Eşti un copil prost! De aceea te-ai grăbit să iei tu biletul? Ca să nu îmi mai dai răgaz să te conving să te răzgândeşti?

– Oricum nu mă răzgândeam.

– Irina, te implor! Fă-o pentru tine, fă-o pentru Matei şi pentru cei pe care-i iubeşti.

– Cei pe care-i iubesc? Dar ei ce fac pentru mine?

Robert a sărit ca ars, s-a îmbrăcat în grabă şi a ieşit pe uşă. Eu am chemat-o pe vecina mea, de care aveam mare nevoie pentru a pregăti detaliile plecării mele. Trebuia să-i dau indicații precise, pentru ca ea să se poată îngriji de apartamentul meu.

– Te superi dacă îți spun ceva?, m-a întrebat ea, în timp ce împachetam pe furiş, hainele pe care urma să le iau cu mine.

– Nu.

– Eu cred că Robert nu te iubeşte, dacă te cheamă să stai în aceeaşi casă cu el. Şi asta e bine. Dacă el nu te iubeşte, se va purta normal, iar tu şi Matei veți avea o şansă să vă regăsiți. Sybille ştia toată povestea despre Matei şi Robert. Iar ceea ce îmi spunea, oricât de greu îmi părea de acceptat, mă încuraja să merg mai departe.

– Robert s-a purtat mereu normal cu mine. Niciodată nu s-a purtat altfel decât prieteneşte. Bine, poate ca un prieten mai obedient şi mai prezent, dar decent. Iar acele faze cu îmbrățişarea, cu fluturii şi cu mângâierile pe spate, cred că au fost rătăciri de moment. Cine ştie, poate că, fără să-mi dau seama, l-am provocat.

– Poate v-ați aprins amândoi în momente critice, poate ați descoperit lucruri comune care v-au unit, dar îți spun eu că un bărbat îndrăgostit de o femeie, nu o cheamă să locuiască în aceeaşi casă cu el, pentru a o vedea cum se iubeşte cu un alt bărbat. Unul normal nu ar suporta asta.

Sybille era o femeie matură, cu o logică sănătoasă, iar eu aveam încredere în gândirea ei. Ar fi trebuit să mă bucure ideea că

Robert nu mă iubea - dar pe mine mă întrista foarte tare. Am dus la ea un troler şi o geantă cu lucrurile pe care urma să le iau cu mine, apoi m-am întors acasă. Robert s-a întors după vreo două ore şi avea o atitudine ostilă față de mine. Părea trist şi evita să mă privească.

— Mai ai două zile de petrecut cu mine. Vrei să stai cu botic?, l-am întrebat.

— Tocmai. Te rog, vino acasă! Te vreau aproape. S-a aşezat pe jos în fața mea şi mi-a înconjurat genunchii, într-o îmbrățişare.

— De ce mă vrei aproape?, l-am întrebat, mângâindu-l pe păr, cu un gest părintesc.

— Ca să am linişte. Să văd că eşti bine...

— Robert, eram bine când stăteam la Snagov?

— Da! Erai fericită. O aveai pe Cesara, nu pot crede că nu ți-e dor de ea!

— Îmi este cumplit de dor de ea!

— Atunci, haide acasă. Matei te iubeşte. Toată lumea te iubeşte. Casa aceea e ca un muzeu fără tine. Ştii bine că tu eşti viața de acolo. Avem nevoie de tine.

— Haide să pregătim masa, ok? În ziua aceea Robert şi-a canalizat toată energia ca să mă convingă să plec cu el în România. Mi-a adus toate argumentele posibile şi mi-a făcut fel de fel de promisiuni. Dar nu i-am confirmat că voi pleca împreună cu el. Ultima noapte în care am dormit împreună a fost tensionată. El era trist ştiind că mă lăsa în Germania, iar eu eram tristă, gândindu-mă că aveam să-l pierd. Ştiam deja că întoarcerea la Snagov însemna detaşarea mea de el. Trebuia să lupt ca să mi-l scot din inimă, ca să pot supraviețui în aceeaşi casă cu el. La un moment dat ne-am îmbrățişat şi au fost câteva încercări de a ne mângâia, dar nu duceam nicio mângâiere până la capăt, de teamă că am putea face ceva greşit.

— Robert, pe cine iubeşti cel mai mult pe lumea asta?, l-am întrebat, profitând de întunericul din cameră.

— Nu ştii?

– Nu.

– Ba ştii. Fii sinceră cu tine.

– Bine, ştiu. Pe Matei.

– Mă uimeşti. Ştiam că eşti isteață, dar văd că te întreci pe tine. Am auzit eu că geniile au de obicei nişte scăpări... I-am întors spatele şi, într-un târziu, am adormit. Vecina mea îmi promisese că ne va duce la gară şi, pentru că bagajele mele erau în maşina ei, l-a rugat pe Robert să țină geanta lui lângă el, argumentând că are portbagajul plin cu anvelope. Pe drum spre gară, Robert m-a ținut strâns de mână şi, din când în când, mă privea trist.

– Te mai las o vreme şi vin după tine, mi-a spus.

– Ba nu. Rămân aici.

– Nici tu nu crezi ce spui. Dacă nu te-aş cunoaşte... Ah, vezi că ți-am lăsat în dulăpiorul ăla plin cu bomboane, nişte bani. Ştiam că nu-i vei accepta nici în ruptul capului...

– De ce ai făcut asta?! Am tot ce îmi trebuie! Ştii că nu suport să primesc bani de la bărbați.

– Eu nu sunt un bărbat oarecare, eu sunt prietenul tău şi poate chiar un membru al familiei.

– Nu trebuia. Măcar mi-ai lăsat ca să-mi iau un iaht?

– Ți-am lăsat ceva. Mă gândeam că poate te hotărăşti brusc să vii acasă şi nu ai de avion, de tren, de taxi... L-am condus până în compartimentul lui şi a trebuit să-l mint că nu pot sta până când pleacă trenul, dând vina pe vecina mea, care se grăbea să-şi ia unul dintre copii de la părinți. În acest timp, Sybille îmi urca bagajele în tren. L-am îmbrățişat pe Robert şi am simțit că mi-a strecurat ceva în buzunarul stâng al hainei. Am coborât în grabă şi mi-am luat rămas bun de la vecina mea, rugând-o să aibă grijă de căsuța mea.

– Încearcă să fii fericită, nebună ce eşti!, mi-a spus ea, strângându-mă în brațe. Chiar că eram nebună. Felul în care luam decizii, dovedea asta.

Am aşteptat să pornească trenul şi mi-am amintit că Robert îmi pusese ceva în buzunar. Am găsit un bilețel mic, pe care l-am desfăcut curioasă. Scria „*PE TINE*“. Mi-am amintit de noaptea trecută, când l-am întrebat pe cine iubeşte cel mai mult pe lume. „Deci pe mine...“ Ştiam, şi asta durea îngrozitor. Dar totodată iubirea lui îmi dădea o forță nebună. Nu voiam, ştiam că nu trebuia, dar aveam nevoie ca el să mă iubească. M-am aşezat pe troler şi m-am gândit puțin la ceea ce făceam. Îmi ascultasem inima şi am urmat-o, călcând în picioare rațiunea, care a pierdut orice luptă de a mă opri din nebunia către care mă îndreptam. De îndată mi-am alungat toate gândurile chinuitoare şi am pornit spre compartimentul în care era Robert. L-am surprins privind pe geam îngândurat.

– E liber locul de lângă dumneavoastră?, l-am întrebat, deschizând uşa. Robert a întors deodată privirea spre mine şi, când m-a văzut, a rămas uimit. Avea ochii înroşiți şi umezi. În compartiment se mai afla o doamnă, care ne privea discret. Abia când mi-a văzut geanta pe umăr, Robert s-a ridicat şi m-a ajutat să aduc bagajele în compartiment.

– Eşti o nebună, mi-a spus încet, când m-am aşezat lângă el.

– N-aş fi ratat pentru nimic în lume, să te văd călătorind cu trenul, am spus râzând. L-am luat de mână şi m-am sprijinit comod pe umărul lui. Simțeam că era tensionat şi foarte emoționat şi că se străduia să-şi ascundă trăirile.

– Atât de multe mi-aş dori să-ți spun... atât de multe lucruri, mi-a spus strângându-mă de mână.

– Nu trebuie să-mi spui nimic. Ştiu. Ştiu tot. Cu siguranță că aceea a fost cea mai frumoasă călătorie a mea cu trenul. Am râs, am dormit, ne-am jucat, am vorbit şi am aşteptat în gări ca să schimbăm trenurile.

– Vii direct la Snagov, nu?, m-a întrebat, când am urcat în trenul care ne ducea direct la Bucureşti.

– Nu e cam mare coincidența, să apărem amândoi?

– Nu. Crezi că o să-i pese cuiva? Vor fi atât de bucuroşi că ai venit, încât nici nu vor sesiza că m-am întors şi eu. Cu cât mă apropiam mai mult de Snagov, cu atât mai mari erau emoţiile mele. Îmi era foarte dor de Matei, de fetiţă, de Oli şi de toţi prietenii. Când am intrat pe alee, am fost întâmpinată de câinele lui Robert, un ciobănesc german, care se tăvălea pe jos de bucurie că mă vedea.

– Nu pot să cred! Iubita mea s-a întors!, l-am auzit pe Matei strigând din uşa casei. Am alergat unul către celălalt şi i-am sărit în braţe. M-a ţinut lipită de el câteva clipe, apoi m-a copleşit cu o ploaie de sărutări. După câteva ore, casa de la Snagov a devenit o sărbătoare, datorită întoarcerii mele. Toată lumea părea fericită, iar eu aveam impresia că nu lipsisem nicio zi de acolo. Am dormit până după prânz, fiind obosită după călătoria lungă şi după agitaţia din casă. Am coborât în living şi, pentru că i-am auzit pe Matei şi pe Robert vorbind în şoaptă, m-am apropiat tiptil, oprindu-mă în capătul scărilor. Abia puteam auzi ce vorbeau, dar cu siguranţă era ceva ce nu trebuia auzit, de moment ce şuşoteau. Probabil că trebuia să aud ceea ce aveam să aud, dacă destinul m-a trimis acolo, exact în acel moment. Deşi mi-aş fi dorit să nu fi aflat niciodată acel adevăr.

– Nu mai insista cu asta, dacă ţi-am promis, o să mă ţin de cuvânt, a spus Matei, convins.

– Insist pentru că nu mai vreau să am surprize, i-a răspuns Robert, cu un ton nemulţumit.

– Nu o să ai. O să am grijă de ea, ca de ochii din cap.

– Vorbeşte mai încet, nu cumva să apară!

– O iubesc enorm. Nu pot trăi fără ea. N-am s-o mai pierd.

– Sper. Pentru că data viitoare te voi lăsa să te sinucizi...

„Data viitoare te voi lăsa să te sinucizi? Deci, acesta era tot misterul călătoriei lui Robert! El venise după mine în Germania, pentru că Matei l-a şantajat cu sinuciderea?!“ Simţeam că îmi fugea pământul de sub picioare, dar m-am adunat şi m-am apropiat de ei. M-am trântit pe un fotoliu şi nu ştiu în ce fel l-am privit pe Robert,

dar i-a înghețat expresia feței. A înțeles că auzisem ceea ce nu trebuia. Matei a venit imediat lângă mine şi m-a îmbrățişat, făcându-mi tot felul de declarații de iubire, pe care însă nu le auzeam.

– Sunt obosită, merg să mai dorm.

– Bine, iubita. Eu merg până la birou, am ceva de rezolvat. Te iubesc. Ne vedem mai târziu. Sunt extrem de fericit că eşti aici... Am urcat în camera mea şi, de îndată, am izbucnit într-un plâns isteric. După câteva minute, a venit şi Robert şi când m-a văzut plângând s-a aşezat pe fotoliul din fața patului meu.

– Ieşi afară, i-am spus cu un ton plin de ură, ascunzându-mi fața într-o pernă.

– Vreau să mă asculți.

– Nu, tu o să mă asculți!

Am sărit ca arsă şi m-am apropiat de el, privindu-l de sus.

– M-ai vrut aici? Foarte bine. Asta o să te coste scump. O să-ți fac viata amară!

– Oricum e amară.

– Nu destul. O să te fac să mă urăşti!

– O să ai prea mult de lucru. Nu merită să faci atâta efort.

– Ieşi afară din camera mea, altfel plec în secunda doi! Sau vrei să se sinucidă Matei?

– Te rog, lasă-mă să...

– Ieşi afară, acum! De azi înainte, dacă nu faci tot ce spun eu şi când spun eu, plec! Ai înțeles?!

– Sigur că da, maiestate! La ordinele dumneavoastră! S-a ridicat brusc şi a ieşit din camera mea, trântind uşa în urma lui.

– Te urăsc!, am strigat, sperând că mă va auzi.

Mi-am amintit de biletul pe care mi-l pitise în buzunarul hainei. L-am căutat în grabă, am luat un pix şi am tăiat cu un x mare „*PE TINE*“, apoi am scris dedesubt“*PE MATEI*!!!“. Am mers în camera lui, am deschis uşa trântind-o de perete şi i-am aruncat biletul în față. Robert a citit biletul şi mi-a aruncat o privire dezamăgită.

– Irina, te rog să...

– Taci. Nu eşti cine credeam că eşti.

– Îți vreau binele.

– Pe al meu? Eşti sigur de asta?

– Ce vrei să insinuezi?

– Nimic. Nu ştiu ce vrei tu de fapt. Ce vrei să cred, ce vrei să ştiu şi ce vrei să nu ştiu? Pentru că am impresia că între noi sunt lucruri nespuse. Oricât de apropiați am fost, noi nu am comunicat deschis...

– Ce-ai vrea să ştii?

– Zi-mi tu ce ai vrea să ştiu. Pentru că sunt sigură că dacă ți-aș pune eu întrebări, ai ezita să-mi spui adevărul. Câteva clipe Robert m-a privit tăcut şi din privirea lui se vedea că mi-a înțeles aluzia. S-a ridicat şi a venit aproape de mine. A încercat să mă mângâie pe față, dar i-am respins mâna.

– Te rog să nu mă atingi. De câte ori o faci, mă răneşti.

– Atunci când am avut acele rătăciri, când fără să vreau ți-am dat de înțeles că aş putea avea pentru tine sentimente nefireşti, am greşit. Au fost scăpări de moment... oamenilor li se mai întâmplă să confunde lucrurile, înțelegi? Ştiam că mințea. Mințea pentru a mă convinge că locul meu era alături de Matei.

– Te înțeleg perfect, Robert.

– Țin foarte mult la tine. Am găsit în tine, ceva ce-mi lipsea. Tu nu?

– Ba da. Şi eu am găsit în tine protecția părintească de care am nevoie. Cred că amândoi aveam nevoie de părinți şi am confundat lucrurile...

I-am zâmbit, iar el m-a privit într-un fel care mi-a dat de înțeles că amândoi eram de acord să ne prefacem că nu exista nimic între noi, în afară de o prietenie curată.

– Prieteni?, am întrebat zâmbind.

– Până la sfârşit.

Am vrut să-l pup pe obraz, prietenește, ca să-i confirm că eram prieteni şi că nu aveam resentimente, însă de îndată ce mi-am lipit buzele de obrazul lui, mi-a prins capul între palme şi după o clipă de ezitare m-a sărutat pe frunte. Era mult prea evident că intenția lui inițială a fost să mă sărute. Şi era mult prea evident că ne simțeam foarte atraşi unul de celălalt şi că fiecare apropiere însemna un efort supraomenesc de a nu ne iubi.

– Plec în camera mea, Robert. Vreau să mai dorm puțin.

– Somn uşor. A făcut doi paşi în spate, ca să-mi facă loc să deschid uşa, iar eu m-am întors cu spatele, intenționând să plec.

– Irina, crezi că mai este ceva de făcut? De îmbunătățit? Mă refer la relația noastră...

– Da. Să ne străduim să ne mințim mai bine. Să fim mai convingători, am spus fără să gândesc. Am ieşit din cameră, fără să privesc în urmă şi am scris în jurnal, încă un episod din poveste...

Trezindu-mă singură cu gândurile mele şi cu jurnalul în față, parcă nici mie nu îmi venea să cred că mă întorsesem la Snagov. Încercam să-mi dau seama de ce alesesem să mă întorc. Era, oare, pentru Matei? Sau Matei era doar un pretext, iar eu îmi doream să fiu aproape de Robert? Îl iubeam pe Matei şi îl iertasem pentru că mă înşelase, chiar dacă încă nu acceptasem ideea şi nu-i înțelegeam raționamentul pentru care a făcut-o.

– Prea uşor ai cedat şi te-ai întors, după ce ți-a făcut, mi-a spus Simona. Într-adevăr, iertasem foarte uşor şi nici măcar nu eram sigură că iertasem cu adevărat şi că întoarcerea mea nu era determinată de neputința mea de a renunța atât de uşor, la relația noastră. Îmi spuneam în gând că un om care iubeşte cu adevărat, iartă – şi îi căutam lui Matei tot felul de scuze care să-l facă să pară cât mai puțin vinovat. Ba chiar mă învinovățeam pentru rătăcirile mele sufleteşti, legate de Robert. „Dacă eu nu sunt perfectă, el de ce ar fi? Şi până la urmă, ce e mai grav, să înşeli cu trupul sau cu sufle-

tul?“, îmi spuneam în gând. Pentru că eu îl înşelam pe Matei cu sufletul. Nu păcătuiam trupeşte, dar iubeam şi visam un alt bărbat.

– Am impresia că nu te merit, mi-a spus Matei, când am avut prima discuție, după întoarcerea mea.

– Ar trebui să te gândeşti, când vei mai dori să mă înşeli.

– Nu te voi mai înşela niciodată. Nu ştii prin ce am trecut şi încă nu îmi vine să cred că te-ai întors.

– Nici mie nu îmi vine să cred că m-am întors.

– Dacă ai şti cât sunt de recunoscător!

– Nu vreau să fii recunoscător. Ci să nu mă mai dezamăgeşti. Vreau să ştii că ai făcut mulți paşi înapoi.

– Ştiu, iubita. Iartă-mă pentru tot şi te rog să ai încredere.

– Să nu crezi că, dacă m-am întors, sunt proastă. Te-am iertat pentru că, atunci când iubeşti, ierți şi mai dai o şansă. Ştiu că oamenii sunt supuşi greşelilor, rătăcirilor, dar nu vreau să crezi că te voi ierta şi altă dată.

– Îți promit că nu te voi mai dezamăgi. O să fac tot posibilul să-ți recâştig încrederea.

Uşor de zis, dar greu de făcut. Pentru că încrederea se recâştigă foarte greu, poate niciodată. După ce ți-a fost înşelată încrederea, devii suspicios şi precaut. Îmi aduceam aminte de tata, care mă învățase cândva să nu stau lângă oameni care dezvoltă în mine spiritul polițienesc. „Cine minte o dată, o va face şi a doua oară“, îmi spunea tata. Dar eu credeam în reabilitare şi îmi doream foarte mult să am încredere în Matei. Aveam nevoie să am încredere în el şi în relația noastră. Mi-am impus să procedez aşa cum mă învățase tata: să nu mai invoc niciodată greşelile din trecut, din moment ce au fost iertate. De aceea, am ales să-i mai dau o şansă iubirii noastre şi să uit, cu desăvârşire, ceea ce se întâmplase. Îl iubeam şi nu aveam niciun dubiu că el mă iubea, pentru că era nebun după mine. Faptul că l-am iertat, l-a făcut să-şi dorească foarte mult să se schimbe. Încerca să fie mai atent, mai prezent şi mai receptiv la nevoile mele. Îmi

declara iubirea în gura mare şi îmi vorbea din ce în ce mai mult, despre planuri de viitor. Cu toate acestea, avea şi momente când se purta urât cu mine, pentru că era foarte gelos. Era atât de gelos, încât nu suporta să primesc complimente de niciun bărbat.

Am detestat întotdeauna gelozia. Tata mi-a spus de multe ori să mă feresc de oamenii geloşi - însă cum poți să te fereşti, când monstrul geloziei se naşte într-un om care nu ar fi părut niciodată a avea această problemă? Încă de la început l-am perceput pe Matei ca fiind deschis la minte - cu atât mai mult, cu cât niciodată nu a părut deranjat de relația mea apropiată cu Robert. Dar Robert era fratele lui şi credea orbeşte în el. În ceilalți bărbați vedea, însă, competitori. La început mi s-au părut drăguțe, micile ieşiri de gelozie ale lui Matei, însă cu timpul au devenit insuportabile. Uneori ajungeam să ne certăm, doar pentru că i se părea că sunt prea prietenoasă, prea drăguță şi prea glumeață cu prieteni de-ai lui, despre care el susținea că ar fi în stare să flirteze cu mine.

– Nu ştiu cum sunt prietenii tăi, dar eu te iubesc şi nu te-aş înşela niciodată. Şi nu te-aş pune într-o postură aiurea față de ei, i-am spus într-o seară, când am avut o discuție. De ce nu ai încredere în mine? Te-am mințit vreodată? Ți se pare că mă port indecent?

– Nu, dar fără să vrei, flirtezi. Glumele tale sunt aiurea.

– Atunci te rog să-mi faci o listă cu glumele pe care pot să le fac şi cu cine, da?

Dacă la început consideram gelozia lui Matei o dovadă de iubire, cu timpul am realizat că era o obsesie care-i măcina sufletul şi care ne punea în pericol, armonia în cuplu. Devenise din ce în ce mai posesiv şi simțeam că mă sufoca. De câte ori voiam să plec la Braşov, găsea câte un motiv pentru care să amân plecarea, iar dacă voiam să plec la cumpărături în Bucureşti sau să mă plimb, nu mă lăsa decât dacă mergeam împreună sau dacă mă însoțea Robert. Mai mult decât atât, aveam impresia că încerca să mă îndepărteze de prietenii mei, cărora le găsea mereu câte un minus şi devenea

paranoic ori de câte ori aveam câte o stare proastă şi eram distantă cu el. Se interesa de trecutul meu, de foştii mei iubiți şi mă făcea să mă simt sub lupă, obligându-mă uneori să mă port nenatural, doar pentru a-l menaja. Uneori, comenta felul în care mă îmbrăcam atunci când ieşeam din casă - deşi niciodată nu m-am îmbrăcat vulgar sau indecent.

– De ce nu-mi cumperi tu haine? Haide, ia-mi o burcă să nu mă mai vadă nimeni!

– Nu e vorba de asta, dar trebuie să fii mai decentă!

– Decentă? Am o rochie până în pământ! Ce e indecent?

– Faptul că îți cunoşti atuurile şi profiți că să ți le scoți în evidență!

– Eşti paranoic! Am sperat că, prin comunicare şi prin purtarea mea ireproşabilă, îl voi face pe Matei să aibă încredere în mine, însă el devenea din ce în ce mai gelos. Iar într-o zi şi-a pierdut cumpătul şi a avut o izbucnire care m-a speriat şi m-a îndepărtat de el.

Ne aflam într-o vacanță în Grecia, împreună cu câțiva prieteni. Una dintre prietenele lui Matei venise împreună cu fratele ei, Raul, care, de îndată ce m-a cunoscut, şi-a manifestat simpatia față de mine. Ştiind că Matei ar putea fi gelos, nu i-am acordat prea multă atenție, însă acesta îmi căuta mereu compania şi era mai tot timpul în preajma mea. Într-o seară, în care am stat toți pe terasa vilei în care eram cazați, Raul a făcut o glumă nevinovată pe seama mea, la care am reacționat zâmbind. Matei m-a prins deodată de mână, m-a ridicat brusc şi aproape că m-a târât până în camera noastră, fără a-i păsa de ceilalți care au asistat la ieşirea lui nebunească.

– Îți plac mai nou puştanii de douăzeci de ani?, m-a întrebat Matei, de îndată ce am ajuns în cameră.

– Eşti paranoic. Nu-ți mai suport geloziile. Ce-am făcut?

– Eşti prea prietenoasă cu el! L-ai văzut cum se uită la tine?

– Şi ce să-i fac? Mă port aşa cum mă port cu toată lumea! Te porți de parcă aş fi femeia fatală.

– Nu eşti. Dar ăla flirtează cu tine pe față şi tu te prefaci că nu ai habar. Mă umileşti!

– Eşti nebun şi nu te mai suport! Am ieşit din cameră şi am plecat alergând spre plajă, pentru că îmi doream foarte mult să fiu singură. Acele zile de vacanță au fost mai mult tensionate decât relaxante, pentru că Matei nu mă lăsa să fiu în largul meu şi apoi, pentru că Robert era foarte distant cu mine.

– Ce-i cu tine, unde fugi aşa?, l-am auzit pe Raul, strigând.

– Vreau să fiu singură, te rog să mă laşi!, i-am spus.

– Irina, se întunecă, unde mergi, ce ai pățit?

Alergam din ce în ce mai repede, iar Raul mă urmărea. M-am oprit abia pe un refugiu aflat pe o stâncă deasupra mării.

– Te rog, Raul, am nevoie să fiu singură.

– Nu pot să te las singură. Ce are Matei, de ce se poartă aşa?

– Nu ştiu, lasă-mă singură.

Nu mi-am putut stăpâni lacrimile, iar Raul a venit lângă mine şi m-a îmbrățişat. L-am respins imediat şi, când am întors capul, l-am văzut pe Matei venind grăbit spre noi.

– Te rog să pleci, Raul, vine Matei. Raul a privit spre Matei, apoi s-a îndepărtat de mine, privindu-mă îngrijorat.

– De ce nu vă luați o cameră?, m-a întrebat Matei, când a ajuns lângă mine.

– Te rog să mă laşi!

– Să te las? Păi te las! Du-te după el!

– Matei, ce e cu tine?

– Ce e cu mine? Te-a luat în brațe!

– Da, pentru că m-a văzut plângând şi a văzut toată scena!

– De ce nu recunoşti că-l placi?

– Îl plac la fel ca pe oricare dintre prietenii tăi!

– Ba nu! Se vede că eşti atrasă de el!

– Atunci, aşa e! Dacă ştii tu mai bine, de ce mă mai întrebi? Pleacă şi lasă-mă singură! Mi-ai făcut viața un coşmar! Mă ții închisă

la Snagov, m-ai îndepărtat de prieteni, nu mai pot! Am încercat să plec de lângă el, dar m-a prins de mână şi a început să mă bruscheze. Am avut un schimb de replici tăioase, care au degenerat în tot felul de reproşuri nefondate. Eu încercam să mă îndepărtez de el, dar mă strângea de mâini din ce în ce mai tare şi mă brusca, ţipând la mine. La un moment dat, mi-am smuls mâinile cu putere din strânsoarea mâinilor lui şi m-am dezechilibrat. Am căzut în mare de la înălţimea aceea de câţiva metri, trecând prin secunde de coşmar. Ştiam că apa era adâncă acolo, iar eu nu ştiam să înot. De îndată ce am ajuns la suprafaţa apei şi am realizat că nu mă lovisem de vreo stâncă, am intrat în panică, pentru că îmi era foarte teamă de apă. Matei a sărit imediat după mine, iar eu mă zbăteam să stau la suprafaţă.

– Iubita, calmează-te!, striga Matei, la câţiva metri de mine.

Am auzit un zgomot în spatele meu, ca şi cum cineva ar fi sărit în apă şi, când am întors capul, l-am văzut pe Robert înotând spre mine. În câteva clipe a ajuns în spatele meu şi m-a luat în braţe.

– Linişteşte-te, sunt aici, mi-a spus încet. Du-te la cabană, am eu grijă de ea!, i-a spus lui Matei, care ajunsese lângă noi.

– Iubita, eşti ok?, m-a întrebat Matei, cu un ton blând şi cu un aer speriat.

– Pleacă! Să nu te văd! Tremuram toată de spaimă, iar Robert se străduia să mă ţină la suprafaţă.

– Du-te de aici, o agiţi şi mai rău! Am eu grijă de ea!, i-a spus Robert lui Matei, cu un ton autoritar. Matei s-a îndepărtat de noi, iar Robert a început să-mi explice cum să înaintez către mal.

– Eşti ok, te-ai lovit?

– Nu, dar m-am speriat. Mi-au amorţit mâinile.

– Haide că ajungem imediat la mal, da?

Cu greu am înaintat prin apă, iar când am ajuns pe plajă, m-am întins imediat pe nisip. Robert şi-a tras puţin sufletul, apoi m-a îmbrăţişat.

– Te-a lovit? Cum ai căzut?

– M-am dezechilibrat când mi-am smuls mâinile din mâinile lui. Am mers cu spatele şi nu am realizat că ajunsesem pe margine.

– Bine că nu ai căzut în partea aceea, unde sunt pietre...

– Nu mai suport, Robert. De ce e atât de gelos?

– Pentru că te iubeşte şi se teme să nu te piardă.

– I-am dat motive vreodată? Mă port aiurea?

– Nu, deloc. Lasă că o să vorbesc eu cu el, ok? Mergem? Trebuie să te schimbi. E cam răcoare.

– Mai vreau să stau puțin aici. Matei a plecat?

– E mai încolo, se uită la noi.

– Fă-i semn să plece, te rog.

– Gata, va pleca.

– Pe tine nu e gelos?

– De ce ar fi?

– Nu ştiu, eşti bărbat. Te vede că mă ții în brațe, mă mângâi...

– E o situație specială, apoi el ştie că noi suntem o familie...

– Mda, familie...

– Irina, sunt fratele lui, crede în mine orbeşte. Ştie că nu i-aş lua niciodată, ceva ce iubeşte.

– Eşti sigur că nu ai face-o?

M-am îndepărtat puțin şi l-am privit fix în ochi, dar el mi-a evitat privirea şi mi-a prins părul pe care mi l-a stors de apă. Apoi mi-a stors poalele rochiei şi m-a îmbrățişat din nou strâns, încercând să mă încălzească. Îmi era atât de bine în brațele lui, încât mi-aş fi dorit să rămân acolo pentru totdeauna. Nu mă puteam opri din plâns şi nu ştiam dacă plângeam din cauza acele întâmplări, sau din cauza lui Robert.

– Nu mai plânge. O să vorbesc cu el.

– Nu o să se schimbe, e din ce în ce mai gelos şi mai posesiv.

– O să se schimbe, ai puțină răbdare, ok?

– Nu vreau să dorm cu el în noaptea asta.

– Îți las camera mea şi dorm eu cu el.

– Mulțumesc.

– Of, copil scump!

– Mă deranjează sandalele...

– Stai că le dăm jos. Robert mi-a desfăcut baretele sandalelor şi m-a descălțat. M-a îmbrățişat din nou şi mă ținea lipită de el.

– Tremuri. Ti-e frig?, l-am întrebat.

– Tremur mai mult de spaimă. M-am speriat rău. A fost o senzație tare aiurea, să te văd căzând. Ştiam că nu ştii să înoți şi aveam impresia că nu voi putea ajunge să te salvez. Groaznic.

– Era Matei acolo.

– În cazuri ca ăsta nu vezi pe nimeni, ştii că doar tu poți salva.

– Nu te simți singur?

– Aici, sau în general?

– Şi aici şi în general.

– Nu. Cât timp eşti în preajmă simt că am tot.

– Ai grijă cu cuvintele...

– Iartă-mă. M-am cuibărit la pieptul lui şi am stat îmbrățişați câteva clipe, iar mie îmi era teamă că, dacă îl voi elibera, nu mă voi putea abține să nu-l sărut. Uram ceea ce simțeam pentru el, pentru că acele sentimente mă făceau să mă simt vinovată şi pustie.

– Cum mergem aşa, în vilă? Ne vor vedea toți uzi, vor crede că am vrut să mă sinucid, am spus zâmbind.

– Şi ce dacă? Tu eşti la fel, oricum ai arăta. Chiar şi plină de noroi, eşti tot o prințesă.

– Nu mă laşi singură cu Matei, da?

– Nu te las. Haide să mergem. â

Când am ajuns în vilă, Robert m-a dus direct în camera lui, protejându-mă de privirile curioase ale unor turişti care mă priveau contrariați. Am intrat direct la duş, apoi am îmbrăcat halatul lui Robert şi m-am întins pe pat, unde m-am ascuns sub o pătură.

– Ți-am adus haine uscate. Unde ți-e rochia udă?, m-a întrebat Robert, întorcându-se în cameră.

– Am lăsat-o în baie.

– Mă duc să o clătesc de nisip.

– Las-o, Robert, o spăl eu mai târziu. Acum vreau să mă încălzesc. Ar trebui să te schimbi şi tu!

– O să mă schimb. Stai acolo cuminţică, bine?

Robert s-a dus în baie şi s-a întors după câteva minute cu rochia mea, pe care o spălase şi pe care a pus-o la uscat pe terasa camerei. Şi-a luat haine uscate şi s-a dus în baie, ca să facă duş.

– Am vorbit cu Matei, mi-a spus, când a ieşit din baie. Îi pare rău pentru criza făcută. Să ştii că s-a speriat foarte tare.

– Auzi? Dar tu de unde ai apărut acolo, dintr-o dată?

– Mi-a spus Raul că sunteţi acolo şi că vă certaţi. Te-am văzut exact când ai căzut.

– Vreau să dorm...

– Culcă-te. O să stau cu tine până adormi, bine? M-am întors pe o parte şi am închis ochii. Robert s-a întins pe pat în spatele meu şi mi-a răsfirat părul, probabil ca să mi se usuce mai repede.

– Dacă Matei nu se schimbă, o să-l părăsesc.

– O să se schimbe...

– Am impresia că vrea să mă ţină încuiată, izolată...

– Asta pentru că te iubeşte prea mult şi era să te piardă.

– Era să mă piardă, din vina lui. Să ştii că nu l-aş înşela niciodată. Dacă aş face asta mi-aş încălca nişte convingeri morale. Şi nu aş mai putea să mă privesc în oglindă.

– Eşti sigură că nu ai face-o?

– Da. Nu l-aş înşela din curiozitate sau pentru că m-aş simţi atrasă de alt bărbat. Sunt destul de cerebrală şi rezist tentaţiilor.

– Simt o virgulă după afirmaţia ta, un *dar*...

– Poate că l-aş înşela, doar dacă m-aş îndrăgosti de alt bărbat. Dar ar trebui să-l iubesc mai mult decât pe Matei – şi oricum, l-aş părăsi înainte să-l înşel.

– Te sperie sentimentul de vinovăţie, nu?

– Da. Nu vreau să trăiesc cu aşa ceva. Vreau să fiu liberă, demnă, să pot privi pe oricine în ochi, fără să-mi fie ruşine.

O perioadă de timp Matei s-a purtat exemplar. Şi-a mascat gelozia şi a făcut eforturi să nu mai pară atât de posesiv, însă ştiam că era doar o mască. Libertatea pe care părea că mi-o oferea era doar una de suprafață, pentru că în realitate mă controla foarte atent.

Într-o seară, Matei m-a anunțat că va trebui să plece în America. Ştiam că plănuia acea călătorie de multă vreme, însă acum mă punea în fața faptului împlinit. Trebuia să meargă la cel mai bun prieten al lui, care îi era şi partener de afaceri, fiind asociat la una dintre firmele pe care le deținea.

Nick şi Matei s-au cunoscut încă din anii studenției. Au devenit prieteni buni şi, pentru că şi Nick făcea parte dintr-o familie înstărită, s-a lansat împreună cu Matei, în tot felul de afaceri. După ce a terminat facultatea, Nick a plecat în America, unde s-a şi căsătorit. Acum, el şi Matei plănuiau un proiect pentru o afacere nouă, pentru care Matei trebuia să se deplaseze în America.

– Cât o să stai în State?, l-am întrebat, când mi-a dat vestea.

– Cam o lună, iubita.

– O lună? De ce aşa de mult?

– Trebuie să punem la punct proiectul pentru noua afacere. Dacă aş fi ştiut din timp, te luam şi pe tine. Dar te voi lua data viitoare, bine? Ai nevoie de viză şi asta durează.

– Şi eu ce mă fac atâta timp, fără tine?

– Of, iubita, ştiu, dar va trece repede, o să vezi. Robert va avea grijă de tine şi eu sunt liniştit, ştiindu-i pe toți pe mâinile tale.

Nu ştiu dacă plecarea lui Matei m-a întristat, sau dacă era un prilej bun de respiro. Câteva zile după plecarea lui, am avut o stare sufletească aparte, în care nu mă regăseam. Eram apatică şi nu aveam energie. Robert încerca să-mi facă toate voile şi să-şi ducă la îndeplinire toate sarcinile pe care le avea, atât la firmă, cât şi acasă.

– Ce e cu tine?, m-a întrebat într-o seară, găsindu-mă în living, întinsă pe o canapea.

– Nimic. Sunt doar obosită.

– Hai să te duc în camera ta, să dormi.

– Nu vreau acolo, îmi e urât. Aici măcar mai treci tu, Oli...

Robert s-a aşezat pe jos lângă canapea şi mi-a prins palma între palmele lui, mângâind-o uşor.

– Ai nevoie de ceva, vrei să faci ceva anume?

– Nu. Ți-e foame? Am făcut salată de vinete, ardei copți...

– Nu mi-e foame, dar îți mulțumesc! Ştii că mor după vinete şi ardei copți.

– Ştiu...

– Ți-e dor de Matei, nu?

– Nu ştiu dacă îmi e dor de el, sau de altceva...

– De ce ar putea să îți mai fie dor?

– Nu ştiu, poate că îmi e dor de mine.

– De tine?

– Da. De Irina cea care avea înainte bucurii simple.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să merg desculță dimineața, pe iarba plină de rouă. Adoram să fac asta acasă, când eram copilă.

– Altceva?

– Sunt multe. Mi-e dor de libertatea pe care o aveam în singurătatea mea, când nu trebuia să dau explicații pentru fiecare gest, pentru fiecare cuvânt, când puteam să plâng în voie, să dorm cât vreau, când nu interesa pe nimeni de mine. Şi mi-e dor de locurile mele, în care puteam fugi ori de câte ori îmi doream.

– Mâine mergem la Braşov, vrei?

– Nu. Nu plec liniştită, ştiind-o pe Cesara singură, iar Oli are mâine multă treabă... Am început să plâng. Nu aveam nicio explicație pentru starea mea şi, oricât mi-am dorit să-mi controlez emoțiile, nu am reuşit.

– Eşti cumva în perioada aceea dificilă din lună?, m-a întrebat el încet.

– De ce întrebi?

– Ca să ştiu, să fiu mai atent cu tine, să te ajut... ştiu că eşti mai sensibilă, în zilele acelea...

– Of, vino încoace! Ia-mă în braţe. Robert s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat strâns. M-a lăsat să plâng în voie şi mi-a stat alături, cât timp am văzut un film pe care îl mai văzusem cândva. Am adormit acolo, iar mai târziu l-am simţit luându-mă în braţe şi ducându-mă în camera mea.

– Mulţumesc, i-am spus încet, când m-a aşezat cu grijă pe pat.

– Somn uşor. Dormeam adânc, când am simţit o mângâiere uşoară, ca o adiere de vânt pe faţă. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Robert stând lângă mine, privindu-mă.

– Neaţa! Haide cu mine, mi-a spus.

– Unde? Aşa cu noaptea în cap?

– Haide. Robert m-a luat în braţe şi m-a dus afară în curte. Când am ajuns pe bucata de gazon din faţa casei, m-a lăsat pe pământ. De îndată ce am simţit iarba umedă sub picioare, mi-am dat seama că motivul pentru care eram acolo se datora dorinţei lui de a-mi îndeplini visul de a păşi pe iarba udă.

– E rece?, m-a întrebat.

– Nu. E aşa de fain!, am spus, păşind pe iarbă. Hai şi tu! Robert şi-a lăsat papucii şi a început să meargă pe iarbă, cu mine.

– Nu-i aşa că e minunat?, l-am întrebat, zâmbind.

– Este, mi-a spus, privindu-mă pătrunzător.

– Mi-a sărit somnul, instantaneu. Ce mult îmi plăcea să fac asta, când eram acasă! Iar câinele meu ţopăia pe iarbă, lângă mine!

M-am oprit să privesc în zare, iar Robert a venit în faţa mea şi s-a aplecat, sprijinindu-se într-un genunchi.

– Zi-mi, prinţesa, vrei să te duc la Braşov?

– Da, dar nu azi. Mulţumesc, urâtule.

– Tu eşti frumoasă. Eşti tare frumoasă, când te trezeşti!

– E cumva aerul prea tare, acolo jos?, am întrebat, încercând să-mi ascund zâmbetul.

– Ştii de ce stau aşa?

– De ce?

– Pentru că nu suport să te privesc de sus. Adică nu-mi place, nu se cade. Pentru că pentru mine, tu eşti foarte sus... Irina, am spus ceva greşit? Plângi?

– Mi-ai amintit de tata, Robert. Când eram mică, la fel făcea şi el, se apleca mereu când îmi vorbea, ca să nu am impresia că îmi vorbeşte de sus. Mi-a şi spus cândva că a făcut asta pentru a nu mă face să mă simt inferioară, mică, neînsemnată, pentru a mă învăța să mă respect, să fiu demnă... Robert mi-a înconjurat talia cu brațele şi m-a strâns la pieptul lui, iar eu l-am mângâiat pe păr. Mi se părea foarte drăguț gestul lui şi mă impresionase, pentru că pe mine mă impresionau gesturile mici, de suflet.

– Ce ai vrea să papi la micul dejun?, l-am întrebat.

– Vinete nu pot, pentru că merg la birou şi...

– Am făcut un castronel şi fără ceapă.

– Te-ai gândit tu şi la asta?

– Sigur că da. Crezi că numai tu ai grijă de mine?

Robert s-a ridicat, m-a luat în brațe şi m-a dus în camera mea.

– Te las să te schimbi. Te aştept jos, bine?, mi-a spus, apoi a ieşit din cameră. Îl iubeam cu toată forța sufletului meu. Îl iubeam în mii de feluri – iar el chiar merita asta. Iubirea mea se amesteca dureros cu sentimente de vinovăție şi de frustrare.

– Mâine vreau să mergem la cumpărături, mi-a spus Robert, de îndată ce m-am aşezat la masă.

– Nu ne trebuie nimic, deocamdată.

– Nu pentru noi. Vreau să mergem la orfelinatul acela...

– Poftim?

În urmă cu câteva săptămâni, văzusem la televizor o emisi-

une despre nişte copilaşi dintr-un orfelinat. Am plâns atunci, stricându-le dispoziția celor din casă, pe care mi-am răzbunat frustrarea şi neputința de a schimba ceva în lumea aceasta plină de nedreptate. Îi reproşasem atunci lui Matei că în casă se cheltuiau bani foarte mulți, pe lucruri nefolositoare şi că se risipea foarte mult, în timp ce acei copii abia aveau minimul necesar pentru existență.

– Iubita, ai dreptate, dar nu-i putem ajuta pe toți, mi-a spus el.

– Ştiu, dar măcar îi putem ajuta pe unii. Măcar un singur suflet să ajutăm. Mă frustrează faptul că niciunul din lumea ta nu face un gest pentru cineva care nu are. Să găsească un copil, o familie cărora să le dea din când în când lucruri, mâncare, nu neapărat eforturi supraomeneşti, ci gesturi mici.

– Tot o dai încolo şi încoace, cu lumea mea. Lumea ta e cumva diferită de lumea mea?

– Da, Matei. Voi aveți bani, nu cunoaşteți lipsurile financiare, nu ştiți cum e să trăieşti de pe azi pe mâine, să nu ştii dacă luna viitoare îți mai poți plăti chiria, sau vei ajunge pe străzi.

– Uneori am impresia că deteşti lumea mea.

– Nu o detest, dar dezaprob anumite lucruri. Uite, îți dau un exemplu. Când avem musafiri, se consumă două sau trei sticle de whisky, din care nu se bea atât cât se aruncă Cu banii ăia, o familie mănâncă o săptămână. Asta mă frustrează, risipa. Şi egoismul vostru, indiferența la ceea ce este în jur... Matei nu a reacționat atunci şi nu mi-a făcut nicio promisiune. El trăise de când se ştia, ferit de lumea reală, plină de probleme. Nu ştia ce însemnă să nu ai şi să trăieşti cu grija zilei de mâine.

– De ce ai căzut aşa pe gânduri?, m-a întrebat Robert.

– Chiar vrei să mergem la acel orfelinat?

– Tu nu vrei?

– Ba da! Doamne, Robert, nu îmi puteai face o bucurie mai mare! M-am ridicat şi l-am îmbrățişat strâns, apoi am tras scaunul aproape de el şi i-am pregătit două feliuțe de pâine cu vinete.

– Să faci o lista, da?, mi-a spus Robert, înfulecând cu poftă.

– Da. Abia aştept, cred că nu voi dormi la noapte, de bucurie.

– Eşti sigură că vei face față acelui mediu? Eu am avut re-țineri ca să te duc acolo... Ştiu că eşti miloasă şi...

– Sunt puternică. O să vezi.

– Eşti foarte miloasă şi sensibilă şi mă tem că...

– Robert, m-ai făcut atât de fericită! În sfârşit simt şi eu că fac ceva bun în lumea asta... Fără să vreau am lăsat o lacrimă să mi se rostogolească pe obraz, iar Robert mi-a şters-o cu dosul degetului.

– Mă omori, Irina...

În noaptea aceea nu am dormit decât în reprize mici, chinu-itoare. Aveam emoții, la gândul că voi merge la acei copilaşi. Nu ştiam la ce să mă aştept şi îmi era teamă că nu voi face față emoți-ilor. Însă de dimineață eram plină de energie şi încrezătoare.

– Ce cumpărăm? Câți bani avem la dispoziție, l-am întrebat pe Robert, de îndată ce am urcat în maşină.

– Cumpărăm tot ce vrei tu. Ai făcut lista?

– Da, în minte. Doamne, nu-mi vine să cred! Îți mulțumesc!

– Irina, eşti sigură că faci față la o asemenea vizită? Eşti con-ştientă de ce vei vedea acolo, nu?

– De ce nu aş face față? Crezi că am impresia că trăiesc într-o lume perfectă?

– Of, sper să nu fac vreo greşeală...

– Of, parcă-ai fi tata! Cât mă mai menaja! Ştii ce a făcut, când mi-a murit canarul? A pus altul în colivie, crezând că nu voi observa.

– Aş fi făcut la fel. Bietul de el, prin câte o fi trecut cu tine!!!

– Lumea îl condamna că mă menaja atât. Îmi aduc aminte cum o vecină, care era prietenă bună cu tata, i-a spus într-o zi că prea mă protejează şi că nu va putea să facă asta, toată viața.

– Mi-l şi imaginez pe tatăl tău dându-i o replică aşa cum faci tu de obicei.

– I-a zis ceva de genul, fiica mea nu vede cu ochii, ci cu sufletul. O doare tot ce vede trist.

– Şi ea ce a zis?

– Pe tine chiar te interesează toate prostiile mele?

– Nu sunt prostii! Eşti tu şi mă interesează totul despre tine.

– Păi, tanti aia era cam frustrată. Mereu avea ceva de obiectat la felul în care mă creştea tata. De exemplu, ea nu concepea că, deşi eram un copil, tata mă lăsa să iau decizii. Fiindcă ea nu ştia că tata îşi dorea să mă facă responsabilă. Odată i-a atras atenția lui tata că eram prea mică să hotărăsc eu, nu mai ştiu ce. Ştii ce i-a zis tata? Fiica mea are copilul din mama ei şi bătrânul din tatăl ei. Ți-am spus că mama era mai tânără decât tata, cu treizeci de ani? Avea doar douăzeci de ani, când m-am născut. Iar tata cincizeci...

– Treizeci de ani diferență, e ceva!

– Păi da. În fine, erau mai mulți care nu erau de acord cu tata, pentru felul în care mă creştea. Dar ştia el ce făcea...

În drumul nostru către orfelinatul la care mergeam, am oprit la un supermarket şi am cumpărat multe dulciuri, fructe şi altele. Apoi ne-am oprit la un magazin cu jucării, de unde am cumpărat tot ce am crezut de cuviință. Vizita la orfelinat mi-a adus împlinire sufletească, dar şi o mare tristețe. Este cumplit să vezi acei copilaşi singuri, îngrijiți la grămadă de nişte femei care, speram eu, aveau suflet bun. Dacă Robert şi-a făcut griji pentru că eu nu voi face față acelor emoții, acolo am început să-mi fac eu griji pentru el, pentru că era foarte trist. Mă privea cum le împărțeam copilaşilor din lucrurile pe care le dusesem, îmbrățişându-i pe fiecare în parte şi aveam impresia că abia îşi putea stăpâni lacrimile. Eu încercam să par veselă şi blândă ca o zâna bună, ştiind că sufletele copiilor sunt sensibile şi receptive la emoții. Am stat acolo preț de vreo două ore şi cu greu am putut să mă despart de acele sufletele atât de gingaşe şi de drăgălaşe, care cerşeau atenție şi iubire. Le-am promis că-i voi mai vizita şi mi-am făcut o listă cu ceea ce-şi doreau pentru data viitoare.

– Eşti ok?, l-am întrebat pe Robert, când am intrat în maşină.

– Da. Tu?

– Da. Am nevoie de puțin aer... Robert a pornit maşina şi a condus tăcut câteva minute, apoi a oprit pe marginea drumului, într-un loc ferit. A coborât din maşină şi am coborât şi eu de îndată. Simțeam o încărcătură emoțională foarte puternică şi abia reuşeam să nu izbucnesc în plâns.

– Ai fost foarte tare acolo, mi-a spus Robert.

– Şi tu. L-am îmbrățişat, iar în momentul în care ne-am strâns în brațe, am început amândoi să plângem.

– Mai venim, da? Fără să ştie nimeni. Le-am promis copilaşilor şi nu vreau să le luăm visele, am spus.

– Venim oricând vrei. Îmi pare rău că nu facem mai mult...

– Facem măcar cât putem. De restul se va ocupa Dumnezeu.

– Care Dumnezeu, Irina?

– Hei, ce e cu tine?! Nu trebuie să te superi pe Dumnezeu, pentru ceea ce fac oamenii. Crezi că Dumnezeu i-a abandonat pe copii prin maternități?

– Iartă-mă, sunt o găină, nu un bărbat.

– Pentru că plângi? Eşti un suflet, Robert.

– Eşti mai puternică decât mine.

– La suprafață. Nu ai idee ce luptă se dă în interiorul meu...

Am stat câteva minute îmbrățişați, fără să ne mai spunem ceva, apoi am intrat în maşină şi am pornit spre Snagov. Înțelegeam durerea lui Robert. Probabil că se regăsea în acei copii orfani, pentru că şi el rămăsese orfan, la o vârstă mult prea fragedă.

– În seara asta îți fac tiramisu. De ce eşti aşa de îngândurat?

– Nu ştiu, mă simt la fel ca acei copii.

– Robert, nu eşti. Tu ți-ai găsit o familie iubitoare.

– Aşa este, dar în suflet aşa mă simt. Gol, pustiit, singur...

– Asta, pentru că nimeni nu poate înlocui părinții reali. Oricât de bun ar fi, nimeni nu poate umple golul lăsat de ei. Ştiu cum e, crede-mă, şi eu simt un asemenea gol...

– Irina, tu eşti atât de iubită şi eşti puternică...

– Poate că aşa este. Dar în zadar te iubeşte un univers întreg, dacă nu ai iubirea cuiva de care depinde sufletul tău...

– Uneori exprimi ceea ce simt eu...

În ziua aceea nu am mai fost bună de nimic. Abia am aşteptat să ajung în intimitatea camerei mele, ca să pot plânge în voie. Încă simțeam îmbrățişările acelor copilaşi şi încă le vedeam uimirea şi bucuria de pe chipuri. Acelea erau momentele când realizam cât de neînsemnată eram şi în care uram neputința mea de a schimba ceva în lumea mult prea mare pentru un biet suflet ca mine.

Au urmat câteva zile în care Robert a stat foarte mult la birou, iar eu m-am ocupat de fetiță şi de casă. Ne întâlneam doar la micul dejun şi seara la cină şi aveam impresia că mă evita. Într-o noapte, nu a venit acasă şi m-am îngrijorat. M-a sunat târziu, aproape de miezul nopții şi mi-a spus că rămâne în oraş, ca să bea ceva. Mi-am dat seama că era cu o femeie, pentru că nu prea ieşea în oraş cu prieteni, mai ales în cursul săptămânii. Dimineață l-am aşteptat cu micul dejun, până când Oli mi-a spus că a sunat şi a spus că era deja la birou.

– Sigur că a fost cu vreo fată, mi-a spus Oli amuzată, ajutându-mă să strâng masa. N-a mai lipsit de ceva vreme. Înainte, abia îl prindeai pe acasă... Mă durea şi uram ceea ce simțeam. Nu ştiam dacă era gelozie sau frustrare. Dar sufeream şi eram supărată pe el. A venit seara târziu şi m-a găsit în living, uitându-mă la un film.

– De ce eşti supărată?, m-a întrebat, aşezându-se pe fotoliul din fața mea.

– De ce crezi că sunt supărată? Sunt doar obosită.

– De ce, n-ai dormit azi noapte?

– Tu ai dormit?

– Tu vrei, de fapt, să mă întrebi unde am fost?

– Dragule, nu sunt proastă. Îmi imaginez că nu ai fost la vreun simpozion cultural. Apoi, sunt o tipă decentă, nu sunt curioasă ce fac oamenii noaptea... A venit lângă mine şi mi-a luat mâna stângă între palmele lui.

– Mâinile tale au ceva. Sunt ca o catifea, ştiai?

– Comparativ cu mâinile cui?

– Îmi cânți ceva la pian?

– Ai devenit, deodată, meloman?

– Cântă-mi ceva. Te rog.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către pian, urmată de el, care şi-a tras un fotoliu mai aproape, astfel încât să mă vadă. Am cântat *Serenada* de Schubert, ştiind că îi plăcea foarte mult, iar el m-a urmărit atent. În timp ce degetele mele mângâiau jucăuş clapele pianului, simțeam cum în sufletul meu se instala pacea şi parcă îmi trecea supărarea pe el. Ştiam că, în ciuda faptului că fusese cu o femeie, eu eram cea pe care o adora. Sau poate că nu era aşa, dar îmi plăcea să mă amăgesc cu gândul acela. L-am văzut ridicându-se şi umblând la combina muzicală. A pus un cd cu blues-uri, pe care eu îl ascultam de obicei seara, apoi a venit lângă mine. Mi-a întins mâna, iar eu m-am ridicat. Mi-a condus paşii într-un dans lent, iar eu încercam să-i înțeleg starea, care mi se părea puțin ciudată.

– Să ştii că mereu mă voi întoarce la tine, mi-a spus, sărutându-mă pe frunte.

– Prostii, Robert... L-am simțit ducând mâna pe gâtul meu şi prinzându-mi părul cu putere şi am avut impresia că mi se opreşte inima. Îmi era atât de teamă de ceea ce ar fi putut să se întâmple, încât m-am retras deodată şi m-am îndepărtat de el. Am urcat scările în grabă şi m-am dus în camera mea, unde m-am încuiat în mine.

Credeam că întoarcerea lui Matei mă va bucura şi mă va scoate din starea apatică, dar eu mă bucuram artificial. Perioada în care fusese plecat a fost un bun prilej să-mi analizez sentimentele.

Îl iubeam, însă nu suficient de mult, ca să-mi doresc să facă parte din viața mea, pentru totdeauna. Poate că purtarea lui irresponsabilă şi egoistă m-a îndepărtat de el, sau poate că eu încă nu eram pregătită să iubesc cu toată dăruirea. Poate că începeam să descopăr că el nu făcea parte din profunzimea mea sufletească. Mă simțeam neglijată de Matei. Îşi petrecea foarte mult timp la firmă şi era foarte preocupat de proiectele lui de afaceri. Venea seara târziu, iar uneori era atât de obosit, încât adormea devreme. Îmi doream să fac şi altceva decât să stau toată ziua acasă şi i-am spus într-o seară, că mi-aş dori să muncesc.

– Ai luat-o razna?, mi-a răspuns uimit.

– De ce? Nu sunt o plantă decorativă.

– Iubita, ce-ți lipseşte?

– Viața socială, să fiu utilă, să fac ceva, să mă dezvolt...

– Tu nu ştii ce vorbeşti. Ai lucrat vreodată în viața ta? Un loc de muncă înseamnă să nu mai ai timp de nimic. Vei ajunge seara acasă, epuizată. În plus de asta, colegii nu sunt personaje din basme, aşa cum visezi tu.

– Aşa, şi? Vreau să înfrunt lumea. Să mă obişnuiesc cu oamenii. Să muncesc. Vreau să am salariul meu, să am unde pleca şi de unde veni. Să învăț lucruri noi, să încep de undeva. Nu sunt genul de femeie casnică.

– Salariu? Mă faci să râd! Ce să faci cu el? Iubita, te întreb încă o dată – îți lipseşte ceva?

– Da! Nu înțelegi că vreau să trăiesc altfel decât aşa?

– Vrei să spui că îți doreşti să depinzi de un program, să ai un şef căruia să-i suporți ieşirile, pentru nişte amărâți de bani cu care nu poți face mai nimic?

– Da! Restul oamenilor trăiesc din amărâții aia de bani şi cresc copii. Nu toată lumea a trăit la palat, ca tine!

– Ştii ceva, nu am chef de crizele tale. Scoate-ți din cap ideea asta cu jobul, da?

– Ştii ceva, nu sunt proprietatea ta, ca să decizi tu ce fac cu viața mea!

– Ai înnebunit de tot, ce ai?! Cum naiba vrei să te las să mergi la muncă? Mă faci de râsul lumii!

– De aia nu mai pot eu de lumea ta! În lumea mea e normal să munceşti.

– Robert, scoate-i din cap ideea asta. Plec la birou, mă oboseşte de nu mai pot!

– Bravo, Matei! L-ai lăsat din nou pe Robert să-ți rezolve problemele! Câteva zile m-am certat cu Matei, din cauză că el nu accepta ideea ca eu să muncesc. A încercat să mă împace, venind cu tot felul de idei, ba să-mi deschidă o cafenea, ba o parfumerie sau un salon cosmetic. El nu înțelegea că eu îmi doream să pornesc de la zero, cu propriile mele puteri şi nu să primesc totul de-a gata. Uram ideea de a deveni o femeie întreținută, cu atât mai mult cu cât tata m-a învățat să nu depind niciodată de nimeni. Mi-l aminteam spunându-mi că nimic nu e sigur pe lume, decât ceea ce îți oferi tu. Că este important să nu depind financiar de niciun om. „Trebuie să ai casa ta, să nu ajungi în situația în care cineva să te poată da afară vreodată. Şi trebuie să ai banii tăi, nu să ceri pentru a-ți îndeplini vreun moft.“ Eram supărată pe Matei, care nu ceda deloc dorinței mele de a avea un loc de muncă, de aceea câteva nopți am dormit în camera mea. Şi el era orgolios din fire şi abia dacă încerca să mă împace, dar de câte ori îl condiționam, dădea înapoi şi devenea arici.

Într-una dintre nopțile în care am dormit în camera mea, am avut o surpriză neaşteptată din partea lui Robert. Probabil că era deja mijlocul nopții, iar eu dormeam adânc. La un moment dat, m-am întors pe partea cealaltă şi probabil că, involuntar, am deschis ochii. Pe fotoliul aflat lângă patul meu, am văzut conturul unui trup omenesc, care m-a făcut să tresar de spaimă.

– Iartă-mă, nu am vrut să te sperii, mi-a spus Robert încet.

– Ce faci aici?

– Ştiai că plângi şi strigi în somn?

– Da, când am coşmaruri. Vrei să spui că am țipat de m-ai auzit din camera ta?

– Nu.

– Atunci?

– Fă nani. Îmi sărise somnul. Era ciudat să ştii că eşti singur în patul tău şi să te trezeşti cu cineva în cameră, în toiul nopții. Poate că dacă Robert nu ar fi purtat un tricoul alb, nici nu l-aş fi observat, în întuneric.

– Robert, e ciudat ce faci...

– De ce?

– Nu ştiu. E prima dată când faci asta?

– Nu, mi-a spus foarte încet.

– Mă sperii. De ce faci asta?

– Nu ştiu.

– Dacă vine Matei şi te găseşte aici? Am vrut să aprind veioza de lângă pat, dar Robert s-a ridicat imediat şi m-a prins de mână. Eu m-am aşezat pe perna mea, iar el înapoi pe fotoliu.

– De acum înainte, o să mă încui pe dinăuntru, am spus.

– Te ajută la ceva?

– Da. Să nu mă mai trezesc cu musafiri în toiul nopții.

– Aha. Te ajută cumva şi să mă ții la distanță?

– Poftim? Robert...

– Taci. Culcă-te.

– Te porți ciudat. Ce ai?

– Te rog să taci şi să dormi. După ce adormi, voi pleca. Îți promit. I-am întors spatele şi m-am ascuns sub plapuma mare şi pufoasă. „Oare ce se întâmplă cu el? Oare chiar a mai a fost şi alte dăți în camera mea, noaptea, în timp ce dormeam? Se poartă prea ciudat. Ce-o fi cu el?“ Mi-am propus să mă prefac că dorm. Am stat liniştită, preț de câteva minute, ca el să creadă că adormisem. A trecut probabil vreo oră şi el stătea tot acolo, nemişcat. Mă gândeam că

poate adormise în fotoliu. M-am ridicat foarte încet şi m-am dus lângă el. Abia îi zăream chipul, în lumina difuză care venea de afară. Pentru că ținea capul aplecat, m-am aşezat pe jos în fața lui. Atunci am observat că avea fața umedă.

– Ce se întâmplă cu tine?, l-am întrebat încet.

I-am atins mâna pe care o ținea pe marginea fotoliului, iar el m-a prins cu putere de mâini şi m-a ridicat. Nu am apucat să reacționez, pentru că de îndată m-a tras în brațele lui. Uitasem că purtam doar o cămaşa de noapte scurtă şi că acea postură în care ne aflam amândoi era total nepotrivită.

– Robert...

Mi-a pus mâna pe buze, dându-mi de înțeles că vrea să tac. L-am îmbrățişat, iar el mă strângea din ce în ce mai tare, dându-mi impresia că mă va strivi. Îmi era teamă de el, pentru că nu ştiam la ce să mă aştept. Am simțit că mă mângâia pe spate, într-un fel ciudat, nepotrivit. Iar eu trebuia să-l resping.

Dar cum puteam face asta, când îmi doream cu toată ființa mea să mă las pradă atingerilor lui şi să-i răspund mângâierilor? „Poate că are nevoie de mine, poate că se simte singur, poate are un moment critic. Dar nu îl pot încuraja să mă mângâie, pentru că asta îi poate transmite un mesaj greşit. Irina, e prietenul tău, atât!“, îmi spuneam în gând. Da, aveam o rațiune puternică, însă felul în care el îmi atingea spatele cu palma fierbinte, pe care o simțeam prin cămaşa subțire din mătase, mă făcea să-mi pierd mințile şi să-mi doresc să mă las pradă mângâierilor lui. Mă strângea atât de tare, încât simțeam că mă lăsa fără aer. Mi-am lipit obrazul de fruntea lui şi m-am relaxat. Cu o mână mă mângâia pe spate, din ce în ce mai apăsat, de parcă îşi dorea să-mi sfâşie carnea, iar cu cealaltă mi-a înlăturat părul de pe umeri. Tremuram de frică şi am simțit că şi el tremura. „Îl iubesc, îl iubesc cu toată ființa mea! De ce tocmai pe el, de ce? Asta e atât de greşit, cum să fac să nu-l mai iubesc?“, mă întrebam.

– Spune-o, mi-a spus în şoaptă.

– Ce să spun? Oare îmi cerea să-i spun ce gândeam? Îmi citea cumva gândurile? Oare simțea că îl iubeam şi că îl doream enorm?

– Spune-o, Irina, te rog...

– Robert, aş vrea să nu te mai văd singur. Vreau să te îndrăgosteşti, să te văd fericit lângă o femeie, am spus încet. Cu siguranță cuvintele mele au fost ca un duş rece pentru el, pentru că deodată s-a ridicat cu tot cu mine şi m-a aşezat pe pat.

– Tu eşti sinceră numai când dormi. Atât!, mi-a spus, apoi a ieşit din cameră. Îmi venea să fug după el şi cu greu m-am stăpânit să rămân pe pat, strângând la piept o pernă. Acelea erau momentele din viața mea, pe care le uram cel mai mult. M-am frământat preț de câteva minute, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să merg să-l împac. Şi m-am trezit ieşind din cameră. Am ascultat la uşa lui puțin, apoi am deschis încet şi am intrat. L-am găsit stând pe fotoliu şi, când m-a văzut, a închis ochii. M-am apropiat cu teamă şi m-am aşezat jos pe mocheta pufoasă, în fața lui.

– De ce nu mă priveşti?, l-am întrebat în şoaptă.

– Pleacă. Ținea mâna pe marginea fotoliului şi i-am atins-o uşor. L-am mângâiat câteva clipe, iar el strângea mânerul fotoliului din ce în ce mai tare. Mi-am apropiat buzele de dosul palmei lui şi i-am sărutat-o uşor. I-am sărutat fiecare deget în parte, până când a relaxat mâna.

– Dacă nu o spun, nu înseamnă că nu simt, am spus încet. Însă sunt lucruri pe care e mai bine să le încui în adâncul sufletului şi să nu le spui niciodată.

– Nu mai suport... nu mai suport, Irina...

Tot ceea ce avea să se întâmple, destinele noastre, al lui Robert, al meu şi al lui Matei, depindeau de mine. De raționamentul meu. Iar raționamentul meu nu era doar fidelitatea față de Matei. Era şi iubirea pentru Robert şi pentru ceilalți oameni care făceau parte din viața lui. Ştiam că iubirea noastră nu avea nicio şansă.

Ştiam că nu aş fi putut niciodată să fiu fericită, urmându-mi inima şi sacrificând fericirea celorlalți. Robert nu merita să-i iau tot ce avea, pe Matei, familia, prietenii, viața construită, amintirile şi planurile de viitor. Nu merita să trăiască o viață întreagă, cu sentimentul vinovăției, ştiind că i-a luat iubita lui Matei. Nu puteam să-i fac asta. Pentru că îl iubeam pe el prea mult – mai mult decât mă iubeam pe mine. Dar probabil ca el avea să nu ştie asta vreodată.

„Doamne, te implor ajută-l să mă uite. Adu-i în viață o femeie minunată, care să-l facă fericit. Iar dacă eu sunt o piedică în calea fericirii lui, îndepărtează-mă de el. Îl iubesc.“, scriam în jurnal. Dimineață m-am trezit mai hotărâtă ca oricând să-mi schimb atitudinea față de el. Trebuia să-i arăt care-i era locul şi să-l conving că nu simțeam nimic pentru el. Dar planurile îți sunt date peste cap, de oameni şi de conjuncturi, care te surprind până şi pe tine. La micul dejun, m-am purtat normal, chiar şi cu Matei, cu care eram certată.

– Cum ai dormit, iubita mea?

– Perfect, am spus, privindu-l pe Robert.

– Mai începi vreun curs de dans?, m-a întrebat Matei, încercând probabil să se arate mai interesat de soarta mea.

– Cred că da. Trebuie să vorbesc cu Doru.

– Şi după ce termini cu dansurile, te apuci de actorie?, m-a întrebat Robert, cu un ton răutăcios.

– De ce? Crezi că aş avea nevoie?

– Nu. Ai toate şansele să iei un Oscar.

Matei nu sesiza niciodată înțepăturile dintre mine şi Robert. Era prea obişnuit cu ironiile şi glumele noastre şi probabil că nu i s-ar fi părut ciudat nici dacă ne-ar fi văzut bătându-ne.

– Ce zi frumoasă!

– Ce facem azi?, a întrebat Robert, revenind din nou la masă.

– Eu am chef să stau cu iubitul meu, ca să recuperăm noaptea pierdută, pentru o ceartă stupidă, am spus, pupându-l pe Matei.

— Ok. Atunci eu îi sun pe ăştia, să văd dacă are chef vreunul să iasă la grătar.

— De ce nu cauți şi tu să-ți faci o iubită?, am spus imediat.

— Pentru că mă ții tu ocupat, mi-a spus Robert ferm.

— Eu?

— Ți-am spus eu, a intervenit Matei. Îl sufoci şi nu mai are timp de gagici.

— Păi dacă tu îl pui să fie la dispoziția mea! Eu nu-l sufoc. Pot foarte bine şi fără el. Dar cred că ăsta e doar un pretext, pentru că nu e în stare să agațe vreo tipă. Robert mi-a aruncat un zâmbet ironic, care semăna cu o amenințare răutăcioasă, apoi a plecat.

— Are o tipă cu care iese de ceva vreme, mi-a spus Matei, când am rămas singuri.

— Zău?

— Da. A fost şi la birou cu ea, zilele trecute. E stewardesă.

— E frumoasă?

— Drăguță, doar ştii că e mofturos. Sau poate că mai vrea să copilărească. Naiba ştie! Mi-am petrecut ziua cu Matei, dar mai mult dormind. Probabil că de aceea noaptea nu îmi mai era somn. Robert lipsise toată ziua, făcându-mă să simt cât de rău era fără el în preajma mea. Era trecut de miezul nopții, iar eu nu puteam adormi. De obicei, când aveam nopți albe, stăteam în camera mea sau în living, la televizor. De data asta am ales să stau în living, sperând că televizorul avea să mă obosească şi, mai mult decât atât, că îl voi vedea pe Robert, când avea să se întoarcă acasă. Într-un târziu, i-am auzit maşina intrând pe alee şi, după câteva minute, a apărut în living – numai că nu era singur.

— Ea e Irina? Ce frumoasă e!, am auzit o voce feminină, şoptind. Pentru că stăteam întinsă pe una dintre canapele, m-am ridicat şi m-am aşezat, luând poziția unei lady.

– Bună seara, duceso, mi-a spus Robert, apropiindu-se de mine, împreună cu femeia de lângă el, care păşea timidă. Ți-o prezint pe Lavinia.

– Irina, am spus întinzându-i mâna femeii care mă privea zâmbind. Scuze că nu mă ridic, dar sunt în ținută de noapte. Nu mă aşteptam la musafiri în toiul nopții.

– Mă bucur să te cunosc. Robert mi-a vorbit atât de mult despre tine.

– Iartă-l. Să ştii că e un bărbat cult, dar uneori e plictisitor...

Îmi doream să fiu amabilă cu femeia care îl avea pe Robert, dar o detestam. Atunci făceam pentru prima dată cunoştință cu gelozia mea şi, oricât de mult mă străduiam să fiu rațională şi să mă port civilizat şi detaşat, îmi era imposibil. Robert s-a aşezat lângă ea, iar mie nu-mi plăcea deloc imaginea aceea.

– Într-adevăr, eşti frumoasă. Mi-a spus Robert că eşti minunată, a spus Lavinia, încercând probabil să mă flateze, pentru a-mi câştiga simpatia.

– Şi tu crezi tot ce spun bărbații? Ai grijă. Sau, tu eşti obişnuită cu pasagerii, nu? Am auzit că eşti stewardesă, am spus fără să gândesc. Lavinia m-a privit puțin încurcată – iar Robert, care a înțeles perfect răutatea din afirmația mea, mi-a zâmbit dezaprobator.

– Hai să mergem sus. Se pare că am prins prințesa într-o toană de-a ei, a spus Robert. Am uitat să-ți spun că pe cât e de frumoasă, pe atât poate fi de imposibilă.

– Mi-ar fi plăcut să mai stau de vorba cu Irina, a spus Lavinia.

– O să vorbim altă dată. Nu e o oră potrivită pentru conversații, am spus. În plus de asta, Robert e disperat, e cam de multă vreme singur. Glumesc, noapte bună!

– Noapte bună, mi-a spus Lavinia, urmându-l pe Robert spre camera lui. Simțeam cum veninul geloziei îmi otrăvea tot sângele - şi mă uram pentru asta. Pentru mine era şocant să-l văd cu o femeie şi mai ales să-l ştiu cu ea în dormitorul lui, atât de aproape de mine.

De ce făcea asta, tocmai acum? Voia să-mi dovedească ceva? Voia să se răzbune pentru faptul că l-am respins?

Dacă până atunci crezusem că nu voi putea dormi, atunci eram convinsă că voi avea o noapte albă. Pur şi simplu, nu suportam ideea că Robert era lângă o femeie, iar mintea mea născocea tot felul de scenarii cu ei doi, împreună. Ştiam că nu era normal să fiu geloasă, raţiunea mea funcţiona perfect, dar, cu toate acestea, în mine se dădea o luptă teribilă. „Oare chiar nu-i pasă de mine? Voi dormi jos, ca nu cumva să-i aud cum chicotesc, sau cine ştie mai ce!“, mi-am spus în gând. M-am înghesuit pe canapea şi m-am învelit cu o pătură, sperând că voi putea adormi, uitând ce se întâmpla atât de aproape de mine. După mii de gânduri şi frământări chinuitoare şi după mii de bătălii duse între raţiunea şi inima mea, am reuşit să adorm. După un timp, am simţit pe cineva aşezându-se lângă mine şi când am deschis ochii, l-am văzut pe Robert. S-a strecurat lângă mine sub pătură şi m-a îmbrăţişat.

– Gata noaptea nebună?, am întrebat încet, cu ochii închişi.

– Da.

– Şi musafira?

– Doarme.

– Ai obosit-o rău?!

– Era obosită din oraş. Am umblat foarte mult.

– De ce nu dormi cu ea?

– Tu de ce nu dormi cu Matei?

– Of, eşti imposibil!

– Imposibil fără tine.

– Ştiu că te-ai obişnuit cu mine, dar în dormitor nu te pot însoţi, atunci când eşti cu vreuna.

– Nu ai încotro. Eşti în mine tot timpul.

– Pfui, eşti culmea! Taci! Într-o zi o să fug atât de departe, încât n-o să mă mai găseşti. I-am întors spatele, iar el m-a îmbrăţişat, ţinându-mă aproape de el. Am adormit liniştită, ştiindu-l

lângă mine. Abia spre zorii zilei l-am simțit plecând. M-am dus şi eu în camera mea, de unde nu mai aveam de gând să ies, până ce nu avea să plece musafira lui.

Aveam programare la doctor şi, ca de obicei, Matei i-a lăsat lui Robert sarcina de a merge cu mine, motivând că era foarte ocupat cu firma. Starea proastă indusă de gelozia pe Robert, cât şi frustrarea față de dezinteresul pe care îl manifesta Matei față de persoana mea, m-au făcut să ajung la limita suportabilității şi să fac o criză nervoasă.

– Ştii ce nu înțeleg?, l-am întrebat pe Matei, care citea ziarul.

– Ce, iubita?

– De ce laşi în seama lui Robert, totul? De ce trebuie să mă ducă el la doctor?

– Pentru că te ştiu în siguranță cu el. Am trântit tacâmurile pe farfurie, lucru care le-a atras atenția şi lui Matei şi lui Robert.

– Nu ar fi normal să vii tu cu mine? El poate lipsi din firmă, dar tu niciodată?

– Iubita, am întâlniri importante.

– Totul e mai important decât mine? Şi mereu ai câte ceva de făcut? Cine e iubitul meu, tu sau Robert? Robert mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, ascuns după cana mare de ceai.

– Ştii bine că am o perioadă încărcată şi credeam că îți face plăcere să fii cu Robert. Sunteți cei mai buni prieteni, mi-a spus Matei, privindu-mă direct.

– Da, dar cel mai bun prieten nu ar trebui să aibă sarcinile şi preocupările unui iubit!

– Te-ai trezit cu fața la cearceaf?

– Da! Petreci din ce în ce mai puțin timp cu mine şi până şi la micul dejun stai cu ochii în ziar! Matei a lăsat ziarul cu calm şi s-a apropiat de mine.

– Iartă-mă. Eram curios să văd ceva, atâta tot.

– Te-ai obişnuit să îți rezolve alții problemele, Matei.

– Exagerezi.

– Ba nu. Banii şi puterea te-au făcut un handicapat.

– Ce legătură are asta?

– Are. Eşti comod şi nu te mai implici în nimic! Firma e în grija lui Robert, casa la fel, eu la fel! Te-ai obişnuit să ai mereu sclavi? Dai un telefon şi gata! Nu te implici în nimic!

– Iubita, Robert este omul în care cred orbeşte şi de aceea i-am încredințat tot ce am mai de preț. E descurcăreț şi mă pot baza pe el. Dacă nu poți aprecia ceea ce face pentru tine şi nu poți înțelege că nu am timp să mă implic mereu în tot ceea ce te priveşte, îmi pare rău!

– Atunci hai să lăsăm totul în seama lui Robert, bine? Robert am chef să fac dragoste şi precis iubitul meu are o întâlnire importantă! Te aştept sus!, am spus, ridicându-mă şi plecând nervoasă de la masă. După câteva minute, Matei a venit în dormitorul nostru şi când m-a văzut trântită pe pat, m-a privit ca pe un copil capricios.

– Ce-ți lipseşte, iubita mea?

– Tu!

– Ți se pare că stăm prea puțin împreună?

– Da. Şi nu mai da vina pe birou. Înțeleg că trebuie să ai grijă de firmele tale, dar aş vrea să văd că te implici şi în ceea ce sunt eu! Să vii cu mine la doctor, să ştii ce îmi place şi ce nu! Tu ştii că Robert mă cunoaşte mai bine ca tine?

– Pentru că el stă mai mult cu tine şi comunicați mai mult.

– Ba nu! Îl interesează mai mult. E mai atent! Ştie cum beau ceaiul, ține minte că nu pot ieşi fără ochelari, pentru că am fotofobie! Tu habar n-ai de nimic! Dacă te întreb acum câte cuburi de zahăr îmi pun în ceai, nu ştii!

– Două?

– Nu beau ceaiul cu zahăr! Eventual îmi pun miere, idiotule! S-a aşezat pe pat, încercând să mă îmbrățişeze, dar l-am respins.

– Te iubesc. Poate că nu sunt un iubit perfect, dar aş face orice pentru tine.

– Matei, nu vreau să faci orice! Vreau să-mi fii aproape! Sunt momente în care Robert nu te poate înlocui.

– Ai ceva împotriva lui, sau de ce eşti aşa de pornită?

– Ţin enorm la el. E un băiat de aur, dar nu e normal să-ţi ţină locul în anumite situaţii! Eşti prea obişnuit cu el, de mic copil. Depinzi de el, sută la sută! Nu înţelegi că ar trebui să te mai detaşezi?

– În ceea ce te priveşte, atunci când aş fi putut să merg cu tine pe undeva, el s-a oferit mereu să meargă. Ştii cât ţine la tine, eşti cea mai bună prietenă a lui. Vă distraţi, vă înţelegeţi, îi mai trece şi lui de singurătate, vrea să aibă grijă de tine, ca un frate.

– Du-te la birou. Văd că n-am cu cine discuta. Chiar eşti un handicapat.

– Uite, hai să ieşim deseară undeva, doar noi doi.

– Nu, mulţumesc! Nu vreau să mă recompensezi ca pe o nevastă nemulţumită. O să joc rummy cu Robert, în timp ce tu îţi vei număra banii din conturi.

– Iubita...

– Lasă-mă. Du-te la muncă! Cred că atunci a fost pentru prima dată când am înţeles motivaţia femeilor care îşi înşelau soţii sau iubiţii. O femeie înşeală foarte greu, iar motivele ei sunt total diferite de cele ale bărbaţilor. Sunt puţine excepţiile când ele înşeală datorită firii infidele, a curiozităţii, sau a lipsei iubirii faţă de partener, pentru că femeile o fac atunci când sunt neglijate, atunci când se simt abandonate, neapreciate şi nedorite. O femeie va căuta în altă parte, tot ceea ce-i lipseşte, pentru că e dependentă de dragoste, de afecţiune şi de atenţie. O femeie înşeală, atunci când partenerul ei nu mai e la fel de receptiv la nevoile ei, fapt care o face să nu se mai simtă frumoasă, dorită, importantă, în siguranţă. Unei femei nu-i ajung doar lucruri şi confort financiar, pentru a fi fericită şi pentru a se simţi împlinită. Condamnăm mai mult infidelitatea femeilor,

decât pe cea a bărbaților. Cu toate acestea, nimeni nu se gândeşte că, de cele mai multe ori, femeia se sacrifică şi rămâne într-o relație în care nu este împlinită. Ea rămâne alături de familie şi de copii, dedicându-le lor toată viața ei şi, deşi ar putea renunța la tot, ea rămâne alături de bărbatul incapabil să o facă fericită. Rămâne prizonieră într-o viață ratată şi se resemnează în fața neputinței de a schimba ceva, doar din iubire pentru familia ei. Rămâne doar cu vise fanteziste şi cu întrebări retorice despre „cum ar fi fost dacă...?“, iar singurele clipe de împlinire sunt puținele momente de tandrețe, găsite în brațele primitoare ale aceluia care-i oferă acel puțin de care ea depinde atât de mult... Iar de multe ori nici măcar acea fericire nu este completă. Nu e completă, pentru că ea se învinovățeşte şi se condamnă obsesiv pentru greşeala de a căuta nişte clipe amărâte de „fericire“...

Dacă, până atunci, nu am simțit niciodată nevoia să mă refugiez în brațele altui bărbat, în ziua aceea a fost pentru prima oară când m-am gândit la asta. Mă simțeam neglijată de Matei, simțeam că mă trata superficial, uneori ca pe o proprietate. Cu toate acestea, probabil că multă lume mă invidia pentru relația pe care o aveam cu Matei. El era pentru cei din jur un prinț din poveşti, bărbatul ideal, pentru că era tânăr, frumos şi inteligent. Era bogat şi se învârtea într-o societate selectă. Eu ar fi trebuit să mă simt că o prințesă la palat, pentru că locuiam într-o vilă superbă, eram plimbată cu maşini de lux, puteam avea orice lucru îmi doream şi eram copleşită cu daruri scumpe, la care alte femei doar visau. Dar eu eram nemulțumită şi nefericită. Mi-aş fi dorit un iubit simplu, fără ambițiile lui Matei, de a dobândi din ce în ce mai multă putere şi mai mulți bani, fără setea de a fi cât „mai sus“. Îmi doream un iubit care să iubească viața. Şi care să-mi acorde acea atenție de care sufletul meu avea nevoie. Să mă răsfețe şi să-mi ofere dulcile de la începutul relației. Să fie prezent în momentele cheie din viața mea. Să-mi dăruiască acele mici nimicuri sufleteşti, de care eram depen-

dentă. Nu-i puteam reproşa că nu mă iubea, pentru că era nebun după mine. Dar avea anumite lipsuri, care mă făceau să mă simt neglijată şi neimportantă. Şi care mă făceau să-l compar. „Oare aş putea să-l înşel? Nu, nu aş putea. Sunt persoana care luptă pentru schimbările pe care şi le doreşte. De ce aş avea pretenția ca el să fie perfect? Cu timpul, va învăța să-mi ofere ceea ce îmi doresc, trebuie doar să mai am răbdare şi să comunic mai mult cu el. Va trebui să-l învăț să mă iubească aşa cum vreau, pentru că nu s-a născut perfect compatibil cu mine...“

– Mergem la doctor?, m-a întrebat Robert.

– Mergem.

– Mă gândeam că, după aceea, să te duc la o înghețată. Ce zici? Sau vrei, totuşi, să faci sex?

– Hai, nu mă enerva şi mai tare!

– De ce? Ai apelat la ajutorul meu, cum aş putea să te refuz?

– Dream on!

– Eu? Nu cumva tu ai fantezii cu mine?

– Băi, frate! Eu te cred că duci lipsă de complimente, dar nu te mai flata în halul asta! Dacă te voiam în patul meu, te aveam.

– Şi eu la fel.

– Tu chiar mă enervezi. Şi chiar mă subestimezi.

– Nu te subestimez deloc. Singurul motiv pentru care nu am ajuns încă în patul tău, este Matei. Altfel...

– Ce noroc că există un motiv, nu? Deşi acest motiv te face să plângi ca un copil, care nu poate avea jucăria pentru care îl invidiază pe prietenul cel mai bun!

– Uh, ce nervişori avem! Nu sunt eu de vină că prințesa e frustrată.

– Frustrat eşti tu.

– De ce aş fi? Eu sunt la zi cu...

– Cu...? Eşti jalnic! Cred că trebuie să fie foarte trist ca singurele tale momente de apropiere fizică, să fie nişte tăvăleli cu persoane pentru care nu simți nimic.

– De unde ştii tu că nu simt?

– Vrei să spui că ai sentimente pentru pasagerele care trec prin patul tău?

– Nu am. Pentru că, într-o zi, o hoață ordinară mi-a furat toate sentimentele! Afirmația lui m-a blocat pe moment, dar mi-am revenit repede şi am căutat preocupată sandalele cu care aveam de gând să mă încalț.

– Uite! Numai din cauza ta! Nu eşti în stare să speli maşina aia şi mi-am murdărit sandalele!, am spus, arătându-i sandalele albe, care aveau o pată minusculă.

– Maşina e spălată mereu.

– Da? De-aia arată ca o cocină? Ieri n-aveam unde să-mi pun pachetul cu şervețele, iar în suportul de pahar era sticla vreunei fufe cu care ieşi!

– De unde ştii tu că e o fufă?

– Pentru că o doamnă nu bea din sticlă!

– Te aştept jos. Ai băut de atâtea ori din sticlă...

– Doar când nu am avut încotro. Iar când cobor din maşinile altora, îmi iau lucrurile! Robert mi-a aruncat un zâmbet care cerea palme şi a ieşit din cameră. Am coborât după vreo jumătate de oră, sperând că aşteptarea după mine îl va tortura. Poate avea să se satură să mai fie omul bun la toate şi avea să-l lase pe Matei să aibă grijă de mine. Imediat ce am ieşit în curte, Robert mi-a deschis portiera, aşa cum făcea de obicei. Când să pun piciorul în maşină, am văzut că în fața scaunului meu era un covor alb din blăniță şi l-am recunoscut de îndată că fiind unul dintre covoraşele dintr-un dormitor de oaspeți. M-am străduit să-mi ascund zâmbetul şi am urcat în maşină, ca şi cum nu l-aş fi observat. Robert a urcat lângă mine şi mi-a deschis o mapă cu CD-uri, în față.

– Ce muzică doreşte maiestatea sa?

- Pune ce vrei, am spus, menținându-mi aerul încrezut. Abia atunci am văzut că maşina era super împopoțonată. În suportul de pahare, se afla un pahar din cristal cu picior, în care era pus un şervețel alb. În suportul de pe portieră erau aşezate frumos două pachete cu şervețele, iar când m-am întors să văd cum arăta bancheta din spate, am văzut frumos aşezate pe ea o pernă mică şi o pătură.

– Ți-e sete? Să ştii că suportul în care şi-a pus fufa sticla, a fost dezinfectat cu spirt.

– Vreau aer!

– Să suflu sau să deschid geamul, maiestate? Văzând că îl ignor, a condus liniştit, aruncându-mi rar, câte o privire.

– Dacă eram în locul lui Matei, îi făceam o surpriză iubitei mele şi veneam la cabinet. Dar el a plecat la birou, ignorând nemulțumirea mea, am spus cu voce tare şi fără să vreau.

– Are foarte multă treabă.

– De ce nu faci tu treaba?

– Sunt probleme pe care Matei trebuie să le rezolve personal.

– Mda. La un moment, dat Robert a luat telefonul şi a butonat o perioadă, încercând să fie atent şi la trafic.

– Îi trimiți mesaj fufei?

– Da, mi-a spus el, râzând.

– Asta e tot Lavinia, sau alta?

– Alta.

– De ce nu o aduci acasă, să ne-o prezinți?

– Nu aduc acasă pe oricine.

– De ce umbli cu oricine? Nu eşti în stare să-ți faci o iubită? Ia zi-mi: când nu vii cu ele acasă, unde le duci?

– În oraş.

– Mă refeream la sex. Ah, ştiu! În apartamentul din Bucureşti, nu? Ăla e locul de nebunii.

– Te preocupă chestia asta?

– Nu. Voiam să ştiu doar de pe unde să te culeg, dacă nu apari vreodată acasă.

– Am lipsit vreodată? Mi-ai simțit lipsa?

– Cât poți să te flatezi!

Uram spitalele şi, deşi eram tratată regeşte de medicul familiei lui Matei, abia aşteptam să plec de acolo. Nu eram bolnavă, dar Matei era cel mai ipohondru om de pe planetă şi, de aceea, toți cei dragi lui erau obligați să meargă periodic, la controale medicale.

– Mergem la înghețata aia?, l-am întrebat pe Robert, când am ieşit din spital. Robert nu a apucat să-mi răspundă, pentru că tocmai apăruse Matei lângă noi.

– Cum eşti, iubita? Am venit să te scot în oraş.

Matei îmi făcuse o bucurie, pentru că în ultimul ceas a ținut cont de nemulțumirea mea şi a făcut ceva. Am petrecut câteva ore împreună, am luat prânzul în restaurantul nostru preferat şi ne-am plimbat prin parc. Apoi ne-am întors la birou, unde Matei avea să rămână ca să-şi rezolve treburile, trimițându-mă acasă cu Robert.

Pe drum spre Snagov, Robert a oprit la o benzinărie ca să alimenteze. Atunci i-am văzut telefonul mobil abandonat pe scaun şi, pentru prima dată, am avut o pornire ciudată să caut prin el. Nu căutam ceva anume, poate eram doar curioasă să văd ce îi scrisese tipei căreia mi-a spus că i-a dat mesaj mai devreme. Primul mesaj pe care l-am găsit era de la Matei, care-i confirma că va ajunge la spital. Imediat am căutat în mesajele trimise de Robert şi am găsit unul trimis de el către Matei, în care-i spunea că ar trebui să vină măcar să mă ducă în oraş. „Deci Matei nu a venit din inițiativa lui!“

– Ți-am luat o apă rece, mi-a spus Robert când s-a întors.

Am luat sticla cu apă, am desfăcut-o şi i-am vărsat-o pe cap.

– Ai înnebunit? Ce ai?!

– Tu ai! Creierul încins! De ce l-ai chemat pe Matei?

– Poftim?

— Am văzut în mesaje. Îi dictezi fiecare mişcare? Tu eşti de vină pentru că l-ai făcut să fie un handicapat! De ce nu vii şi în dormitor, ca să-i dai indicații? Măgarule!

— Ca să fii tu fericită, aş veni şi în dormitor! Ce? Nu e bun la pat? Ce te nemulțumeşte? Zi-mi şi o să discut cu el!

— Eu ştiu să-mi rezolv singură problemele! N-am nevoie de dădacă! Ştiu să comunic şi, dacă nu mi-ar plăcea cum mi-o trage, l-aş învăța! Dar e un amant perfect! Pun pariu că tu ai nevoie de lecții de la el!

— Şi cum poți proba pariul?

— Hai sictir! Am dat muzica foarte tare şi m-am strecurat pe bancheta din spate, lovindu-l din greşeală cu sandaua.

— Parcă erai o doamnă. E frumos să cotrobăi în telefoanele altora?, mi-a spus, când am ajuns acasă.

— Sunt o doamnă, dar una isteață. Noroc că am căutat, altfel nu aflam ce măgar eşti.

— În cazul asta vezi că trebuie să cauți mai mult. Ți-au scăpat multe. Nu eşti chiar aşa de isteață, cum te crezi! Cu siguranță că afirmația lui Robert, nu era aruncată aiurea, de aceea mi-a trezit suspiciuni. Mi-am propus să fiu mai atentă la detalii. Dar, uneori o suspiciune ne creează gânduri obsesive. Deşi nu eram un spirit polițienesc, devenisem, dintr-o dată, foarte bănuitoare şi pornită pe investigații. Nici nu îmi imaginam unde avea să mă ducă această schimbare de atitudine şi în ce hal urmă să-mi răstoarne universul.

Robert plecase de acasă, probabil la o întâlnire cu Lavinia, iar eu am profitat de lipsa lui, pentru a-i cotrobăi prin cameră. Era pentru prima dată când simțeam nevoia să fac aşa ceva. Casa a fost construită astfel încât fiecare dormitor să aibă baie proprie şi o debara pentru a depozita lucruri. Dormitorul lui Robert, decorat în alb şi în negru, spunea destule despre personalitatea lui. Pentru că citea foarte mult, avea camera plină cu cărți. Patul de tip matrimonial, era luminat discret pe dedesubt, creând astfel o atmosferă

romantică. Pe unul dintre pereți avea un dulap cu uşi din oglindă, iar pe peretele din față, o plasmă mare. Nu ştiam de unde ar fi trebuit să încep căutările, pentru că nu ştiam nici măcar ce căutam. Am început cu un dulăpior, în care am găsit acte, ceasuri şi alte mărunțişuri personale. „Nu o să-mi scape nimic, chiar dacă va fi să iau fiecare carte la răsfoit şi fiecare colțişor la răscolit!“, mi-am spus în gând. Am continuat cu un alt dulăpior, în care am găsit o mapă din piele. În ea se găsea o agendă, în care avea tot felul de notițe, iar în spatele agendei am găsit un plic. Pe plic, la destinatar era trecut Robert, cu adresa apartamentului din Bucureşti, iar la expeditor era trecută prietena mea, Luminița. De ce i-ar fi scris Luminița lui Robert? Şi de ce pe acea adresă? De îndată am realizat că mi se ascundea ceva şi am desfăcut plicul, curioasă.

Luminița era cea mai bună prietenă pe care viața mi-o dăruise. Am cunoscut-o când aveam 12 ani, moment în care s-a mutat în gazdă la noi. Plecase de acasă gonită de părinții ei, care nu i-au acceptat o relație de iubire cu un băiat pe care nu îl agreau. Luminița era mai mare cu zece ani decât mine şi, cât timp am locuit împreună, mi-a fost ca o mamă. Între noi s-a creat o legătură foarte puternică şi ne iubeam nespus de mult. Nu mai cunoscusem o persoană atât de caldă şi de bună ca ea. M-a învățat foarte multe lucruri şi a compensat lipsa mamei, care nu mai locuia cu noi, de când aveam trei ani. După câțiva ani, Luminița s-a îndrăgostit de un italian cu care a plecat în Italia, unde s-a şi căsătorit. Ruptura de ea m-a făcut să sufăr foarte mult, dar ea a făcut tot posibilul să-mi fie aproape, sunându-mă cât de des putea şi scriindu-mi. Venea în țară de câteva ori pe an şi astfel am reuşit să rămânem foarte apropiate. Îmi scria foarte des, pentru că noi adoram să ne scriem scrisori, uneori trimițându-ne pagini întregi cu gânduri incoerente. Ne povesteam absolut totul şi ne ajutam una pe cealaltă, când eram în câte un impas.

Am deschis plicul găsit în agenda lui Robert şi am scos scrisoarea lungă de câteva pagini, scrisă de prietena mea, în urmă cu

aproape o lună. Am citit-o fără să respir, iar pe la jumătatea ei, am aflat o veste care m-a şocat. O frază mi-a răsturnat într-o clipă întreg universul: „*sunt foarte bolnavă, am o formă de leucemie care nu mai poate fi tratată şi voi muri*“. Stăteam pe covor şi citeam cum Luminița i se destăinuia lui Robert. Îşi plângea viața ratată şi boala care avea să o răpună în curând. Îi spunea cât de mult mă iubea şi îl implora să aibă grijă de mine, lăudându-l pentru caracterul şi loialitatea lui. „*Ştiu că pot avea încredere în tine, pentru că eşti un om foarte bun.*“ Îl mai ruga să nu-mi spună nimic despre boala ei, dorindu-şi să-mi spună personal, peste două luni, când avea să vină în România, „*poate pentru ultima dată*“.

Am luat o pernă de pe patul lui Robert, mi-am ascuns fața în ea şi am început să urlu. Am urlat până când am simțit că nu mai am nicio putere. Eram distrusă. Nu puteam înțelege de ce viața îmi lua, pe rând, oamenii pe care îi iubeam cel mai mult pe lume. Am început să umblu prin casă de nebună, încercând să-mi adun gândurile şi să-mi liniştesc spaima. Era pentru prima dată când uram casa aceea atât de mare şi de goală. M-am frământat preț de o oră, încercând să mă liniştesc, dar eram disperată de durere. L-am sunat pe Matei, dar secretara lui mi-a spus că era într-o întâlnire şi că nu putea fi deranjat. L-am sunat şi pe Robert, dar acesta îşi uitase telefonul în living. I-am căutat în telefon să văd pe cine sunase ultima oară şi am găsit un mesaj trimis de el către un număr nesalvat în agenda telefonului, în care-i spunea persoanei să se întâlnească în apartamentul din Bucureşti. „Deci chiar te duci acolo!“, mi-am spus în gând.

Am luat una dintre maşini şi am plecat spre nicăieri. Nu ştiam încotro să o apuc, dar m-aş fi dus direct în Italia la prietena mea, dacă aş fi putut. Am condus haotic, plângând în hohote şi amintindu-mi secvențe din viața mea alături de Luminița. Refuzam să accept ideea că ea va muri şi încercam să-mi fac tot felul de scenarii şi de speranțe. „Nu e corect ce se întâmplă! Urăsc viața asta! Şi îl urăsc pe Robert! Cum a putut să-mi ascundă aşa ceva?! Oare Matei ştie?“

Am condus plângând şi nesigură şi m-am oprit doar în faţa blocului unde Robert avea apartamentul moştenit de la părinţii lui. I-am văzut maşina parcată în faţă, ceea ce însemna că se afla acolo. Am urcat scările în grabă şi, când am ajuns în faţa uşii, am început să sun încontinuu. Mi-a deschis după câteva clipe şi când m-a văzut s-a speriat. Era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi, ceea ce însemna că l-am surprins într-un moment nepotrivit.

– Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?, m-a întrebat speriat, văzându-mă atât de răvăşită.

– Să te ia naiba!, am spus intrând în mijlocul sufrageriei.

– Nu te duce acolo!, mi-a spus, văzând că mă îndreptam către dormitor. Am deschis uşa şi am găsit o tipă necunoscută. Aceasta s-a ascuns sub un cearceaf şi mă privea contrariată.

– Cară-te!, i-am spus femeii, care părea speriată de mine.

– Irina, ce s-a întâmplat? Matei e ok? Spune-mi ce ai!

– Robert, să plec?, a întrebat musafira lui Robert.

– Da, te rog. Iartă-mă, dar uite...

M-am dus în sufragerie şi m-am aşezat pe un scaun. Robert a îmbrăcat cămaşa aruncată pe unul dintre fotoliile din sufragerie, apoi a condus-o în grabă, pe musafira lui. S-a întors în living cu un pahar plin cu apă, pe care mi l-a întins. Am luat paharul şi l-am aruncat în peretele din spatele lui. Acesta s-a spart, împroşcându-l pe Robert şi pe mine cu apa şi aruncând cioburi peste tot în jur.

– Irina, ce se întâmplă cu tine? Zi-mi ce s-a întâmplat!

– Eşti un nenorocit! Te urăsc cu tot sufletul meu!

– De ce? Am scos scrisoarea din geantă şi i-am aruncat-o în faţă. De îndată ce a văzut-o, s-a aşezat pe canapea şi şi-a ascuns faţa între palme.

– Irina...

– Taci! Să taci! Nu ţipam, ci urlam. Urla durerea şi neputinţa din mine. Robert a venit lângă mine şi m-a luat în braţe, forţându-mă să cedez.

— Nu am putut să-ți spun aşa ceva. Nu am putut!

— E prietena mea, îmi e ca o mamă!

— Ştiu! Am vrut doar să-i respect dorința!

— Nu! Eşti un ticălos! M-am trântit pe jos, unde am plâns până când am obosit. Robert a stat lângă mine şi m-a privit neputincios. Nu era el de vină. Oare ce era în sufletul lui? Cum aş fi procedat în locul lui? Nu a făcut altceva decât să mă protejeze şi să respecte dorința Luminiței.

— Ia-mă în brațe, i-am spus încet. El m-a strâns cu putere, iar eu m-am cuibărit în brațele lui, ca un copil speriat şi neputincios.

— Îmi pare aşa de rău! Aş face orice, dacă aş putea schimba ceva, mi-a spus, cu vocea înecată de lacrimi.

— Ce mă fac? Ce o să mă fac?

— Va trebui să fii puternică. Pentru ea. Ai citit tot? Ai văzut cât poate să te iubească?

— Da...

Robert m-a ridicat şi m-a aşezat pe canapea. S-a înghesuit lângă mine şi m-a luat în brațe. Am plâns amândoi minute în şir, fără să spunem nimic. Aveam nevoie să plâng. Cu Matei de ce oare nu puteam să plâng aşa?

— Ne-am interesat la doctori, i-am spus Luminiței că dacă e nevoie de bani, poate conta pe noi, îi dăm oricât.

— Chiar nu se mai poate face nimic?

— Nu, Irina. A descoperit prea târziu, sunt complicații.

— De ce se întâmplă astea? De ce?

— Nu ştiu. De când aveam unsprezece ani şi mi-au murit părinții, mă întreb de ce.

— Iartă-mă că ți-am spus că te urăsc, eram supărată.

— Nu-i nimic. Mă poți călca şi în picioare, dacă asta te ajută să te descarci.

— Am venit aici ca o nebună. Nu aveam unde să mă duc. Îmi pare rău de fata aia, nu avea nicio vină.

– Nu te mai gândi la ea. Irina, tu eşti cea mai importantă pentru mine. Las orice pentru tine, ştii bine asta.

– Vreau să o sun pe Lumi.

– Nu poți face asta. O să-i faci rău, o vei stresa, trebuie să te prefaci că nu ştii. Nu-i îngreuna situația.

Avea dreptate. Cum aş fi putut s-o ajut? Ştiindu-mă plângând şi suferind, ea ar fi suferit şi mai tare. Dar cum puteam să vorbesc cu ea la telefon, fără să-mi simtă durerea şi disperarea din voce? Cum îi puteam scrie, fără să ud colile de hârtie cu lacrimi?

Necazurile – tocmai ele, care te pun la pământ şi care te fac să crezi că nu vei reuşi niciodată să te mai ridici – te fac să devii puternic. Nu ştii niciodată cât de puternic eşti, până când a fi puternic, este singura ta şansă să supraviețuieşti. Iar dragostea te ajută să-ți depăşeşti orice condiție şi te împinge să lupți pentru cei pe care îi iubeşti. Numai sufletul meu ştia cât o iubeam pe Luminița şi ce însemna ea pentru mine.

Câteva zile nu am fost bună de nimic. Am plâns într-una, izolată în camera mea. Matei îi reproşa lui Robert neglijența cu care a lăsat scrisoarea la vedere, neştiind că eu îi cotrobăisem prin cameră.

– Iubita, ştiu că ți-e greu, dar viața merge înainte. Nu poți muri odată cu ea, mi-a spus Matei într-o seară, când probabil se săturase să mă vadă plângând.

– Ce ştii tu? Ai pierdut vreodată pe cineva drag?

– Da, pe tata.

– Eu l-am pierdut pe tata, pe Rareş şi acum o pierd pe Lumi!

– Crezi că Lumi te vrea aşa, plângând şi distrugându-ți sănătatea? Uite în ce hal arăți, nu mănânci, nu dormi, ai cearcăne...

– Nu-mi pasă!

– Gândeşte-te la Lumi. N-o ajuți cu nimic, cu atitudinea asta. Are nevoie de tine puternică. Dacă află, se va învinovăți...

– Ce faceți, ne e dor de Irina noastră, a spus Robert, intrând în camera mea.

– Încerc să o conving să fie tare, a spus Matei oftând. Nu mai pot să o văd aşa. Trebuie să plec, ai tu grijă de ea?

– Da, du-te. De îndată ce Matei a ieşit, Robert s-a aşezat lângă mine şi a început să mă mângâie pe păr, ca pe un copil supărat.

– Mă doare fiecare lacrimă a ta. Mă simt neputincios.

– Ce să fac, zi-mi tu, cum să trec peste asta?

– Mai ştii ce i-ai spus Anei, când s-a îmbolnăvit fetiţa şi plângea?

– Nu mai ştiu...

– I-ai spus că nu e momentul să plângă, că acum trebuie să se pună pe locul doi şi să pună fetiţa pe primul loc. Că ea trebuie să-şi reprime orice durere şi să lupte, să fie tare pentru copil...

– La teorie sunt bună, dar la practică, nu.

– Haide să ne punem pe locul doi, da? Lumi e cea mai importantă. Nu o ajuți aşa.

– Nu o ajut nicicum.

– Ba da, o ajuți dacă eşti puternică şi dacă te vede fericită.

– Nu o să moară. O să-L rog eu pe Dumnezeu să nu mi-o ia. Nu mi-a refuzat niciodată nimic... Robert s-a întins lângă mine şi m-a îmbrăţişat, iar câteva minute am plâns amândoi, gândindu-ne probabil la Luminiţa şi întrebându-ne cum o fi să afli că ţi se apropie sfârşitul.

– Dacă te rog ceva cu toată inima mea, faci?, m-a întrebat.

– Da.

– Promite-mi.

– Promit.

– Vreau să o văd pe Irina cea puternică, cea plină de viaţă, cea care are mereu o încurajare pentru toată lumea...

– O să încerc.

Un prieten apropiat de-al familiei se căsătorea şi, pentru că Matei era plecat în Anglia pentru a susține un examen, m-a rugat să merg la acea nuntă, împreună cu Robert.

În sinea mea, mereu mi-am dorit să plec la un bal cu prințul Robert. Nunta avea loc într-o locație pretențioasă şi ştiam deja că acolo va fi toată lumea bună a Bucureştiului. Părinții mirelui erau oameni bogați, iar mireasa o mică celebritate mondenă. Deşi niciodată nu îmi făceam griji pentru că apariția mea ar putea fi o dezamăgire, de data aceasta aveam emoții. Mă simțeam ca o cenuşăreasă, ştiind că nu mă voi putea ridica la standardele societății în care aveam să ajung. Îmi aminteam de tata, care mereu îmi spunea că sunt frumoasă şi că, dacă voi fi originală, nu voi da greş niciodată. Şi aşa mi-am şi propus să fiu: originală. Eu. Nu am investit zile în şir în coafat şi aranjat. Ştiam că voi întâlni acolo ținute ostentative şi găteală excesivă, iar eu nu voiam să fiu ridicolă, din dorința de a fi în pas cu cerințele modei. Nu concepeam corsete incomode, paiete în exces şi împopoțonare inutilă.

Era o zi superbă de vară, aşa că am decis să port o rochie pe care mi-o cumpărasem din Germania. Eram o vânătoare de reduceri, pentru că doar aşa reuşeam să-mi cumpăr haine de calitate, la prețuri foarte mici. Deşi rochia era creată de un designer celebru, nu cheltuisem o avere pe ea. Îmi plăcuse atât de mult, încât am făcut un mic efort şi mi-am cumpărat-o din banii de bursă, gândindu-mă că voi găsi cândva o ocazie specială ca să o port. Rochia era pe cât de simplă, pe atât de spectaculoasă. Lungă până la pământ şi croită din voaluri suprapuse care creau un joc de nuanțe violet, avea mâneci lungi până la pământ care, la ridicarea brațelor, creau senzația de aripi de fluture. Decolteul era pătrat, iar sub bust rochia era prinsă cu o panglică lată, de culoare mov închis. Am asortat nişte sandale argintii cu toc înalt, iar părul, deja ondulat natural, l-am prins doar într-o parte, cu un fluture minuscul din argint.

Aşteptându-mă în living, Robert mă strigase de câteva ori, aşadar am coborât scările cu emoție, întrebându-mă dacă îi va plăcea apariția mea sau dacă nu cumva va considera ținuta nepotrivită pentru un astfel de eveniment.

– În sfârşit, Irina! Parcă nu suportai să întârzii!, a spus când m-a auzit coborând scările. A venit în capătul scărilor ca să mă întâmpine, iar eu începeam să mă simt ca o prințesă care urma să fie dusă la bal de prințul ei. S-a oprit brusc când m-a văzut şi m-a urmărit cum coborâm scările, ținându-mi poalele din față ale rochiei, ca să nu mă împiedic în ele; uimirea lui arăta mult prea bine impactul vizual pe care îl aveam asupra lui.

– Leşin aici!, a spus încet.

– Nu sunt exagerată?

– Nu! Eşti... parcă ruptă dintr-o poveste. Mi s-au înmuiat genunchii. Oli, mă privea cu o admirație de mamă şi nu s-a putut abține să nu mă îmbrățişeze, cu teamă ca să nu îmi strice ținuta.

– Arăți ca o prințesă!, mi-a spus ea, entuziasmată.

Şi Robert era frumos. Purta un pantalon negru şi o cămaşă albă cu reflexe violet. Avea părul aranjat frumos şi o atitudine sobră. Era fermecător. M-a luat de mână şi m-a condus până în fața peretelui cu oglinzi din hol.

– Tu vezi cât de frumoşi suntem?, m-a întrebat, zâmbindu-mi mândru, în oglindă. Într-adevăr eram frumoşi împreună. El înalt, brunet, armonios şi puternic, iar eu blondută, copilăroasă şi fragilă.

– Am un deja vu, am spus, amintindu-mi de noaptea în care l-am cunoscut, când ne-am privit, câteva clipe, în oglindă.

– Şi eu.

– Ce-a fost în mintea ta, atunci? Te-ai purtat ciudat...

– Eram vrăjit de tine.

– Şi? De ce nu ai făcut nimic? L-ai lăsat pe Matei să mă ia... poate că acum am fi fost împreună...

– Am făcut tot ce am putut, dar...

– N-ai făcut nimic. Doar m-ai privit în oglindă. Te-ai purtat ciudat, făcându-mă să cred că eşti drogat, poate.

– Irina, de ce ai întins mâna către mine, atunci?

– Nu ştiu. A fost un gest reflex, involuntar...

— Hai să mergem. Pe drum m-am gândit numai la episodul din noaptea în care ne-am cunoscut, întrebându-mă cum ar fi fost dacă atunci m-aş fi apropiat de Robert şi nu de Matei.

— Eşti o zână, mi-a spus el, când am ajuns la locația unde se desfăşura evenimentul, anticipându-mi probabil emoțiile de a înfrunta atâta lume pretențioasă şi curioasă. Păşind pe aleea cu dale de piatră şi împrejmuită cu flori, vedeam cu coada ochiului cum atrăgeam privirile curioşilor, care probabil se întrebau ce fel de personalitate eram. Nu toată lumea ştia că eram iubita lui Matei şi, cu siguranță, credeau că eu şi Robert eram un cuplu. Am auzit câteva interjecții admirative la adresa rochiei mele, ceea ce mi-a dat puțină încredere şi m-a mai eliberat de emoții.

Evenimentul a fost unul impresionant şi emoționant. Fusesem la multe nunți obişnuite, însă aceea era aparte, prin calitatea organizării. Din păcate, lumea nu mi-a plăcut la fel de mult. Nu m-am simțit în largul meu printre persoane superficiale, care se străduiau să iasă în evidență cu ceea ce aveau. Am asistat doar la conversații banale, în care fiecare se lăuda cu viața frumoasă şi perfectă pe care o trăia. Ştiam că acelea erau doar aparențe şi ca majoritatea celor de acolo defilau cu o fericire închipuită. Eram studiată atent de anumite persoane şi când Robert mă prezenta cuiva, i se spunea că are o iubită superbă. El nu-i contrazicea şi îmi zâmbea mereu. De fapt, toată seara mi-a zâmbit şi m-a admirat, făcându-mă să mă simt specială şi mult mai frumoasă decât eram poate în realitate. La un moment dat, o tipă necunoscută a venit la masa noastră şi l-a abordat pe Robert. Mi-am dat seama că nu era o simplă cunoştință, pentru că tipa părea afectată de întâlnirea cu el.

— E o fostă iubită, mi-a şoptit tipa care stătea în stânga mea, fără să fie întrebată. Robert a purtat o conversație scurtă cu acea femeie şi se vedea că era stingherit de prezența ei.

— Camelia, ți-o prezint pe Irina, i-a spus Robert, când aceasta mai avea puțin şi se cățăra pe el.

– Deci tu eşti celebra Irina!, mi-a spus ea, întinzându-mi mâna nesigură.

– Sunt celebră?, am întrebat-o, dându-i mâna cu fermitate.

– Da. Toată lumea se întreabă cum ai reuşit să-l închizi pe Matei în palat.

– S-a închis singur, am spus zâmbind.

– Haide să te conduc la masa ta, i-a spus Robert, încercând probabil să pună capăt conversației.

Când a revenit la masă, Robert s-a scuzat față de mine. Am auzit o melodie pe care o adoram şi pe care nu o auzeam niciodată, nicăieri: *Fallen*, cântată de Lauren Wood. Fără să stau pe gânduri, i-am întins mâna lui Robert, iar el m-a urmat până pe ringul de dans, unde doar două cupluri mai îndrăznețe dansau. Mesajul melodiei era atât de frumos şi atât de potrivit cu ceea ce simțeam eu pentru Robert, încât m-a făcut să plutesc de fericire şi să visez. Melodia aceea, deloc cunoscută tuturor, pe care nu o mai auzisem niciodată la alte evenimente, nu putea fi o coincidență tocmai în ziua aceea, în locul acela şi în momentul acela.

– Ştii acest cântec?, l-am întrebat pe Robert, care îmi conducea galant, paşii de dans.

– Nu. Dar este superb.

– L-am auzit în filmul *Pretty Woman* şi mi-a plăcut enorm. Foarte greu am făcut rost de el...

Nu îmi păsa deloc de privirile curioase ale celor din jur, pentru că în momentul acela aveam impresia că acolo eram doar eu şi el. Robert a început să fie atent la mesajul melodiei şi devenea din ce în ce mai topit. Avea o privire care mă făcea să simt milioane de fluturi, iar cu mâna în care aveam aşezată palma, se juca mângâindu-mă uşor. Când s-a terminat melodia, el m-a îmbrățişat, apoi mi-a sărutat fiecare mână în parte.

– Doamne, deci ne-am uitat la voi, fără să respirăm!, ne-a spus o doamnă în vârstă, când ne-am întors la masă.

– Sunteți superbi, parcă pluteați!, a adăugat o prietenă de-a noastră. Poate că nu eram chiar atât de superbi, dar cu siguranță se vedea chimia dintre noi. Pentru că oricât ne-am fi străduit să o mascăm, existau priviri şi gesturi care ne trădau. Am plecat de la acel eveniment, târziu, după ora două noaptea. Aveam o stare euforică şi eram obosită.

– Îți este somn?, m-a întrebat Robert, atent la trafic.

– Da, dar aşa nu aş vrea să dorm! *I can't believe it, you are a dream, comin'true, i can't believe it, how I have fallen for you...* Fredonam melodia *Fallen*, pe care nu mi-o puteam scoate din minte, cu toate momentele dansului. M-am aşezat comod şi am închis ochii.

– Dar ce ți-ar plăcea să faci, Irina?

– Nu ştiu... să visez. Aşa nu m-aş duce acasă!

– Păi, şi unde ai vrea să mergi?

– Habar nu am. Oriunde şi nicăieri. Mi-ar plăcea să fiu acum la mare, să aud valuri, să simt nisipul... Abia m-am auzit spunând acea frază, pentru că am ațipit, răpusă de oboseală. Am simțit cum Robert mi-a rabatat scaunul, pe care m-am cuibărit şi m-a învelit cu rochia vaporoasă. El conducea în liniște, iar eu deschideam ochii din când în când, ca să-l privesc. Mă simțeam în siguranță alături de el, iar căldura din maşină şi muzica liniştitoare, care mergea în surdină, mi-au asigurat un somn adânc. M-am trezit doar când a deschis portiera maşinii şi am simțit un val de aer mai răcoros.

– Unde îmi sunt sandalele?, am întrebat răsfățându-mă, fără să deschid ochii.

– Ține ochişorii închişi. Te voi duce în brațe. Mi-am pus brațele în jurul lui şi l-am lăsat să mă ducă în camera mea. „Ce mult mi-ar plăcea să doarmă cu mine!", mi-am spus, în gând. Nu voiam să mă despart de el. Am deschis ochii, pentru că aveam impresia că nu era liniştea de la Snagov. Parcă auzeam zgomote de maşini trecând în depărtare. Era întuneric, dar am văzut luna pe cer.

– Unde suntem?, l-am întrebat, ținându-mă strâns de el, realizând că nu eram acasă.

– O să te las din brațe, ok? Pune-ți picioarele pe pământ. Am atins pământul şi am simțit că stăteam pe un covor moale de nisip. Ochii mi se obişnuiseră deja cu întunericul şi deodată am văzut şi am auzit marea.

– Nu pot să cred! Nu pot să cred!, am spus văzând că mă aduse la mare. M-am trezit brusc din somn şi din starea euforică şi i-am sărit în brațe, apoi am început să țopăi de nebună pe plaja pustie.

– Ce nebun eşti! Îți mulțumesc din suflet!

Acelea erau gesturile care mă impresionau şi care mă făceau să-l compar cu Matei. Cu siguranță că iubitul meu nu ar fi reacționat la fel, dacă i-aş fi spus că mi-ar plăcea să fiu la mare în acel moment şi mi-ar fi aruncat o promisiune legată de un concediu exotic, planificat pentru cândva. Dar Robert a trecut peste oboseală şi a lăsat totul, pentru a-mi face mie o bucurie. Cum aş fi putut să nu-l iubesc? Eram atât de fericită! Avusesem o zi perfectă şi o noapte de vis! Am alergat către mare, pentru că voiam să fiu cât mai aproape de ea. Era o noapte călduroasă, iar marea era foarte liniştită.

– Irina, merg să aduc o pătură din maşină, bine? Să nu te îndepărtezi, te rog!, a strigat Robert în urma mea. Când s-a întors cu pătura, a aşezat-o pe nisip, cât mai aproape de mare. Mi-a adus o sticlă cu apă şi câteva bomboane, ştiind că în curând aveam să mă plâng de foame şi de sete.

– Cât e ceasul? Mai este mult până la răsărit?, am întrebat.

– Probabil că încă vreo oră. Nu ți-e rece?

– Nu! Mă simt minunat! Pot să-ți spun ceva?

Robert mi-a pus un deget pe buze, dându-mi de înțeles că ar fi mai bine să tac. M-a luat de mână şi am făcut câțiva paşi pe lângă apa care, din când în când, părea dornică să ne atingă.

– Ai grijă, o să-ți strici rochia.

– Cui îi pasă de rochie?

După o plimbare de câteva minute, în care am păşit tăcuți unul pe lângă celălalt, ținându-ne de mână, ne-am întors la pătura abandonată pe plajă şi ne-am aşezat. El mă mângâia apăsat pe mâini, încercând să mă încălzească, iar eu priveam marea şi stelele şi mi se părea că trăiam un vis, din care nu mai voiam să mă trezesc.

— Nu eşti chiar aşa de rău, am spus zâmbind.

— Să înțeleg că totuşi mă placi?

— Nu te suport. Tu mă placi?

— Nici eu nu te suport. Dar te plac.

— Zi-mi ceva ce îți place la mine.

— Ei, ar fi foarte multe lucruri. Îmi place mintea ta. E sclipitoare. Ție îți place ceva la mine?

Îmi venea să-i torn o grămadă de complimente, dar eram prea mândră să admit că îl plăceam enorm. Cine nu l-ar fi plăcut? Era un bărbat superb, era bun, cald, vesel şi atât de romantic!

— Deci nu îți place nimic la mine, mi-a spus el, văzând că eram îngândurată.

— Încercam să-mi amintesc ceva ce m-a impresionat.

— Şi? Ai găsit?

— Da. Îmi amintisem de o zi în care el şi Matei s-au întors din Germania. Niciodată nu se întorceau din vreo călătorie, fără să-mi aducă daruri. Atunci, Matei îmi cumpărase un ceas Bvlgari, opulent şi total nepotrivit pentru mine, de care nu prea m-am bucurat. Probabil că a vrut să-mi arate că mă prețuia foarte mult, oferindu-mi un cadou atât de costisitor şi de elegant. Robert, însă, îmi cumpărase mai multe mărunțişuri: o pernă mică în formă de fluture, o casetă de bijuterii, dar cel mai mult m-a impresionat o cutie din lemn, în care erau pliculețe cu ceaiuri deosebite. Fiecare pliculeț avea atârnat de şnur un cartonaş cu un citat celebru. Ştia că dimineața îmi plăcea să savurez un ceai şi s-a gândit că ar fi ceva deosebit să-mi încep ziua cu un gând frumos.

Acel dar arăta că mă cunoştea şi că-mi cunoştea valorile.

– Cutia cu ceaiuri a fost un dar deosebit, am spus, trecându-mi degetele prin nisip.

– Pe bune?

– Da. Cum ți-a venit ideea?

– Păi, am mers în magazin şi i-am spus vânzătoarei că vreau un cadou pentru o persoană deosebită, ciudată şi pretențioasă. Iar ea mi-a arătat mai multe lucruri. Cutia cu ceai mi s-a părut că te-ar bucura foarte tare.

– Ştii că am păstrat toate cartonaşele cu citate?

– Pe bune?

– Da. Eu am reuşit vreodată să te surprind plăcut?

– De mult prea multe ori. Şi ştii bine asta.

– Da-mi un exemplu.

– Nu pot. Nu ştiu dacă pot alege. Tot ceea ce însemni, pofta ta de viață, veselia, nebunia, ai un temperament nebunatic. Dar există ceva ce îmi place foarte mult la tine, ceva ce te face unică şi irezistibilă.

– Ce?!

– N-am să-ți spun niciodată ce, răsfățato.

– De ce?

– Pentru că eşti genul care-şi exploatează toate calitățile şi nu vreau să te foloseşti şi de acel ceva în avantajul tău.

– Ți-am zis că uneori mă simt urâtă?

– Eşti culmea! Cum e posibil aşa ceva???!!! Toți întorc capul după tine.

– Nu ştiu de ce, mă compar, văd ce femei se învârt în jurul lui Matei, al vostru, adică...

– Irina, te referi la falseturi pline de fond de ten? La nulități, care nu au suflete şi sunt vânătoare de bani şi celebritate?

– Unele sunt frumoase.

– Tu eşti frumoasă. Şi eşti frumoasă mereu, şi noaptea, şi dimineața când te trezeşti, şi când plângi, şi când mănânci. Eşti fru-

moasă aşa naturală, cu tot ce însemni tu. Formezi un tot minunat. Ai văzut aseară, la nuntă, cum te admirau toți? Te porți impecabil, eşti feminină, grațioasă - şi mai ales caldă, prietenoasă...

– Ba la tine se uitau. Cine e Camelia?

– O fostă prietenă.

– Cred că încă te iubeşte.

– O să-i treacă.

– Tu ai iubit-o?

– Nu. N-am iubit pe nimeni.

– De ce? Cum e posibil?

– Nu ştiu. Nu am întâlnit persoana potrivită, care să mă facă să mă îndrăgostesc.

– Niciodată? Robert m-a privit într-un fel care m-a făcut să amuțesc. Privirea lui, mult prea sinceră şi pătrunzătoare, transmitea, foarte bine, ceea ce gândea. M-am întors de îndată cu spatele la el, m-am rezemat de pieptul lui şi am privit marea şi cerul, aştepând răsăritul. Mi-aş fi dorit să fi putut opri timpul în loc, să mă pot bucura de acele momente, la nesfârşit.

– Sunt atât de fericită, am spus, cuibărindu-mă în brațele lui.

– Şi eu. Am avut o zi superbă.

– Îți mulțumesc pentru tot, chiar dacă de mâine te voi trata iar ca pe un sclav. Acum sunt sub magia unei vrăji, de aceea mă port frumos.

– Eu sunt tot timpul prins într-o vrajă, Irina.

– Hai să ne jucăm un joc. Întreabă-mă orice.

– Orice? Bine... Dacă Matei nu ar fi bărbatul ideal pentru tine, cum ar trebui să fie cel mai cel?

„Ca tine!“, îmi dicta mintea mea nebună să-i spun.

– Păi, nu ştiu. Ar trebui să fie simplu. Să nu facă tumbe pentru a mă impresiona. Să nu încerce să mă cumpere, sau să mă impresioneze cu lucruri. Să fie natural. Să fie demn şi să nu sufere de complexul inferiorității față de alți bărbați, mai bogați sau mai

frumoşi. Să nu aibă ambiții de copil sărac. Să iubească familia. Să-i placă să se plimbe pe jos. Să fie spontan. Să mă facă să râd. Să-i placă să facă sex...

– Se putea?, a spus Robert, râzând.

– Ce, măi? Sexul e important într-o relație!

– Crezi că o viață sexuală ca lumea depinde doar de bărbat?

– Nu. Femeia e baza. Dar trebuie să aibă şi cu cine. Bine, dacă ea îl aşteaptă acasă plină de critici, în trening lălâi şi mirosind a mâncare, să nu se mire dacă el o tratează ca pe o gospodină. Dar dacă ea îl aşteaptă aranjată, îmbrăcată cu ținute atrăgătoare, cu tocuri şi cu o atitudine provocatoare, eee?

– Aşa îl aştepți tu pe Matei?

– Uneori. Rutina strică treaba.

– Ştii ce mă uimeşte la tine? Cum e posibil să fii atât de tânără - şi totuşi, atât de matură?

– Am avut educație bună şi norocul să am prietene mult mai mari, de la care am învățat. Acum e rândul meu să te întreb ceva. Şi ca să nu spui că profit de ocazie, o să-ți pun aceeaşi întrebare. Cum arată femeia visurilor tale?

– Ca tine.

– Haide, măi, eu vorbesc serios!

– Şi eu.

– Nu mă mai joc.

– Vino să te strâng în brațe. Ți-e rece. Să nu te mai simți urâtă, da? Eşti perfectă.

Da, acela a fost cel mai frumos răsărit pentru mine. Şi ştiam că nu aveam să-l uit niciodată.

– La ce te gândeşti?, m-a întrebat el, încet.

– La soare.

– Ai o filosofie în ceea ce-l priveşte?

– Da. Vezi tu, el iubeşte totul la fel. Nu alege pe cine să încălzească. Cuprinde cu căldura lui tot ce există, frumosul, urâtul, binele, răul... Şi nu îl poate opri nimeni...

– Of, ce-ți mai zbârnâie mintea aia...

Am admirat în linişte miraculosul glob auriu ce apăruse pe cer, apoi am pornit amândoi într-o plimbare pe malul mării. Plaja era pustie şi abia dacă întâlneam un trecător care ne privea uimit, imaginându-şi probabil că eram un cuplu fericit. Vântul jucăuş îmi răvăşea rochia, iar Robert mă ajuta din când în când să o ridic, pentru a nu atinge apa. Ne-am oprit şi am privit tăcuți, marea. El stătea în spatele meu, iar la un moment dat i-am simțit degetele atingându-mă uşor pe dosul palmelor. Atingerile lui îmi creau senzații minunate şi, totodată, o dorință nebună să mă întorc şi să-l sărut. Câteva clipe m-a mângâiat, urcând cu degetele până spre umeri, apoi coborând şi jucându-se cu degetele mele. Când nu am mai suportat senzațiile minunate de plutire, m-am întors cu fața spre el, m-am ridicat pe vârfuri şi i-am tras uşor capul către mine, astfel încât să ne atingem frunțile.

– Am auzit că eschimoşii se sărută cu năsucurile, i-am spus.

– Noi nu suntem eschimoşi.

– Nu. Dar putem inventa un sărut al nostru. Vrei?

– Da.

– Închide ochii.

Robert stătea cu fruntea lipită de fruntea mea şi ținea ochii închişi. L-am prins de mâini, ca să am echilibru şi am început să-i mângâi obrazul cu obrazul meu. Ne atingeam uşor obrajii, evitându-ne buzele. Ceea ce simțeam depăşea trăirile lumeşti. Ne-am jucat aşa câteva clipe, ținând ochii închişi şi visând. Robert mă strângea din ce în ce mai tare de mâini şi când am simțit că nu voi putea continua acel joc, aparent nevinovat, m-am oprit. I-am întors spatele, iar el m-a îmbrățişat, ținându-mă câteva clipe lipită de el, cu fața către marea, martoră la secretul nostru. Abia aşteptam să ajung acasă,

să-mi notez în jurnal toate gândurile, toate sentimentele şi toate replicile noastre. Trebuia să păstrez vie fiecare clipă, pe care să o pot retrăi, ori de câte ori aveam nevoie de o doză de fluturi.

– La ce te gândeşti?, m-a întrebat Robert, văzând că priveam pe geam afară şi nu spuneam nimic.

– La amintiri preţioase şi la cât de importante sunt pentru mine. Nu ştiu ce m-aş face fără jurnal. Acolo e toată averea mea...

– Tu chiar notezi acolo tot ce se întâmplă?

– Nu chiar tot, doar ceea ce este important, ceea ce nu vreau să pierd niciodată. Replici, mesaje, citate, tot ce mi-a plăcut.

Robert conducea liniştit, iar eu priveam cerul nesfârşit, apelând la amintiri frumoase din trecut. Una dintre ele era legată de un bal caritabil, unde eu şi Robert dansasem un vals pe cântecul *Care dintre noi oare*, cântat de Corina Chiriac. Adoram acel cântec şi mă regăseam perfect în povestea lui. În seara aceea, în timp ce dansam, eu şi Robert am jucat un joculeţ copilăresc, în care fiecare trebuia să spună un cuvânt care să înceapă cu aceeaşi literă.

– Hai să spunem fiecare câte un cuvânt, vrei?, l-am întrebat pe Robert atunci, în timp ce îmi conducea paşii în ritmul valsului.

– Ok. Alege tu litera.

Imediat mi-a venit în minte litera I, de la iubire.

– Aleg I.

– Bine, I să fie. Ce cuvânt alegi?

– Indubitabil, am spus zâmbind. În gândul meu cuvântul *indubitabil* era însoţit de „te iubesc“. Dar el nu ştia asta. Până la urmă, indubitabil putea să fi fost doar un cuvânt care începea cu litera i, ales la voia întâmplării. Robert m-a privit pătrunzător, iar eu aşteptam, cu emoţie, să văd ce cuvânt va spune.

– Iremediabil, a spus, lipindu-mă de el, într-o piruetă. Acelea erau comorile mele, momentele care mă făceau fericită, care mă făceau să visez şi să simt fluturi...

Sandra era cea mai bună prietenă a lui Matei şi a lui Robert, încă de pe vremea când erau în liceu. Ea a găsit în ei familia pe care nu o avea, poate de aceea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Snagov, unde avea chiar şi o cameră proprie.

Am îndrăgit-o încă de la început, pentru firea sinceră şi veselă, cât şi pentru maturitatea ei. Deveniserăm prietene bune şi de multe ori am găsit la ea păreri mature, cu privire la frământările mele sufleteşti. Dar nu ştiam foarte multe lucruri despre ea, pentru că îşi proteja foarte bine viaţa personală. Sandra abia trecuse de treizeci de ani şi, deşi aceasta este vârsta la care, în mod normal, majoritatea femeilor se panichează şi se isterizează de trecerea anilor, ea era o femeie plină de viaţă şi foarte sigură pe sine. Investea enorm în imaginea ei, preocupându-se exagerat de mult de felul în care arăta. Ne surprindea mereu cu frizuri din ce în ce mai trăsnite şi mai îndrăzneţe, vopsindu-şi părul ba roşu aprins, ba negru intens. Era o femeie frumoasă, care ştia să-şi evidenţieze calităţile şi să-şi mascheze defectele. Trăsăturile Sandrei aduceau cu chipurile femeilor egiptene, pentru că avea sprâncene proeminente, ochii negri şi nasul uşor acvilin. Accesul în lumea bună a capitalei i-a dezvoltat afinitatea faţă de partea materială şi luxoasă a vieţii, de aceea avea haine şi accesorii opulente. Într-o zi eram singure acasă, când ea mi-a spus că trebuia să ajungă urgent undeva şi nu avea cu ce, pentru că permisul de conducere îi fusese suspendat.

– De ce nu iei un taxi? Sau vrei să te duc eu?, am întrebat-o.

– Nu pot merge acolo cu taxiul... E nevoie de discreţie.

– Vrei să te duc eu?

– Nu ştiu dacă e bine. Dacă ar afla Matei, ar face un bal...

– Atunci, n-o să-i spun. Hai, îmbrăcarea, că te duc!

– Şi înapoi cu ce vin?

– Vin tot eu după tine.

– Merci, dar nu cred că e ok. Tipul la care merg se cunoaşte cu Matei, iar ei doi se urăsc de moarte.

– De ce?

– Pentru că Angel era îndrăgostit de Silvia, iar Matei i-a suflat-o şi s-a căsătorit cu ea. Ei doi au fost prieteni foarte buni, dar din cauza Silviei, s-a stricat totul...

– Înțeleg. Nu am auzit până acum de Angel ăsta...

– Deci realizezi că dacă ar afla Matei, că te-am dus acolo, m-ar ucide. El nici măcar nu ştie că eu mă întâlnesc cu Angel... şi probabil că s-ar simți trădat. Dar eu am o slăbiciune pentru Angel şi...

– Nu te mai justifica. N-o să-i spun lui Matei nimic. Pe mine mă interesează cum te porți tu cu noi, nu cu cine faci sex.

– Eşti sigură?

– Foarte.

Sandra s-a îmbrăcat şi, când a fost gata, am plecat împreună spre locul unde avea întâlnirea. Pe drum, am încercat să o descos ca să aflu mai multe despre tipul cu care se întâlnea, dar ea cam ezita să-mi dea detalii.

– Trebuie să fie special tipul, dacă te-ai aranjat aşa pentru el.

– Este. Şi e foarte pretențios...

– Zi-mi mai multe despre el.

– Să nu mă înțelegi greşit, dar nu vreau să te expun la chestii din astea, mi-a spus ea.

– De parcă aş avea cinci ani, Sandra... Crezi că nu mi-am dat seama de ce mergi la el? Stai calmă, n-o să spun nimănui şi nu te judec, faci ce vrei cu viața ta.

– Poate crezi că sunt o trădătoare, dar nu e aşa. Am o slăbiciune pentru Angel, care e un om minunat. Ca să nu-ți mai zic cât de bun e în pat!, a spus ea, râzând.

– Dacă vă plăceți, de ce nu încercați să aveți o relație? Să nu-mi spui că îți stă Matei în cale...

– A, nu! Nici nu se pune problema de o relație. Sunt doar amanta lui, de care are grijă...

– Adică, te şi finanțează?

– Cam aşa ceva. Maşina o am de la el.

– Zău? Nu mai vrea o amantă?, am spus distrată.

– Nu fii nebună!

– Înseamnă că e bogat tipu'.

– Este. Şi bogat şi tânăr şi frumos...

– Şi eu care credeam că tipi de genul asta există numai în filme. Dar văd că sunt mulți prin zonă. Ia zi-mi, eşti cumva îndrăgostită de el?

– Nu. Îmi cunosc lungul nasului. Ştiu că nu am voie să sper la mai mult...

– Eu nu prea înțeleg chestia asta cu lungul nasului. De ce te subapreciezi?

– Nu e vorba de asta... dar Angel are alte pretenții. Eu mă mulțumesc doar cu câte o noapte, o dată la câteva săptămâni...

– Hm, nu e în regulă. Firimituri? Meriți mai mult.

– Când o să fii de vârsta mea, o să înțelegi. Fă la stânga aici...

Am intrat pe o străduță lăturalnica şi imediat Sandra mi-a arătat o casă în fața căreia mi-a cerut să opresc. După puțin timp, am văzut un bărbat care ne-a deschis poarta şi ne-a făcut semn să intrăm cu maşina în curte. Sandra a coborât de îndată ce am oprit maşina, într-un loc indicat de bărbatul care ne deschisese poarta. Am urmărit-o pe Sandra cu privirea, cum urca treptele casei şi am văzut un bărbat care a întâmpinat-o. Văzându-l, gândul mi-a zburat la un personaj dintr-un film, de care nu îmi mai aminteam prea multe. Se vedea că era un bărbat cu stil şi foarte bogat. Eu încercam să privesc totul fără să mă holbez, iar curând, Sandra s-a întors la maşină.

– Hai să bei un suc cu noi, te rog, mi-a spus ea, deschizându-mi portiera.

– Nu, nu vreau să deranjez. Plec şi mă suni când vrei să vin să te iau.

– Te rog mult, Angel insistă. Să nu cumva să-i spui că eşti iubita lui Matei. Nu zici nimic, da?

– Ok, dar sunt îmbrăcată total nepotrivit... Eram îmbrăcată lejer, aşa cum stăteam pe acasă, cu pantaloni scurți din blugi şi cu un tricou alb mulat, care îmi evidenția sânii, suficient cât să mă facă să mă simt stânjenită în fața unui necunoscut. Am coborât din maşină şi am însoțit-o pe Sandra până pe terasa vilei, unde Angel ne-a întâmpinat zâmbind.

– Bună, eu sunt Angel, mi-a spus el, zâmbind seducător şi pupându-mă pe obraz.

– Bună, eu sunt Irina. M-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a oferit şi, timp de câteva clipe, Angel m-a privit într-un fel care m-a incomodat, dar am fost salvată de un câine care a venit direct la mine şi cu care m-am jucat bucuroasă.

– Şi? Spune-mi câte ceva despre tine, Irina. Cu ce te ocupi, unde stai?, m-a întrebat Angel.

– Nu am nimic interesant de spus despre mine. Nu mă ocup cu nimic concret şi de locuit, pot spune că şi în Snagov şi în Braşov...

– Sandra, de ce nu mi-ai prezentat-o pe Irina până acum?

– Păi, nu a fost să fie...

Probabil că Angel credea că eram şi eu o femeie de genul Sandrei, dispusă să aibă amanți care să mă finanțeze, pentru că, după felul în care mă privea, aveam impresia că nu va mai dura mult şi-mi va face o propunere. După vreo jumătate de oră de conversații banale, m-am ridicat cu intenția să plec, dar Angel a insistat să mai rămân câteva minute, ca să le țin companie. Angel părea genul de tip care ştia să se folosească de toate atuurile lui, pentru a cuceri. Era într-adevăr un bărbat atrăgător şi foarte sigur pe el.

– Sandra, ce-ar fi dacă ar rămâne şi Irina cu noi?, a întrebat Angel, aruncându-mi un zâmbet întrebător.

– Ah, nu Angel, Irina nu... Ştii, ea se grăbeşte acasă, pentru că o aşteaptă iubitul ei.

– Ți se pare că sunt obiectul Sandrei? Trebuia să mă întrebi pe mine dacă vreau să rămân, nu crezi?, am spus uşor iritată.

– Ai dreptate, Irina, te rog să mă scuzi. Voiam de fapt încuviințarea Sandrei, care e cam posesivă. Atunci, poate ne revedem altă data?, m-a întrebat el, prinzându-mă de mână.

– Nu cred. Nu pari genul de om cu care să am pasiuni comune. Mi-am retras mâna şi m-am rezemat de spătarul scaunului, încercând să-i impun distanța între noi.

– De unde şti că nu avem pasiuni comune?

– Sexul în trei nu mă pasionează, am spus sigură pe mine.

– Oau! Ce simpatică! Şi cu toate astea, mi-ar plăcea să te mai văd, prinţeso, mi-a spus el, făcând aluzie la mesajul de pe tricoul meu pe care scria „*I am a princess*".

– Ia-ți acum imagini, văd că nu te sfiieşti să o faci, am spus deranjată de privirea lui insistentă şi cercetătoare.

– Te deranjează să fii privită?

– Privită, nu. Dezgolită, da.

– Angel, cred că ai înțeles greşit, Irina este prietena mea şi chiar are un iubit, a intervenit Sandra, încercând să salveze situația.

– Chiar? Atunci, îl invidiez pe tip. E cineva cunoscut? Că dacă nu, mi-aş încerca totuşi norocul, a spus Angel, sorbind din paharul cu suc şi privindu-mă fix în ochi.

– Da, Irina este iubita lui Matei, i-a răspuns Sandra privind în jos. Angel aproape că s-a înecat cu sucul şi, după ce a lăsat paharul pe masă, m-a privit câteva clipe ca pe o intrusă.

– Măi să fie!, a spus el, aplecându-se în față, ca să mă poată privi mai de aproape.

– Am ceva pe tricou?, l-am întrebat cu un ton ironic.

– Nu... încercam doar să văd ce scrie pe el...

– Scrie „nu te mai holba la sânii mei".

– Asta da surpriză, Sandra! Parcă nu voiai să afle Matei...

– Nu va afla. Irina e de încredere. O fată minunată.

– Observ...

– Trebuie să plec, am spus, ridicându-mă brusc.

— Te conduc, a spus Angel, ridicându-se imediat.

— Sandra, mă suni când vrei să vin după tine, ok?

— Da, mulțumesc mult, Irina!

— N-ai pentru ce. Pa!

Am coborât scările în grabă, iar Angel m-a urmat până lângă mașină, unde s-a rezemat de portieră, ca să-mi blocheze intrarea.

— Pa, Angel. Distracție plăcută!, am spus, fără să-mi pot ascunde zâmbetul sugestiv.

— Știi, auzisem niște zvonuri despre tine.

— Așa de celebră sunt?! N-aș fi crezut...

— Mi s-a spus că ești frumoasă și sexy și că Matei e de invidiat.

— Lumea fabulează mult. După cum vezi, nu sunt nici o frumusețe, dar mereu capra vecinului e mai tare. Cât despre invidie, toți îl invidiază pe Matei, dintr-un motiv sau altul.

— Eu nu.

— Te contrazici... L-am îndepărtat și am urcat în mașină, făcându-i semn bărbatului din curte să-mi deschidă poarta. Abia spre seară m-a sunat Sandra ca să mă duc după ea și deși i-am spus că o voi aștepta în mașină, ca să evit o altă interacțiune cu Angel, când am intrat în curtea vilei, el m-a întâmpinat, rugându-mă să ies câteva minute ca să-mi arate ceva.

— Care sunt florile tale preferate, Irina?, m-a întrebat, luându-mă de mână și conducându-mă în spatele curții.

— Lalelele, de ce?

— Eram doar curios. Sandra o să vină imediat și, până atunci, o să-ți arăt ceva, ok?

— Să nu-mi spui că ai lalele în grădină!, am spus ironică. L-am urmat până într-o încăpere din spatele curții, unde avea câțiva pui de cățel. Imediat ce i-am văzut, m-am așezat pe jos și am început să mă joc cu ei, bucuroasă.

— Vrei și tu un cățel?, m-a întrebat el, zâmbind.

— I-aș vrea pe toți, dar avem deja trei și...

– Dacă vrei, țin eu unul pentru tine, sau pe toți ăştia şi poți veni să-i vezi când vrei.

– Cred că mai bine ar fi să le găseşti nişte stăpâni iubitori...

Câteva minute m-am jucat cu puii care se urcau pe mine şi mă lingeau pe față, iar Angel m-a privit tăcut. Mă gândeam că probabil încerca să repare proasta impresie pe care mi-o făcuse, când o adusesem pe Sandra la el.

– Îl iubeşti?

– Poftim?

– Pe Matei. Îl iubeşti?

– Da, foarte mult. Angel s-a aşezat pe jos lângă mine şi s-a jucat şi el cu cățeii, pe care abia îi mai puteam stăpâni. Când a văzut că vreau să mă ridic, mi-a întins mâna, pe care mi-o ținea strâns.

– Ce frumos miroşi, mi-a spus el, trăgându-mă aproape de el. Vreau să te mai văd.

– Mă subestimezi, Angel?

– Cum adică?

– Vrei să-ți iei revanşa față de Matei?

– Revanşa?

– Da. Vrei să te răzbuni pentru că ți-a luat-o pe Silvia? N-ai decât, dar caută-ți alte unelte.

– Cum poți să crezi aşa ceva?

– Într-adevăr, mă subestimezi şi nu îmi place.

– Îmi placi.

– Nu zău? Te-oi fi şi îndrăgostit la prima vedere...

– Mai am încă un dram de rațiune...

– Perfect. Dar mai lucrează la decență; acolo ai probleme.

– Vreau să te mai văd.

– Never. Hai să mergem, deja mă strângi prea tare de mână.

– O să ne vedem la nunta lui Bebe, am auzit că veniți şi voi.

– Sper să ai decența şi să te prefaci că nu m-ai văzut niciodată. De dragul Sandrei. Mă doare mâna, Angel!

Mi-am smuls mâna din strânsoarea mâinii lui şi am ieşit pe lângă el, mergând direct către maşina mea, lângă care Sandra mă aştepta fumând stresată. Am urcat imediat în maşină, ca să-i dau de înțeles lui Angel că vreau să plec cât mai repede de acolo.

– A fost o plăcere să te cunosc, mi-a spus el când dădeam cu spatele pentru a ieşi din curte.

– Mi-ar fi plăcut să pot spune la fel. Pa!

– Sper că nu eşti supărată pe mine, mi-a spus Sandra, de îndată ce am ieşit din curtea vilei lui Angel.

– De ce să fiu supărată?

– Nu m-am gândit că Angel se va purta aşa; e un tip foarte cumsecade şi educat. Chiar a reacționat aiurea. Nu ştiu ce să zic.

– Nu-ți mai face atâtea griji, nu mi-a făcut nimic. Mai bine povesteşte cum a fost? Ceva picanterii n-ai şi pentru mine?

– A fost beton! Apoi am discutat despre tine. M-a interogat ca la secu. Fată, să nu cumva să te dai de gol la Matei, te rog! M-ar ucide, dacă ar afla că te-am adus aici! Tu ştii că Matei şi Roby sunt tot ce am!

– Stai calmă, nu mă voi da de gol.

– Angel a fost vrăjit de tine... Ce le faci? Învață-mă şi pe mine!

– Sunt dată naibii!, am spus amândouă deodată, imitându-l pe un prieten comun care, ori de câte ori mă vedea, îmi spunea asta.

A doua zi de dimineață, m-a strigat Oli ca să-mi spună că mă căuta cineva, iar când am coborât în living, am văzut că mă aştepta un tip care ținea în brațe un buchet frumos de lalele. Fără să pun întrebări, am luat buchetul şi l-am aşezat într-o vază, ştiind deja că erau de la Angel. „Ce iresponsabil!, mi-am spus în gând. Ăla chiar crede că merge la mine cu d-astea?“

– Ai un admirator secret?, m-a întrebat Oli curioasă.

– Nu eu, Sandra.

– Aha. Ok, aşa va rămâne, mi-a spus ea, zâmbind.

— Oli, să nu-ți faci griji. E un prieten de-al Sandrei, care m-a văzut cinci minute. Merg sus sa o trezesc pe Cesara!, am spus, urcând scările în grabă. În timp ce mă jucam cu fetița, pe terasa camerei mele, am observat că îmi lipsea un inel de pe deget. Am început să mă gândesc dacă l-am scos cumva, dar nu-mi aminteam să fi făcut asta, pentru că nu îl scoteam niciodată. Îl primisem cadou de la fratele lui tata, când împlinisem 18 ani şi de atunci nu l-am scos nici măcar o dată de pe deget. Era un inel scump, primit de la soția unchiului meu, care îl moştenise de la bunica ei şi pe care eu îl prețuiam foarte mult, fiind o amintire dragă de familie. Am început să caut inelul prin toată casa, alertându-i pe toți.

— Dar unde poate fi, iubita, dacă spui că nu-l scoți niciodată de pe deget?

— Nu ştiu, haideți să căutăm şi prin maşini şi prin curte.

— Parcă era fix pe deget; ai fi putut să-l pierzi?, m-a întrebat Robert, îngrijorat.

— Tocmai, că era destul de fix şi n-avea cum să-mi cadă.

— Aminteşte-ți unde ai fost ieri, poate l-ai pierdut pe acolo, a spus Matei. În momentul acela mi-am amintit că, în urmă cu o zi, fusesem doar la Angel acasă. „Oare să-l fi pierdut când m-am jucat cu cățeii?“ Am mers în camera Sandrei şi am rugat-o să-l sune pe Angel şi să-l roage să caute inelul meu. Aceasta l-a sunat şi i-a povestit despre inelul meu, rugându-l să-l caute prin curte şi prin camera unde ținea cățelușii. După câteva minute, Angel a sunat-o înapoi şi i-a spus că nu a găsit niciun inel.

— Vrea să-ți spună ceva, mi-a spus ea, dându-mi telefonul.

— Alo?!

— Bună, prințeso!

— Mă numesc Irina, Angel.

— Da, dar pe tricoul tău aşa scria.

— Nu mai poți să-ți scoți din cap ce scria pe tricou?

— Vreau să ne vedem.

– Şi eu vreau să fiu Miss Univers, dar nu se poate.

– Ai încercat?

– Ha, ha! Sigur nu ai găsit inelul meu?

– Nu, îmi pare rău.

– Ok, ți-o dau pe Sandra. Pa, o zi bună! Fără să aştept să-mi răspundă i-am întins Sandrei telefonul şi am ieşit din cameră. În casă, toată lumea era îngrijorată că nu îmi găseam inelul, iar eu am început să plâng de ciudă că l-am pierdut.

– Îți iau câte inele vrei, nu mai plânge!, mi-a spus Matei.

– Tu nu înțelegi că era o amintire de familie?! Nici o mie de inele nu-l pot înlocui!

– Poate că l-ai rătăcit, poate o să-l găseşti când nu te aştepți.

Şi într-adevăr l-am găsit, când şi unde nu m-am aşteptat. Ne aflam la nunta lui Bebe, un prieten foarte bun de-al lui Matei. Prin mulțimea de oameni, l-am observat şi pe Angel, care mă privea discret de la masa lui. Când am ieşit în holul restaurantului, ca să iau puțin aer şi să dau câteva telefoane, m-am trezit cu Angel lângă mine şi pupându-mă pe ureche.

– Bună seara, prințeso!

– M-ai speriat! Poartă-te decent!

– Ce-am făcut indecent?

– În primul rând nu mă aborda; ai uitat că nu ne cunoaştem?

– Vreau să te văd. Doar o întâlnire îți cer, apoi te las în pace.

– Tu faci mişto de mine? Drept cine mă iei?

– Te iau drept cine eşti.

– Nu cumva mă confunzi?! Înțelege că nu mă voi întâlni niciodată cu tine! Clar?

– Pariezi?

– Hai, sictir! L-am lăsat acolo şi am intrat în restaurant, privind în jur ca să văd dacă ne-a observat cineva stând de vorbă. Mai târziu l-am văzut venind spre masa noastră – gest la care nu m-aş fi aşteptat, ştiind că se duşmănea cu Matei. Însă la aceeaşi

masă cu noi stăteau şi alți prieteni comuni, pe care Angel a vrut să-i salute. El şi Matei şi-au aruncat câte un salut superficial, de ochii lumii şi din atitudinea lui Matei mi-am dat seama că nu îl suporta pe Angel, de nicio culoare. O prietenă de-a noastră l-a invitat să se aşeze pe unul dintre scaunele libere, iar el s-a lansat într-o discuție cu ea. Din când în când, mă privea discret, iar eu evitam să-l privesc, ca să nu îl enervez pe Matei. Sandra, care stătea lângă mine m-a strâns deodată de mână, cu putere.

– Ce ai?, am întrebat-o curioasă.

– Înnebunesc aici, fă ceva!

– Ce s-a întâmplat?

– Uită-te la mâna lui Angel. Am privit spre Angel şi am observat că îşi mişca mâinile, iar când m-am uitat mai atentă am văzut că avea pe degetul mic inelul meu, pe care îl rotea încet, încercând să-mi atragă atenția. Atunci am realizat că el îmi furase inelul de pe deget, premeditând să mă şantajeze cu el.

– Sandra, fă ceva! Dacă îl vede Matei, află tot!, i-am spus Sandrei la ureche.

– Şi ce să fac? Nici eu nu mă pot baga în seamă cu el, de față cu Matei!

– Ce măgar, vrea să mă şantajeze! Ce infantil!

– Fă ceva, te implor, dacă află Matei...

– Taci, nu te mai agita atât!

M-am ridicat de la masă şi i-am spus lui Matei că merg afară, iar el m-a întrebat dacă vreau să vină cu mine.

– Nu, iubitule, merg să-mi pudrez nasul şi să dau un telefon. Am ieşit în curtea restaurantului, sperând că Angel va înțelege şi va veni după mine, iar după câteva minute l-am văzut ieşind şi uitându-se preocupat după mine.

– Sunt aici, am spus.

– Mă aşteptai?

– De ce faci asta?

– Pentru că vreau să ne vedem.

– Şi pentru asta mă şantajezi?

– Scopul scuză mijloacele.

– Dă-mi inelul, țin foarte mult la el. E o amintire de familie foarte prețioasă.

– Ți-l voi da, dacă te întâlneşti cu mine.

– De ce m-aş întâlni cu tine, Angel?

– Pentru că vreau să te cunosc mai bine.

– La ce te-ar ajuta? Tu vrei să te răzbuni pe Matei!

– Te înşeli. De ce m-aş răzbuna pe ceva ce e istorie?

– Numai tu ştii.

– Dacă voiam să mă răzbun, o făceam până acum. Sunt mai matur decât băiețelul Matei.

– Dă-mi inelul.

– Ți-l dau, dacă vii la mine într-o seară.

– Mă şantajezi? Cât de jos poți să decazi! Atât de disperat eşti?

– Atât de motivat, Irina. Vreau o seară cu tine. O oră, să stăm de vorba, atât.

– Dezgustători sunteți voi, bogătaşii! Manipulați oamenii şi vă jucați ca să vă satisfaceți mofturile perverse!

– Data şi ora, prințeso...

– Ticălosule!

– Mă placi.

– Şi dacă te-aş fi plăcut puțin, acum m-ai făcut să te detest.

– Şi ura e un sentiment, prințeso.

– Şi dacă vin la tine ce va urma, să-mi ceri şi să fac sex cu tine, ca să-mi recuperez inelul?

– Ai vrea tu!

– Mă faci să râd. O să-i spun lui Matei adevărul şi gata. Dacă atât de mult îți pasă de Sandra...

– Se pare că ție nu-ți pasă dacă ai decis să-i spui lui Matei. Cărțile sunt la tine...

Am făcut câțiva paşi spre intrarea în restaurant, apoi m-am întors lângă el şi i-am înfruntat privirea.

– Mâine seară la opt fix, am spus.

– Ok, dar să vii singură.

– Idiotule!, am spus, plecând de lângă el.

– Te aştept, prințeso!

În noaptea aceea Angel s-a purtat discret, iar eu îmi făceam planuri pentru seara următoare, când aveam să-l înfrunt la întâlnirea planificată pentru a-mi recupera inelul. La ora opt fix am fost în fața porții lui Angel, unde bărbatul care avea grijă de casa lui, mă aştepta. Eram foarte tensionată, dar îmi impuneam să nu arăt asta. Angel mă aştepta pe terasa casei, unde masa era frumos aranjată cu o față de masă albă, o vază cu flori, pahare şi o sticlă de şampanie. L-am salutat şi m-am aşezat pe scaunul pe care mi-l oferise, iar el a desfăcut şampania şi mi-a turnat în pahar.

– Deci, de ce m-ai chemat aici, ca să-mi arăți abilitățile tale de ospătar? Ai vreo fantezie cu asta?

– Ah, ce-mi placi!

– Sentimentul nu e reciproc.

– În cinstea ta, prințeso!, mi-a spus, întinzându-mi paharul ca să ciocnim. Am ciocnit cu el şi am băut puțin, amintindu-mi educația primită acasă, conform căreia nu se refuză să ciocneşti cu cineva şi nici nu se pune paharul pe masă, fără să guşti măcar puțin din băutură. Aveam o atitudine ostilă şi planuri ca să-i demontez orice gând pervers.

– Ai idee în ce situație m-ai pus, chemându-mă aici?

– Ai mai fost aici.

– A fost cu totul altceva.

– Irina, am vrut doar să te cunosc puțin...

– La ce te ajută? Şi de ce tocmai pe mine, Angel? Ai putea avea atâtea alte femei.

– Pentru că te plac pe tine ... nu ştiu, m-ai făcut curios.

– Măcar dacă ai avea demnitatea să recunoşti că vrei să mă foloseşti, ca să te răzbuni pe Matei...

– De ce crezi că aş face asta?

– Atunci ce vrei?

– Hai să vezi cățeii, vrei? Poate că te mai relaxezi. Eşti ca un vulcan, am senzația că urmează să erupi. L-am urmat în camera unde erau cățeii şi, la fel ca şi data trecută, m-am aşezat pe jos şi am început să mă joc cu ei.

– Sunt invidios pe ei.

– De ce, pentru că se urcă pe mine sau pentru că mă ling?

– Vezi? Uite ce răspuns dai! Eu fac eforturi să mă adun şi tu...

– Eşti laş. Asumă-ți impertinența asta şi nu căuta vinovați pentru gândurile tale perverse...

– Auzi, de pe ce planetă eşti tu venită? Şi ce cauți tocmai lângă Matei?

– Opuşii se atrag. Deşi uneori mă întreb şi eu ce caut pe planeta voastră, unde nimic nu pare a fi la locul lui.

– Câți ani ai? Eşti prea copilă, prea tânără ca să fii atât de matură şi de profundă.

– Nu cumva sunt prea copilă ca să fiu şantajată şi manipulată de un bărbat respectabil ca tine? Angel a izbucnit în râs, iar eu m-am jucat cu cățeluşii, ignorându-l.

– Mi-ar plăcea să fiu în locul lui, mi-a spus, privind un cățel care se agăța de mine şi îmi căuta buzele ca să mă lingă.

– Ştii să latri şi să dai din codiță?

– Da.

– Atunci hai, treci la treabă! Poate poți să mă amuzi măcar...

Angel a ezitat puțin, apoi s-a aşezat pe jos lângă mine. M-a pupat pe lobul urechii, iar când am întors fața către el a încercat să mă sărute, dar i-am pus cățelușul în față, care l-a lins fix pe buze.

– Te porți ca un adolescent disperat.

– Iartă-mă. Poate că sunt disperat să profit de aceste clipe.

– Pe cuvânt dacă te înțeleg. Decazi atât, doar ca să te răzbuni?

– Irina, ai o obsesie cu răzbunarea asta? Dacă voiam să mă răzbun pe Matei, aveam destule ocazii...

– Poți, te rog, să nu mă mai subestimezi?

– Tu te subestimezi. Pentru că nu vrei să vezi motivul real pentru care am vrut să te văd.

– Aaa, am uitat că sunt cea mai frumoasă femeie de pe glob!

– Poate că nu eşti. Dar eşti specială.

– De ce?

– Pentru că am simțit ceva deosebit în preajma ta - ceva ce nu am mai simțit de mult...

– Eşti nebun. Ai uitat cumva să-ți iei tratamentul azi? Am îndepărtat cățelușii şi m-am ridicat repede. Angel s-a ridicat imediat şi, pentru că a văzut că vreau să ies afară, m-a prins de mână.

– Nu te merită. Dar sper din suflet să te prețuiască şi să nu facă ce a făcut cu Silvia.

– De ce încerci să-l denigrezi pe Matei? N-a făcut decât să fie corect. A luat-o de nevastă, creşte copilul, ce vrei dacă nu o poate iubi? Ea e vinovată, pentru că l-a forțat.

– În orice poveste sunt doi şi nu poate fi doar unul vinovat. Precis că tu ştii doar atât cât trebuie.

– Asta nu mă priveşte. Vreau să plec. Îmi dai inelul?

– Da. Este în casă, haide să-l luăm. L-am urmat în sufrageria lui impresionantă, în care intram pentru prima data. Decorată în stil eclectic, sufrageria îmi amintea de casa copilăriei mele. El a căutat într-un sertar şi, după câteva clipe, s-a întors lângă mine. Mă privea tăcut şi eu aşteptăm să-mi dea inelul.

– Cum a ajuns inelul la tine? Mi l-ai tras de pe deget, atunci când m-ai strâns de mână, nu? Ai premeditat totul, nu-i aşa?

– Da.

– Cât de copilăresc!

– Cât de frumos că ai reînviat copilul din mine!

– De ce toate astea, Angel? Fii sincer.

– Ți-am spus. Simt în preajma ta ceva ce nu am mai simțit de multă vreme ... sau poate niciodată... nu ştiu.

– Dă-mi inelul, vreau să plec.

– Nu vrei asta.

– Ba vreau. Angel mi-a luat mâna de pe care îmi furase inelul în urmă cu câteva zile şi mi l-a pus inelul pe deget, cu mişcări foarte delicate. Apoi l-a scos repede şi l-a băgat în buzunar.

– Ştii, mi-ai dat toate planurile peste cap, mi-a spus încet, ținându-mi mâna în mâinile lui. Înainte să vii aici, am avut tot felul de idei şi acum...

– Ce vrei, Angel?

– Nu ştiu. Pur şi simplu, m-am gândit mult la tine şi ştiu că nu trebuie, dar...

– Nu-mi dai inelul? Îl ții ca să mă şantajezi în continuare?

– Nu-mi dai de ales.

L-am privit, încercând să înțeleg din atitudinea lui, ce gândea şi ce simțea, iar el mi-a înfruntat pentru câteva clipe privirea, apoi mi-a pupat mâna. Am zâmbit, realizând că mă simțeam atrasă de el. Avea ceva ce-mi plăcea şi, totodată, îmi displăcea. Dacă noi doi am fi fost alte personaje, dintr-o altă poveste, fără un Matei, probabil că nu m-aş fi grăbit să plec de acolo. M-am întors cu spatele, intenționând să ies din casă, dar m-a prins de mână şi m-a întors brusc spre el. Cu cealaltă mână mi-a prins capul şi m-a sărutat. L-am respins şi am ieşit din casă, în fugă. Am intrat în maşină şi am blocat uşile, apoi am dat cu spatele către poarta pe care bărbatul pe post de portar mi-a deschis-o repede. L-am văzut pe Angel privindu-mă de pe treptele casei, iar când am ieşit din curte, am deschis geamul şi i-am făcut cu mâna. Sandra mă aştepta stresată acasă, curioasă să afle ce s-a întâmplat la întâlnirea cu bărbatul de care era mai îndrăgostită decât recunoştea.

– Cum a fost? Ți-a dat inelul?

– Nu mi l-a dat. N-ai decât să te duci să-l scoți de la el, ai cu ce!

– Iartă-mă, dacă ştiam, nu te duceam acolo. E un om bun, jur, nu ştiu ce a...

– Lasă-mă, sunt plină de nervi. Spune-i că nu-i mai fac jocul, nu are decât să păstreze inelul.

– Ai răbdare câteva zile, îl scot eu de la el. Sâmbăta viitoare mă văd cu el şi...

– Ok. Timp de două zile, Sandra l-a rugat insistent pe Angel să-mi dea inelul, însă acesta i-a spus că nu mi-l va da decât personal, la o altă întâlnire.

– S-o creadă el! Nu mă mai vede!

– Zicea că atunci ai stat puțin că...

– Şi ce vrea, Sandra? Să stau o noapte cu el? Să fac sex, ca să-mi revendic inelul? E nebun!

– Mă scoate din minți,. E atât de încăpățânat, încât nu-l recunosc! Timp de câteva zile, Angel a încercat să ia legătura cu mine, dar l-am ignorat. Îmi trimitea mesaje cu citate şi cu versuri, menite să-mi transmită că mă plăcea şi că mă dorea. Tocmai citeam un astfel de mesaj de la el, când m-a surprins Robert.

– Cunosc acest zâmbet, mi-a spus, intrând în camera mea.

– Nu ştii să bați la uşă?

– Am văzut lumină şi ştiam că nu dormi.

– Dar puteam fi dezbrăcată... M-am aşezat pe scaunul din fața toaletei, iar el s-a apropiat de mine şi s-a aşezat pe jos, în fața mea.

– Ce faci, Irina?

– Ştii, uneori am impresia că tu îmi pronunți numele diferit. Altfel decât ceilalți. Oare de ce? Nu mi-a răspuns, în schimb mi-a luat mâna stângă şi mi-a mângâiat-o, privind-o atent. Mi-a sărutat delicat încheietura şi şi-a pus palma mea pe față, iar eu am înțeles că îşi dorea să-l ating. I-am răspuns aşa cum voia, mângâindu-l pe față.

– De ce oftezi?, l-am întrebat.

– Nu oftez. Mă laşi fără aer...

Aveam nişte emoţii care mă făceau să-mi controlez cu greu firea. „Nu fii nebună, Irina, nu este nimic între voi doi! El nu e al tău şi nu va fi niciodată. Tu eşti iubita fratelui lui, nu te iubeşte, doar e ataşat de tine, toată iubirea e numai în mintea ta nebună, sunt doar închipuiri!“, îmi spuneam în gând, încercând să disimulez totul şi să nu reacţionez la gesturile lui tandre. Îmi aminteam de ziua în care mi-a spus că, atunci când mă priveşte, vede fluturi şi încercam să înţeleg dacă afirmaţia lui a fost întâmplătoare, sau a fost de fapt o declaraţie de dragoste. „Asta s-a întâmplat demult. Poate că a şi uitat ce a spus atunci. Şi poate că totuşi a glumit, poate chiar se referea la fluturii de pe rochia mea, nu la fluturii iubirii. Sunt simple fantezii, Irina, scoate-ţi din cap că te iubeşte altfel decât s-ar cuveni!“

– Ce se întâmplă cu tine?, l-am întrebat. De unde vii?

– M-am plimbat.

– Singur?

– Cu tine.

Am întors privirea şi am încercat să mă adun, ca să alung toate emoţiile care puseseră stăpânire pe mine. El a scos ceva din buzunar şi mi-a pus în palmă, apoi mi-a strâns pumnul. L-am deschis de îndată şi am văzut inelul meu, pe care mi-l luase Angel. „Cum a ajuns inelul la el?! Ştie tot?! De unde?!“ El a luat inelul, mi l-a pus cu grijă pe deget, apoi mi-a pupat din nou mâna. Nu puteam spune nimic, deşi prin minte îmi treceau mii de întrebări şi de gânduri. S-a ridicat brusc şi a venit în spatele meu, îndemnându-mă să mă întorc cu spatele la el şi cu faţa către oglindă. Mi-a prins părul şi a început să se joace cu el, privindu-mă. Încercam să par stăpână pe mine, dar aveam impresia că inima mi-o lua razna şi că mă apuca un fel de tremurat. Mi-am scos cerceii, iar apoi, ca să-i distrag atenţia, am tras cu putere de şiragul de mărgele pe care îl purtam la gât. Acestea s-au împrăştiat pe măsuţă şi pe jos, făcând un zgomot ca un ropot puternic de ploaie. El s-a aplecat repede să le adune, dar, văzând că mă amuzam pe seama lui, a renunţat. A venit din nou în spatele meu şi

a tras de aţa de care erau legate mărgelele ce tocmai căzuseră pe jos. Ca să-mi fac de lucru, am început să-mi periez părul, iar el stătea nemişcat şi îmi privea reflexia în oglindă.

– Ce vezi?, l-am întrebat, sperând şi dorindu-mi în sinea mea să-mi spună din nou că vede fluturi.

– Ce văd acum?

– Da...

– Văd... restul vieţii mele.

Am închis ochii imediat, pentru că nu mai suportam să-l privesc. Aveam impresia că în ochii mei ar fi putut să vadă toată iubirea pe care i-o purtam. L-am simţit îndepărtându-se de mine şi am deschis ochii, doar când am auzit uşa închizându-se în urma lui.

În fiecare dimineaţă mă trezeam cu acelaşi gând: să mi-l scot pe Robert din inimă şi din minte. Să scap de iubirea bolnavă şi obsesivă pentru el. Îmi impuneam să-mi schimb atitudinea faţă de el, să-l mint cu îndârjire, arătându-i că nu simţeam nimic pentru el, în afară de sentimente prieteneşti.

Îmi propuneam să fiu distantă, să-l evit şi să-i arăt că îl iubeam pe Matei. Dar îmi era foarte greu să port tot timpul o mască, doar pentru a mă proteja şi pentru a-i proteja pe ceilalţi de mine. În preajma lui eram distantă şi indiferentă, dar noaptea, în singurătatea mea, îmi lipsea foarte mult. Era atât de aproape – şi totuşi, atât de departe de mine. În fiecare seară îi scriam în jurnalul meu, câte o scrisoare imaginară, în care-i spuneam ce simţeam şi cât de greu îmi era fără el. Ştiam că nu avea să citească vreodată scrisorile mele imaginare, dar trebuia să-mi exprim iubirea, care mă sufoca.

„Între noi este un întreg univers.. deşi ne despart doar două uşi şi un coridor. Adică o bucăţică mică din acest imens Pământ. Şi totuşi, suntem atât de departe unul de celălalt. Dar, uneori, am impresia că îţi aud inima bătând. Şi uneori am impresia că respiri lângă mine. Ştiu, sunt doar închipuiri nebune.

Dar te doresc atât de mult aproape, încât imaginația mă ajută să scap de suferință.", scriam în jurnalul meu. Am auzit o bătaie în uşa dormitorului şi am tresărit.

– Te deranjez?, m-a întrebat Robert, strecurându-şi capul prin uşa întredeschisă.

– Nu, intră!

– Irina, aş vrea să stăm puțin de vorbă.

– Ok, te ascult. Stăteam la măsuța mea cu oglindă, pentru că acolo scriam de obicei. Am băgat jurnalul în sertar şi m-am întors către Robert, care se aşezase pe colțul patului. Habar nu aveam că el venise să facă ceea ce eu nu reuşeam să fac de atâta timp: să-şi ia adio de la mine.

– Te ascult, i-am spus.

– Ştii, m-am gândit foarte mult la tot. La noi. Am încercat să înțeleg ce se întâmplă şi unde s-a ajuns. Pentru că nu era ok. Ştii cât te prețuiesc şi ştii că...

– Lasă preludiul, treci direct la subiect.

– Mi-am reevaluat sentimentele. Aveam impresia că te iubesc mai mult decât pe o prietenă, dar nu e aşa. Țin la tine doar că la o prietenă foarte bună, ca la cineva din familie. Te plac, eşti minunată, mi-ai schimbat viața şi poate de aceea am crezut şi am confundat lucrurile.

– Le-ai confundat?

– Da. Am confundat dragostea, cu sentimentele de prietenie. Adică, ştii şi tu, un bărbat îndrăgostit de o femeie nu ar putea să o ştie în aceeaşi casă cu el, făcând dragoste cu altul. Ori, pe mine asta nu mă deranjează. Mă simțeam singur şi ai fost doar un refugiu...

– Refugiu... Ok. Ce vrei să spui mai exact?

– Că, în sfârşit, am înțeles ce simt pentru tine. Dragoste prietenească – şi nimic mai mult. Cuvintele lui mă răneau atât de tare, încât simțeam nevoia să urlu de durere. M-am întors cu fața către oglindă, pentru că nu suportam să-l mai privesc. Străduindu-mă să

nu par afectată de ceea ce îmi spunea, am început să-mi desfac părul şi să-l piaptăn, pentru că trebuia să joc teatru până la capăt şi să îndur acea discuție.

– Ştiam asta, am spus cu un ton nesigur.

– Ce anume?

– Că nu mă iubeşti decât ca pe o prietenă. Ştiam că sunt doar un refugiu. Era şi normal...

– Ne-am lăsat păcăliți de nişte chestii, nu?

– Da.

– Ştii, am avut impresia că şi tu mă iubeşti altfel.

– Ştii bine cât îl iubesc pe Matei! Poate că şi tu ai fost un refugiu. Poate că te comparam. Aveai chestii pe care el nu le avea, am luat de la tine chestii pe care el nu mi le oferea. Ai fost mereu alături de mine şi...

– Ce mă bucur că, în sfârşit, am stabilit asta! Pentru că nu eram liniştit. Şi am de gând să-mi văd de viața mea.

– Până acum de ce nu ți-ai văzut de viața ta? Ce te-a ținut în loc? Robert s-a ridicat şi a venit în spatele meu. Cu toată puterea care îmi mai rămăsese, am ridicat privirea către reflexia lui din oglindă. Când privirile ni s-au întâlnit, am zâmbit amar.

– Ți-am spus să-ți faci o iubită. Stăteai numai după fustița mea, era şi normal să confunzi lucrurile.

– Bine, au fost şi nişte momente care ne-au legat, dar...

– Nu ne-a legat nimic, Robert. Erau doar închipuiri, atât. Oamenii nu trebuie să fie singuri, iar noi ne-am refugiat unul în altul.

– Oricum, vei rămâne cea mai bună prietenă a mea – şi vreau să ştii că te poți baza pe mine.

– Cred că ar trebui să mă bazez mai mult pe iubitul meu, nu crezi? Şi tu să îți vezi de viața ta.

– A venit Matei. I-am auzit maşina. Te las să dormi, bine? Noapte bună.

– Somn uşor.

Privirea pe care mi-a aruncat-o în oglindă a fost un bun rămas, care mi-a sfâşiat sufletul. Niciodată nu îşi lua rămas bun, fără să mă sărute pe frunte, sau fără să-mi pupe mâna, dar acum a plecat ca un străin. Imediat ce a închis uşa în urma lui, am început să plâng. M-am încuiat în baie, pentru că ştiam că aveam nevoie de timp ca să plâng. Mă zbăteam între gânduri contrare şi încercam să înțeleg dacă ceea ce se întâmpla era real.

Nu înțelegeam de ce se schimba atât de drastic, dintr-o dată. Mă durea cumplit, pentru că eram dependentă de dragostea lui, cu toate handicapurile ei. Pe mine mă împlinea. Am scris în jurnal tot ceea ce îmi spusese, resemnată şi convinsă fiind că iubirea a fost doar închipuită de mine, născocită probabil din nevoia mea disperată de a avea iubirea lui. „Trebuia să se întâmple asta. Unde s-ar fi ajuns, dacă am fi continuat cu ideea iubirii dintre noi? Ar fi ajuns şi el să creadă că mă iubeşte. Avea dreptate Sybille, un bărbat care te iubeşte nu te poate ști în aceeaşi casă cu alt bărbat, nu te poate vedea în fiecare zi, iubindu-l pe altul. E foarte clar totul. Robert a găsit în mine prietena care-i lipsise, poate chiar nişte sentimente părinteşti, iar eu poate că am găsit câte ceva din prințul închipuirilor mele. Dar până la iubire e mult. Bine că se opreşte totul aici. Bine că am aflat că nu mă iubeşte, chiar dacă doare îngrozitor!“

Câteva săptămâni ne-am purtat ca doi străini. Începusem să cred că nu mă iubise niciodată, iar în ziua în care a venit acasă cu noua lui iubită, mi-a confirmat asta. Ne povestise despre ea şi ştiam că ieşeau de ceva vreme şi, cu toate acestea, nu eram pregătită încă să-l văd alături de o femeie. Alexandra nu era o frumusețe, dar era o fată drăguță, care ştia să se facă plăcută. Era înaltă şi slăbuță, avea părul lung şi drept, vopsit roşcat şi ochii căprui, foarte expresivi. Părea cumințică şi se vedea că îl adoră pe Robert. Deşi era mai mare decât mine cu trei ani, părea imatură, nesigură pe ea şi prea copilăroasă. Când a adus-o acasă, mi-am testat stăpânirea de sine, pentru că eu îl iubeam pe Robert şi îmi era imposibil să nu fiu geloasă.

– Eram foarte curioasă să te cunosc, mi-a spus iubita lui Robert, când am făcut cunoştinţă.

– Şi eu. Mă bucur că Robert are o iubită atât de drăguţă. Zâmbeam şi eram amabilă cu ea, iar la cină am servit-o frumos, străduindu-mă să fiu cât se putea de detaşată. După cină i-am arătat colecţia mea de păpuşi cu cap din porţelan, de care eram foarte mândră.

– Am auzit că eşti o persoană deosebită şi că am multe de învăţat de la tine, mi-a spus ea.

– Se mai şi exagerează. Vezi că lumea din jurul meu este cam subiectivă. Mă iubesc toţi prea mult şi de aceea îmi atribuie calităţi pe care nici nu le am.

– Mi-ar plăcea să devenim prietene, mai ales că Robert mi-a spus că ar vrea să petrecem mai mult timp aici.

„Cum vei putea, Irina, să o vezi toată ziua lângă el? Cum vei putea asista la iubirea lor, la mângâierile lor şi cum vei putea dormi cu gândul la nopţile lor, atât de aproape de tine?“

– Alexandra, vom fi prietene, dar cu o condiţie. Să-l iubeşti pe Robert. Să nu-l răneşti vreodată, am spus, făcând eforturi disperate să nu izbucnesc în plâns.

– Promit! Îl iubesc de mor!, mi-a spus ea, îmbrăţişându-mă.

Robert ne-a surprins îmbrăţişarea şi mi-a aruncat un zâmbet apreciativ. Prima lor noapte atât de aproape de mine, a fost chinuitoare pentru sufletul meu, care încă nu accepta schimbarea şi care încă nu se resemnase cu gândul că el nu îmi aparţinea. „Eşti nebună, Irina? Eşti obsedată? Trebuie să accepţi că el are viaţa lui, că are dreptul să facă ce vrea, că se va însura, că între voi doi nu a fost şi nu va fi niciodată nimic mai mult decât o prietenie!“ Cu tot zbuciumul gândurilor mele, nu reuşeam să adorm. Matei dormea adânc şi, pentru că nu aveam stare, am coborât în living să-mi fac de lucru. Am pierdut vremea, încercând să urmăresc o emisiune la televizor, apoi am urcat spre camera mea. Numai că paşii mei erau coordonaţi de o minte nebună şi de gânduri obsesive. În loc să mă fi dus în camera

mea, am intrat în camera de lângă dormitorul lui Robert. Acea cameră avea terasă comună cu dormitorul lui şi mi-a trecut prin minte să merg să mă uit pe fereastra camerei lor. „Opreşte-te, nebuno, ce vrei să vezi?! Spionezi oamenii în intimitatea lor?“, mă gândeam conştientă că mă purtam anormal. Dar paşii mei mergeau înainte, din dorința de a-i spiona.

Poate că aveam nevoie de o confirmare, să-i văd îmbrățişați, să-i văd dormind ca pe doi îndrăgostiți şi să accept, în sfârşit, realitatea. Mi-am lăsat în cameră saboții cu care stăteam prin casă, pentru că aveau tocuri şi mă temeam să nu fac gălăgie, iar apoi am ieşit desculță pe terasă. M-am apropiat încet de fereastra dormitorului lui Robert, prin care se zărea lumina unei veioze aprinse.

Se spune că acela care ascultă pe la uşi, riscă să audă ceea ce nu-i place. Exact la fel se întâmplase şi cu mine. Imaginea care m-a izbit din dormitorul lui Robert, m-a lăsat fără aer. El şi iubita lui erau dezbrăcați şi făceau dragoste. Aş fi vrut să plec de acolo, dar ceva mă ținea în loc. Poate că eram sadică, pentru că numai o sadică poate să se mutileze sufleteşte, aşa cum o făceam eu în acele momente. Mi-l imaginasem de foarte multe ori pe Robert, făcând dragoste şi mereu mă întrebam dacă era un amant bun şi pasional. Acum vedeam cum era. Şi chiar dacă eu nu mi-l imaginasem cu altă femeie, acum vedeam cât de tandru era cu ea, vedeam cum o mângâia şi cum o săruta. Mi-am pus mâinile la ochi şi am început să plâng. Am plecat de acolo cât de repede am putut şi am coborât în living, ca să pot plânge în linişte. Într-un târziu am adormit, rătăcită pe una dintre canapele. Dormeam adânc, când am simțit că eram ridicată în brațe şi am deschis ochii. L-am văzut pe Robert şi m-am trezit instantaneu.

– Vrei să răceşti?, m-a întrebat, urcând scările spre etaj, cu mine în brațe.

– Nu mi-era frig.

– Nu mă refer la faptul că dormeai dezvelită.

– Dar la ce?

– Laşi uşi deschise, stai în curent, umbli desculță pe terase şi îți laşi papucii aiurea prin casă. Abia atunci am realizat că, în nebunia mea, nu am închis uşa terasei şi că îmi lăsasem şi saboții în camera de lângă. Deci, ştia că l-am spionat. Eu nu intram niciodată în acea cameră, aşa că nu aveam argumente cu care să încep să mă apăr. Robert m-a dus în camera mea, nu în dormitorul lui Matei şi m-a aşezat pe pat. M-a învelit cu plapuma şi s-a oprit puțin, să mă privească.

– Vrei să stau puțin cu tine?, m-a întrebat încet.

– Nu. Nu o lăsa singură pe Alexandra. S-a aşezat pe pat lângă mine şi a început să mă mângâie pe păr, ca pe un copil trist şi bolnav. Chiar eram bolnavă. Eram intoxicată de iubirea pentru el.

– O iubeşti?, l-am întrebat, ținând ochii închişi.

– Da.

– Mă bucur pentru voi. Noapte bună. Mi-e foarte somn.

– Îmi dai voie să te pup pe frunte, aşa cum făceam înainte?

– Înainte, când confundai lucrurile?

– Da.

– Bine. S-a apropiat de mine şi m-a pupat pe frunte, dar, în loc să se retragă imediat, şi-a lipit obrazul de al meu şi a stat aşa câteva clipe, cu ochii închişi. Îmi aminteam de sărutul inventat de noi la mare, când doar ne-am atins obrajii, în mângâieri uşoare.

– Cred că ai ceva ciudat, o energie aparte, mi-a spus el încet. Pentru că de câte ori vin atât de aproape de tine, rămân fără aer...

– Pleacă, până nu confunzi iar lucrurile. A ieşit din camera mea, stingând lumina şi luând şi sufletul meu cu el. Aceea a fost ultima mea apropiere de Robert. Pentru că, din noaptea aceea, s-a purtat ireproşabil. După o perioadă, m-am obişnuit cu Alexandra şi parcă reuşeam să mă detaşez şi de Robert. Sau poate că doar mă mințeam, ca să scap de supliciul suferinței. Ea era mai tot timpul prezentă în casă, dar o țineam la distanță. Eram prietenoasă şi drăguță

cu ea, însă refuzam să devenim atât de apropiate, încât să-i suport confidențele despre Robert.

– Părul tău e natural, aşa ondulat?, m-a întrebat ea, într-o zi.

– Tot ce am e natural, am răspuns, gândindu-mă că ar putea face aluzii şi la sânii mei, de care se mira mereu, enervându-mă.

– Irina, mă înveți şi pe mine să mă îmbrac?

– De ce să te învăt eu? Fiecare are stilul său...

– Da, dar tu te îmbraci diferit, deosebit şi...

– Pot eventual să-ți spun câteva reguli, dar să te învăț, nu am de ce. Trebuie să ştii ce stil ai, să te îmbraci aşa cum îți place. Eu nu țin cont de modă.

– Dar te îmbraci foarte frumos. Toată lumea te admiră.

– Tu vrei să te îmbraci frumos, sau să fii admirată?

– Şi una şi alta. Am văzut că eşti un fel de idol în gaşca voastră, că toată lumea îți cere părerea.

– Asta nu înseamnă că eu fac totul corect. Unii sunt subiectivi, poate din cauză că mă îndrăgesc foarte mult. Îndrăgesc omul şi de aceea mă văd mai frumoasă şi mai elegantă decât sunt.

– Înseamnă că şi Robert te îndrăgeşte foarte mult. Pentru că are mare încredere în gusturile tale. Şi te admiră mult, pentru felul în care te porți.

– Asta ține de educație: felul cum mergi, cum vorbeşti, cum te porți la masă.

– Vreau să învăț de la tine.

– Bine. Atunci copiază-mă şi întreabă-mă când consideri că te pot îndruma.

– Şi eu te rog mult să-mi spui atunci când fac vreo gafă, să-mi atragi atenția, ok?

„Chiar aşa, ce-ar fi să-i creez lui Robert o copie a mea?“, mă gândeam. Mă amuza ideea de a o învăța să se poarte exact ca mine, să se îmbrace ca mine, să asculte aceeaşi muzică, să folosească acelaşi parfum, gândindu-mă că l-aş fi putut tortura pe el. Pentru că

încă eram geloasă şi, din gelozie, simțeam nevoia să mă răzbun, să nu fiu singura care suferea.

– Până una alta, vreau să-ți dăruiesc ceva.

– Ce?, m-a întrebat ea, entuziasmată.

– Un parfum. Cel pe care-l foloseşti e vulgar. E prea dulce şi prea bătrânesc pentru tine. Nu ți se potriveşte şi nu e de toată ziua.

– Mie îmi plac mult parfumurile tale! Ai o groază. Care e preferatul tău?

– Acesta: Diabolique, Nanette Lepore. Ți-l dăruiesc.

– Îți mulțumesc din inimă! Am auzit că e foarte rar şi scump.

– Aşa e. Numai că trebuie folosit cu măsură, nu toată ziua şi nu oriunde. În seara aceea trebuia să ieşim la un restaurant, unde un prieten îşi serba ziua de naştere. Toată lumea era gata de plecare, numai Alexandra nu mai cobora din camera ei. Eu fiind o fire punctuală, eram deja iritată, atunci când ea şi-a făcut apariția în living.

– E bine aşa?, m-a întrebat ea, făcând o piruetă în fața mea.

– Ai cumva un număr de circ, în seara asta?, am întrebat-o, serioasă. Robert şi Matei au întors privirea către mine, mirați probabil de replica mea prea directă.

– Nu e ok?

– Ce treabă are corsetul acela, cu pantalonii? Roşu cu pantaloni pepit? Satin cu stofă? N-ai o cămaşă? Sau o fustă la corsetul ăla?

– Bine. Mă aşteptați să mă schimb?

– Şi fă ceva cu machiajul ăla. Arăți ca un clovn. Corset roşu şi fard mov? Please! Alexandra a plecat în camera ei şi a lui Robert, iar eu am pornit televizorul, ştiind că mai aveam de aşteptat.

– Măcar parfumul e potrivit, a spus Robert, cu un ton ironic.

– Iubita, nu ai fost prea dură cu ea?

– Ea mi-a cerut s-o învăț. Doar nu o s-o menajez acum. Lasă, nu e din cristal.

– Ți-a cerut s-o înveți?, m-a întrebat Robert.

— Da. Vrea să fie ca idolul tău. Robert m-a privit pătrunzător, iar eu i-am zâmbit ironic. Petrecerea aceea m-a ajutat să mă apropii de Alexandra. Eu eram un suflet sensibil la străduința ei de a se face plăcută, într-o lume sceptică, care primea destul de greu un membru nou în gașcă. Toată seara a asistat la adulațiile celor care mă iubeau - pentru că pe mine mă iubea toată lumea. Eram caldă, prietenoasă şi foarte veselă. Adunam lume în jurul meu, pentru că aveam multă energie pozitivă.

— Așa de mult mi-ar plăcea să fiu ca tine!, mi-a spus Alexandra entuziasmată, în drum spre Snagov.

— Tu trebuie să fii ca tine, nu ca altcineva. E bine să copiezi lucrurile care îți plac de la alții, dar trebuie să ai propria personalitate. De unde ştii că nu eşti mai plăcută ca mine?

Robert mi-a aruncat o privire scurtă, în oglinda retrovizoare - moment în care l-a surprins pe Matei sărutându-mă.

— E normal să vrea oricine să fie ca prințesa mea frumoasă, a spus el euforic. Matei băuse puțin mai mult şi nu se mai putea stăpâni să mă îmbrățişeze şi să mă sărute. Îl respingeam discret, dar era dornic şi nerăbdător să facă dragoste cu mine.

— Mai e mult până acasă?, l-a întrebat pe Robert, care conducea încet.

— Dar unde te grăbeşti, frate?

— Să fac dragoste cu cea mai frumoasă fată din lume.

— Ce, te aşteaptă la noi acasă? Şi cu mine ce faci?, am întrebat, încercând să-i distrag atenția lui Matei, care nu mai ținea cont nici măcar de prezența lui Robert şi a iubitei lui.

— Dar să o faceți pe silent, ok?, a spus Alexandra, fără să-şi dea seama ce gafă făcea.

— De ce, se aude din dormitor?, a întrebat Matei vesel.

— Nu, din dormitor nu. Dar v-am surprins în living, atunci când aveați treabă cu pianul ăla, a spus ea izbucnind în râs.

– Alexandra, mâine vom avea lecția despre discreția unei doamne, i-am spus cu un ton tăios.

– Ok. Sper că nu am supărat, mă gândeam că...

– Las-o aşa, am spus şi l-am respins pe Matei, care s-a potolit de îndată ce a observat că mă enervasem.

A doua zi, am mers la cumpărături în Bucureşti, cu Alexandra şi cu Robert. Eu trebuia să cumpăr cadouri pentru o prietenă care se pregătea să nască, iar Robert voia să-şi cumpere câteva cămăşi. Era pentru prima dată când plecam de acasă numai noi trei şi, de îndată ce am vrut să urc în maşină, am conştientizat că locul din față de lângă el, nu mai era al meu. Am deschis repede portiera din spate, dar Robert a venit şi m-a oprit.

– Locul tău este în față. Mereu ai stat acolo.

– Locul ăla nu mai demult al meu. Iubita ta trebuie să stea lângă tine.

– Nu şi când eşti tu.

– Te rog să stai în față, maiestate, mi-a spus Alexandra, apărând lângă noi cu un zâmbet larg. Am urcat în spate, iar ei doi în față, privindu-se lung. „Maiestate? Nu mai sunt nici maiestate şi în niciun caz pentru ea.“ Era evident că goana prin magazine a plictisit-o sau probabil că era geloasă că Robert se consulta numai cu mine, când îşi cumpăra ceva. Eu nu ceream opinia pentru ceea ce alegeam, fiindcă ştiam foarte bine ce-mi doream. În anumite magazine eram cunoscută de vânzătoare şi de aceea le salutam şi le pupam, schimbând câteva vorbe cu ele. Într-o parfumerie, vânzătoarea, care mă cunoştea, mi-a dăruit o pungă plină cu eşantioane şi mi-a povestit despre un nou eye-liner, de care eram interesată. În drum spre Snagov, am oprit la o piață de unde cumpăram, de obicei, fructe.

– Domnişoară, de când nu v-am văzut!, mi-a spus o tanti de la care cumpăram mereu roşii.

– Săru'mâna! N-am mai trecut. Ce mai face nepoțelul dumneavoastră?

– Creşte, vă mulțumesc! Uitați că ați ținut minte...

Am cumpărat câteva roşii de la ea şi, când am plecat, m-a pupat. La întoarcerea spre Snagov, am observat că Alexandra părea abătută şi mă întrebam dacă nu cumva era geloasă pe faptul că Robert mi-a acordat mie mai multă atenție, decât îi acordase ei.

– Eşti obosită?, am întrebat-o.

– Da.

– Şi supărată cumva?

– Voiam să merg şi eu până la un magazin, dar a închis deja.

– De ce nu ai spus?

– Păi dacă tu stai şi te întinzi cu toate vânzătoarele!

– Cum ai spus?

– Parcă erai o lady. Ar trebui să ai şi tu nişte pretenții, nu? Înțeleg că eşti drăguță şi amabilă, dar chiar cu toată lumea? Te pupi şi cu aia din piață?, a spus ea, fără să realizeze ce greşeală făcea.

– Cum îți permiți să-mi faci tu mie observație, cu cine mă întind şi cu cine nu?

– Ai înțeles greşit, Irina...

– Am înțeles foarte bine. Nu ar trebui să mă întind cu toată lumea, mai ales cu nişte vânzătoare, nu? Ți s-a părut aiurea că m-am pupat cu doamna din piață?

– Păi da, e o țărancă şi...

– De ce? Pentru că ar trebui să mă consider superioară? Prin ce? Prin faptul că am mai mulți bani şi nu sunt vânzătoare? Pentru că mă plimb cu maşina asta şi ea poate merge cu autobuzul? Pentru că eu stau într-o vilă şi ea nu?

– Irina...

– Ține-ți gura, Robert. Spune, Alexandra! Cu ce le sunt eu superioară, vânzătoarelor? Dacă ele sunt vânzătoare şi mă servesc, înseamnă că trebuie să le tratez ca pe nişte slugi?

– Nu, dar...

— Las-o aşa. Te-am supraapreciat. Iar tu mă confunzi. Încearcă să vezi omul din spatele unui ceas Bvlgari, care ți-a orbit retina cu strălucirea lui. Eu nu sunt un copil de bani gata, plin de fițe! Şi oricine aş fi şi oriunde aş ajunge, oricât lux aş avea în jur, voi rămâne la fel. Pentru mine toți oamenii sunt egali, iar diferența o face doar caracterul lor. Atât.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Nu mă ajută cu nimic să-mi dai dreptate. Ar trebui să lucrezi la valori.

— Credeam că...

— Auzi, tu vrei să fii ca mine? Dar numai partea în care să fii ovaționată şi adorată? Pentru ce? Pentru că te îmbraci frumos şi îți plimbi fundul prin maşini de lux? Asta va stârni doar invidie, să ştii. Şi mai vrei să fii prietena mea? Nu, mulțumesc! Nu vreau prieteni care desconsideră oameni! Robert mi-a aruncat o privire apreciativă, în oglinda retrovizoare şi a dat volumul muzicii mai tare, încercând, probabil, să ne dea de înțeles că ar trebui să punem capăt acelei discuții. De fapt, melodia care rula era *Fallen*, melodia de care pe mine şi pe Robert ne legau amintiri frumoase.

— N-ai şi tu o muzică mai ca lumea?, a întrebat Alexandra.

— Ador melodia asta, a spus Robert.

— E făină, dar pune şi tu ceva mai vesel.

— Pune ceva mai comercial, Robert, am spus, neputând să mă abțin. În seara aceea am pregătit cina împreună cu Oli şi cu Robert. De când locuia cu noi, Alexandra nu ne ajuta niciodată la pregătirea meselor. Mai mult de atât, nu respecta programul obişnuit al casei, pentru că avea un program haotic de somn şi de lenevit la televizor.

— Alexandra, tu ai observat că în casa aceasta există un program?, am întrebat-o, când a apărut la cină, după o oră.

— Da. Scuze că iar...

— Nu trebuie să te scuzi. Întârzii mereu la masă, te aşteptăm şi ne facem toți programul după tine. Ți se pare normal?

– Nu mi se pare normal că sunt ore fixe.

– Zău? Draga mea, altfel nu reuşim să luăm mesele ca o familie. Programul acesta este de când m-am mutat eu în casa asta. Şi nu l-am făcut pentru că vreau eu ca alții să trăiască după reguli, ci pentru că vreau să petrecem timp împreună, ca o familie. Înțelegi?

– Da.

– Te-aş ruga să respecți acest program, apoi poți face ce vrei. În orice caz, nu o să pierd timp din viața mea, aşteptând după tine. Am tabieturile mele, la care nu renunț. Şi am responsabilități. De mine depind oameni – şi, mai ales, un copil mic. Dacă nu te poți adapta, măcar spune-mi şi nu mai aşteptăm.

– Ok. O să-mi pun ceasul să sune, doar pentru că maiestatea sa a instaurat teroarea în palat.

– Eşti impertinentă, i-a spus Robert.

– De ce? Pentru că nu sunt la dispoziția maiestății sale?, a spus ea, ridicând tonul.

– Nu ți-a cerut nimeni să fii la dispoziția nimănui. Irina are dreptate. Aşa e frumos, să mâncăm toți împreună, să ne bucurăm de mese împreună, a spus Robert, ferm.

– Alexandra, nu cumva eu sunt la dispoziția ta? Nu mă ajuți niciodată să prepar masa, abia dacă speli nişte vase şi o faci foarte rar. Sunt cumva servitoarea ta?

– Nu face Oli, asta?

– Oli e în vârstă şi are toată casa pe cap.

– Şi ce? Nu e plătită pentru asta? Am privit-o pe Alexandra ca pe o casă arsă şi mi-am înăbuşit orice replică. Era foarte clar că noi două aveam mentalități diferite. Nu eram subiectivă şi nu era vorba de gelozia mea pe ea, ci de faptul că ea nu avea valori. Matei şi Robert nu au scos niciun cuvânt, conştienți că aveam dreptate.

– Matei, chiar voiam să te rog ceva. Aş vrea să mai angajăm pe cineva, care să vină o dată pe săptămâna să o ajute pe Oli la curățenie, i-am spus lui Matei.

– Eu de când îți spun! Tu nu şi nu, că faci curat în toată casa!

– Uneori pot, alte ori nu, dar vreau mai mult timp pentru mine, pentru tine – şi, mai ales, pentru Cesara.

– Bună decizie, iubita. O să mă ocup de asta. Nu vreau să mai mişti niciun ac.

– Nici chiar aşa. Ador să fac treabă, să gătesc, să calc, dar aici e prea mult. Şi vreau să o mai menajăm pe Oli, îi ajunge de douăzeci de ani, de când vă creşte.

Oli, era menajeră în familia lui Matei, încă de când era el mic. Când el şi Robert s-au mutat la Snagov, ea a insistat să locuiască cu ei. Îi crescuse şi le era ca o mamă, pentru că mama lui Matei era o aristocrată tipică, preocupată doar de bunăstarea şi de educația copiilor. Dar pentru asta nu trebuia să le dedice prea mult timp.

– Mă ierți?, m-a întrebat Alexandra, cu un ton copilăros.

– Doar dacă îmi dai o îmbrățişare, am spus zâmbind. Ea s-a ridicat bucuroasă şi a venit lângă mine. Am îmbrățişat-o strâns şi am pupat-o pe obraz.

– Nu-mi doresc decât să fim ca o familie, am spus. În rest, fiecare poate face ce vrea.

– Ok. O să fiu cuminte.

– Hai să ne pregătim de petrecerea de mâine. Abia aştept să ieşim, îmi e dor de un chef, să dansez...

Îmi lipsea Robert din ce în ce mai mult. Îmi era dor să petrec timp cu el, să vorbim despre cărți, să ascultăm muzică, să jucăm şah, rummy, să râdem, să-mi țină sticluța de ojă, să fie mereu atent cu mine. Îmi era dor de toate surprizele, de toată atenția şi de gesturile lui, care îmi arătau dragostea. Acum îi acorda atenție Alexandrei, chiar dacă nu-i pregătea ceaiul, chiar dacă nu-i tăia mâncarea în farfurie, aşa cum mi-o tăia mie, odinioară, chiar dacă nu făcea pentru ea, tot ceea ce făcuse pentru mine înainte. Eram convinsă că se răcise de mine. Când nu mai puteam de dorul lui, apelam la amintirile

pe care le aveam împreună. Citeam în jurnal, momentele frumoase petrecute alături de el, scrise de mine cu meticulozitate, învățând pe de rost fiecare replică şi fiecare moment. Începusem să accept ideea că el nu m-a iubit şi că nu mă va iubi niciodată. Şi parcă începea să-mi fie mai bine. Mă apropiasem mai mult de Matei, nu-l mai comparam cu Robert şi-i vedeam calitățile. El se purta ireproşabil, arătându-mi dragostea şi prețuirea, prin tot ceea ce făcea. Mă răsfăța excesiv şi mă copleşea cu tot felul de surprize romantice. Robert era distant cu mine şi părea concentrat pe relația cu Alexandra.

Dar când credeam mai mult că povestea dintre mine şi Robert a fost doar o iluzie, doar ceva imaginar şi trecător, s-a întâmplat ceva care mi-a răsturnat din nou întregul univers.

Pentru că ne doream o ieşire la munte, am adunat câțiva prieteni şi am plecat într-un week-end, la cabana de vânătoare a unui prieten de-al nostru. Câteva zile la munte erau benefice pentru mine, mai ales că în ultima perioadă mă simțeam plictisită de rutina de la Snagov, dar şi pentru Matei, care era foarte obosit după alergătura din ultima perioadă. Primele două zile mi le-am petrecut dormind, fără a-mi explica starea de oboseală pe care o aveam. Ceilalți se plimbau, jucau tot felul de jocuri, sau stăteau pe afară, de vorbă.

Îmi făcusem un obicei ca, înainte de culcare, să stau în livingul cabanei, ca să beau un ceai în fața şemineului. De obicei stăteam noaptea, după ce se culcau toți, pentru că acele momente erau singurele în care aveam puțină linişte şi timp, să mă gândesc la ale mele. Aveam mare nevoie de clipe de singurătate, în care să pot reflecta la viața mea şi la trăirile mele. Trecuse de miezul nopții, când am decis să merg în livingul cabanei, ca să-mi savurez ceaiul, convinsă ca toată lumea dormea deja. Coborând scările care duceau spre living, am auzit nişte voci. Fără să fac zgomot m-am apropiat şi m-am oprit pe ultima treaptă, de unde vedeam foarte bine partea de living unde erau canapelele şi fotoliile. Cei care vorbeau erau Robert şi Cosmin şi mi-au trezit suspiciuni, pentru că vorbeau în şoaptă.

Cosmin era cel mai bun prieten al lui Robert, încă de când erau în liceu. Ştiam că ei doi îşi făceau confidenţe şi că Robert avea mare încredere în Cosmin. Curioasă să aflu despre ce vorbeau, am decis să-i spionez puţin. Uneori ai impresia că destinul acţionează într-un mod pervers şi sadic. Altfel nu-ţi poţi explica de ce te trimite în anumite momente cheie, acolo unde poţi afla lucruri care să-ţi încurce viaţa. Pentru că, dacă nu ar exista acele momente cheie, ar rămâne multe lucruri pe care poate nu le-ai afla niciodată.

– N-ai fost în apele tale deloc, i-a spus Cosmin lui Robert.

– Nu ştiu ce am, nu sunt în toane prea bune.

– De ce, frate? Ia zi-mi de Alexandra, sunteţi pe bune, pun deoparte bani de nuntă?

– Nu, vai...

– De ce? Mie chiar îmi place de ea. E o fată bună, liniştită şi chiar drăguţă.

– Este. Dar, oare, e de ajuns?, a spus Robert, abătut.

– Numai tu ştii, frate. O iubeşti?

– Nu! Îmi e dragă, dar nu pot să o iubesc.

– De ce?

– De naiba să mă ia.

– Adică? Care-i faza?

– Mi-e şi frică să vorbesc despre asta.

– Despre ce anume? Băi, sunt prietenul tău. Varsă tot, acum!

– Iubesc pe altcineva.

– Pe cine?!

– Nu contează, hai să schimbăm subiectul.

– Frate pe cine iubeşti şi eu nu ştiu?

– Mie mi-e frică şi să mă gândesc la asta, iar tu îmi ceri să o spun cu voce tare?

– Te porţi ca o muiere...

– Da, gata, lasă-mă. Vorbim altădată despre asta.

– Zi-mi pe cine iubeşti, nu mă mai fierbe atât! O cunosc?

– O cunoşti.

– Pe cine, zi-mi odată!

– Pe Irina, a spus Robert foarte încet.

– Poftim?! Pe Irina?! Pe Irina a lui Matei?!

– Da. Şi taci, poate apărea cineva şi să ne audă!

– Nu se poate! Ti-ai pierdut mințile?

– Cred că da.

– Frate, nu pot să cred! Ea ştie?

– Nu. Am avut grijă să nu mai ştie. S-a lăsat un moment de tăcere, iar eu nici măcar nu respiram, ca să nu cumva să fiu descoperită că trăgeam cu urechea la conversația lor. Dar inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că ei doi o puteau auzi.

– A fost ceva între voi doi?, a întrebat Cosmin.

– Nu, ce să fie? Mă crezi nebun?

– Poate că doar o placi, n-ar fi de mirare, dar de iubit...

– Sunt îndrăgostit nebuneşte de ea, frate! Şi nu de ieri de azi, de când o cunosc!

– Nu pot să cred. Băi, tu eşti nebun de tot, cum naiba ai putut să te-ndrăgosteşti tocmai de ea? Din câte tipe ți-au trecut prin mână?!

– Mai bine nu-ți spuneam, că văd că nu îți mai revii!

– Fratele meu, trebuie să faci ceva, trebuie să-ți treacă, nu poți s-o iubeşti pe Irina! Nu eşti un copil, eşti un bărbat în toată firea!

– Şi ce să fac? Hai să încheiem discuția asta de femei patetice.

– Păi eşti patetic! Ce naiba e în capul tău?

– Crezi că n-am încercat să mi-o scot din suflet? Parcă n-ai şti cu cine stai de vorbă? La început credeam că doar mă simt atras de ea, mă gândeam c-o să-mi treacă, dar iată-mă, după atâta timp, foarte îndrăgostit de ea. Şi, în loc s-o uit, simt c-o iubesc din ce în ce mai mult. Era pentru prima data când îl vedeam pe Robert atât de deschis în fața cuiva şi mi se părea un om total diferit de cel pe care îl cunoşteam. Cosmin a sorbit din paharul de băutură, în care se uita adânc şi, preț de câteva clipe, n-au mai spus nimic. În geamul

uşii de la intrare, îl vedeam pe Robert cum stătea pe fotoliu, ca un condamnat şi privea îngândurat focul din şemineu.

– Ea ce atitudine are față de tine?, a întrebat Cosmin.

– Mă calcă în picioare, se joacă, mă provoacă, mătura pe jos cu mine, mă dă de toți pereții şi culmea este că mie îmi place.

– Tu eşti sadic, să mor io!

– Sunt, vai de capu' meu...

– No, asta da veste! Nu m-aş fi gândit la aşa ceva, în veci. Sper că vei avea grijă să nu-şi dea seama Matei, ce simți pentru ea. Nu poți să-i faci asta...

– Matei ştie că țin enorm la ea, pentru că mereu o apăr cu vehemență, dar niciodată nu ar bănui că aş putea să văd în ea, mai mult decât o prietenă.

– Prost şi Matei asta! Nu ştie să se poarte cu ea şi să o prețuiască. Aşa o femeie şi tu să-ți bați joc.

– Mie îmi spui? Cât am încercat să-l fac să înțeleagă şi când văd cât de inconştient este, mor de ciudă! Dar o iubeşte.

– Băi, tu eşti sigur că nu eşti doar atras de ea?

– Frate, am avut ocazia să o fac cu ea. Dar nu am putut. Parcă mi-a făcut vrăji, nu ştiu ce naiba să mă ia, să mai înțeleg.

– Ştii ce cred eu? Că ar trebui să fii departe de ea, e nasol că sunteți tot timpul împreună.

– Habar n-ai cât de greu îmi e. O am lângă mine, dar nu o pot atinge, o văd cum suferă şi cum îl iubeşte pe Matei...

– De ce nu pleci de la Snagov? Mută-te în Bucureşti, în apartament. O iei şi pe Alexandra şi poate, cu timpul, o uiți pe Irina şi reuşeşti să o iubeşti pe Alexandra.

– M-am gândit şi eu să mă mut, dar Matei şi Oli nu ar înțelege şi nu m-ar lăsa. Acolo e casa mea, ei sunt familia mea... şi, oricum, nu pot pleca de lângă Irina. Ştii cum e? Ca un drog! Abia aştept s-o văd dimineața. Dacă ți-aş spune câte nopți am plâns după ea. Mi-a intrat în sânge. Parcă trăiesc numai pentru ea. Şi ştiu sigur că,

oricât de departe aş fi de ea, tot n-aş putea să n-o iubesc. Să mă ia naiba! Ce patetic sunt! O să mă duc la un psiholog.

– Ce aiurea e viața asta, frate! Nici nu ştiu ce să-ți spun, pentru că nu prea văd rezolvare la toată chestia asta! N-aş fi crezut că treci prin aşa ceva. Poate îți trece, cu timpul.

– N-o să-mi treacă. Sunt vraişte. Am încercat toate metodele ca să scap de ea, dar când o văd în față, se duce naibii toată rațiunea mea, tot. Băi, când mă apropii de ea, simt ceva ciudat, mă ia un tremurat, mă doare stomacul, nu-ți pot descrie.

– Eşti bolnav rău, frate. Naşpa, pentru că nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla, dacă ar afla Matei. Ăla se împuşcă în cap!

– N-o să afle niciodată. Nici el şi nici ea.

– Vai de steaua ta!

– Dacă ai şti ce putere are asupra oamenilor. E o vrăjitoare!

– Am văzut. E şmecheră rău! Băi, şi are nişte priviri, cred că numai cu alea te-a prins în halul ăsta, a spus Cosmin amuzat.

– Habar n-ai ce priviri nebune şi ce apucături are, câteodată, o iei razna, dacă nu eşti supraom.

– Io tre' să mai beau ceva, ca să-mi revin. Sigur nu vrei puțin whisky? Cosmin s-a ridicat brusc de pe canapea ca să ia sticla de whisky şi m-a văzut stând în pragul uşii. A rămas puțin blocat, iar Robert, care i-a văzut reacția, a întors imediat capul spre mine. Am păşit spre ei ținând cu grijă ceaşca de ceai şi m-am aşezat pe fotoliul din fața lor. Mă simțeam de parcă urma să susțin cel mai dificil examen din viata mea.

– Deranjez?, am întrebat zâmbind forțat.

– De când eşti acolo?, m-a întrebat Robert.

– Ştiți, eu mă duc sus că mi-e un somn... Noapte bună!, a spus Cosmin, plecând din încăpere, de parcă nu ştia cum să scape mai repede de acolo. Ceea ce auzisem mă răvăşise atât de mult, încât făceam eforturi ca să-mi adun gândurile şi să nu izbucnesc în plâns. Priveam, îngândurată, focul din şemineu şi-l ignoram pe Robert,

care mă studia atent, întrebându-se dacă am auzit ceva din discuția dintre el şi Cosmin. Am pus ceaşca de ceai pe măsuță, pentru că-mi tremurau mâinile vizibil şi aveam impresia că o voi scăpa pe jos.

– De cât timp erai acolo, Irina?, m-a întrebat încet.

– Abia am venit, deci n-am auzit nimic, dacă eşti îngrijorat.

– Nu ai auzit, sau nu ai vrut să auzi?

– Ce variantă îți convine mai mult?

– Ceva din ce ai auzit, te-a deranjat.

– De ce crezi asta?

– Pentru că te cunosc.

Nu-mi mai puteam stăpâni emoțiile. Am izbucnit în plâns şi, ca să nu mă vadă, mi-am acoperit fața cu palmele. Robert s-a ridicat de pe canapea şi s-a aşezat în fața mea, pe podea. A început să mă mângâie cu dosul degetelor pe palmele cu care îmi acopeream fața.

– Nu mai plânge, Irina. Simt fiecare lacrimă de-a ta, că pe un cutit în inimă.

– Pleacă, te rog. Pleacă!

– De ce, Irina? Mă ai la picioarele tale şi mă alungi?

– Te rog... te rog să pleci. S-a ridicat şi a plecat spre treptele ce duceau în dormitoare, iar mie îmi venea să fug după el şi să-l strâng în brațe, să-i spun că-l iubesc - dar ştiam că nu trebuia să fac asta.

– Iartă-mă, am spus în şoaptă, printre lacrimile care îmi inundau fața, crezând că Robert era suficient de departe de mine, ca să nu mă audă.

– Să te iert? Pentru ce?, m-a întrebat el, întorcându-se.

– Pentru că... nu ştiu.

– Irina...

– Taci, să nu spui nimic, te rog! M-a privit tăcut, în timp ce eu contemplam, plângând, focul din şemineu. Nu ştiu cât timp am stat amândoi acolo, fără să ne vorbim, dar mie mi s-a părut o veşnicie. M-am ridicat brusc şi am trecut pe lângă el fără să-l privesc, ca şi cum ar fi fost un obiect de mobilier. Am văzut reflectat în geamurile

terasei, ca într-o oglindă, cum Robert a întins mâna spre mine şi a făcut un gest în urma mea, ca şi cum m-ar fi mângâiat – gest care a exprimat foarte bine ceea ce simțea în momentul acela şi pe care, cu siguranță, aveam să nu-l uit vreodată.

Am plâns, până când am obosit. Matei dormea adânc, fără să aibă habar ce traumă trăia iubita lui. Îmi era imposibil să adorm, de aceea am coborât pe terasa cabanei, sperând că voi putea sta singură să plâng, fără ca să mă vadă nimeni. Eram sigură că toată lumea dormea, aşa că speram la o oază de linişte. Nu am aprins lumina, ca să nu se vadă din camere şi, pe bâjbâite, m-am aşezat pe un fotoliu comod din ratan, aflat pe terasă. Era atât de întuneric afară, încât nu vedeam nimic altceva decât stelele şi cifrele din fosfor, ale ceasului meu. Îmi aminteam că, în copilărie, mai stăteam noaptea, când nu puteam să dorm, pe terasa casei mele, într-un scaun balansoar şi cântam încet, privind cerul. Dintr-o dată, am simțit că nu eram singură pe terasă şi, deşi mă obişnuisem cu întunericul nu vedeam nimic. În stânga, lângă fotoliul meu, era o canapea, pe care Robert stătea întins. Deşi nu-l vedeam, mi-am dat seamă că era el, pentru că l-am simțit şi i-am simțit parfumul. Am stat cuminte, fără să spun nimic, iar Robert stătea şi el nemişcat şi tăcut. La un moment dat, am auzit că se mişca pe canapea şi, după câteva clipe, i-am simțit mâna pe mâna mea, pe care o țineam pe marginea fotoliului. Robert a început să mă mângâie pe mână şi eu am început, involuntar, să-i răspund la mângâieri. Ne-am jucat aşa câteva minute, mângâindu-ne uşor pe mâini, însă acei fiori îmi ajungeau până în inimă. La un moment dat, mi-a luat palma şi a început să-mi deseneze cu degetul ceva şi, după vreo două încercări, am înțeles că el contura o inimă. Într-adevăr, inima lui era în palma mea, iar eu abia acum realizam ce responsabilitate enormă aveam.

Ştiam că trebuia să plec de acolo, de aceea m-am ridicat şi mi-am tras mâna din mâna lui. Am făcut câțiva paşi spre uşa cabanei, dar Robert a venit în urma mea şi m-a prins de umeri. Îmi auzeam

inima bătând şi îmi era foarte frică. M-a întors cu fața spre el, iar eu m-am rezemat de tocul uşii. Nu îl vedeam, ci zăream doar conturul lui, în întuneric. Mă bucuram că el nu îmi putea vedea expresia feței, care, cu siguranță m-ar fi trădat foarte mult. A început să mă mângâie pe mâna pe care mi-o ținea, iar cu cealaltă mână a început să mă mângâie pe față şi pe buze. Probabil că nici nu respiram şi aveam impresia că eram țintuită în locul acela. Îmi era ciudă pe slăbiciunile mele, dar şi el era în aceeaşi situație, pentru că tremura vizibil. M-a pupat pe frunte şi, când am întors obrazul şi l-am atins de obraz, am simțit că avea fața udă. Atunci am înțeles că stătuse singur acolo în beznă, ca să plângă, încă de când plecasem eu în cameră.

Aş fi vrut să plec, să mă mişc, dar nu puteam. Aveam impresia că trupul meu nu-mi mai aparținea şi până şi mintea îmi era tulburată. Robert m-a pupat din nou pe frunte, apoi pe obraz, coborând către buze, abia atingându-mă. Nu mă mai puteam minți că nu voiam mai mult, că nu voiam să mă sărute— nu aveam cum să mă mint în momentul acela, iar el cu siguranță simțea asta. Am început să ne jucăm cu buzele, atingându-le uşor, conştienți că nu aveam voie să ne sărutăm. Eram doar două umbre – şi, chiar dacă ne iubeam, umbrele sunt doar umbre...

Îmi doream enorm să-l îmbrățişez, dar ştiam că nu trebuia să fac asta. Mi-am adunat gândurile şi puterile şi am reuşit să mă întorc cu spatele la el şi să fac doi paşi către intrare, conştientă că trebuia să fug de acolo. Dar, într-o fracțiune de secundă, Robert m-a prins cu putere de mână şi m-a întors brusc spre el. Imediat mi-a prins fața între palme şi m-a sărutat. L-am îmbrățişat şi i-am răspuns la acel sărut, la care cu siguranță am visat amândoi, prea multă vreme. Plângeam amândoi şi ne sărutam strângându-ne în brațe, iar eu mă detaşasem total de rațiunea mea. Sărutările noastre erau diferite de sărutările lumeşti, pentru că nu aveau nicio legătură cu atracția fizică, ci exprimau dragostea, în cel mai pur şi

mai adevărat sens. Realizam că era pentru prima dată în viața mea, când simțeam fluturii iubirii.

– Te iubesc!, mi-a spus el plângând, aproape muşcându-mă de buze. Te iubesc enorm! Auzindu-l, m-am trezit brusc. M-am smuls dintr-o dată din brațele lui şi am plecat de acolo, urcând treptele în fugă. Probabil că iubirea avea mii de forme şi de senzații şi mereu surprindea cu ceva neştiut şi neaşteptat. Dar dacă, până atunci, am crezut că am fost îndrăgostită, de data asta ştiam că era pentru prima data când iubeam cu adevărat.

Pe parcursul vieții ne îndrăgostim de multe ori şi chiar suntem convinşi, de fiecare dată, că trăim marea dragoste – ca, mai apoi, să realizăm că am trăit doar pasiuni trecătoare. Ştiam că iubirea pentru Robert nu era o pasiune trecătoare. Iubirea aceea mă durea prea tare şi luptasem prea mult ca să o țin ferecată în mine. De ce trebuia să fie tocmai el? Oare ce pedeapsă perversă a destinului era asta? Încercam să mă mint că de a doua zi voi uita tot şi că mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic. Dar ştiam că nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Mintea mea poetică îmi spunea că acolo, în noapte, în acel întuneric, două umbre şi-au arătat iubirea, dar umbrele erau doar umbre, nu? Până şi fluturii erau, de fapt, nişte umbre...

Dimineața, la micul dejun, eram atât de abătută, încât nici nu realizam că ceilalți îmi vedeau tristețea. Matei mă studia atent, încercând să înțeleagă de ce nu eram în apele mele, iar ceilalți mă tachinau cu tot felul de glume. Evitam să-l privesc pe Robert, care din nou, după multă vreme, îmi pregătea ceaiul, exact aşa cum ştia că îmi plăcea. Realizam cât de bine şi-a ascuns sentimentele şi trăirile şi mă întrebam cum putea să se prefacă atât de bine? „Gata! Nu pot merge mai departe. Totul trebuie să se termine. Trebuie să plec din viața lui. Definitiv. E singura şansă ca să scăpăm unul de celălalt. Dacă eu sunt maestra deghizărilor şi a fofilărilor, nu înseamnă că toată lumea trebuie să trăiască veşnic, cu masca pe față.“, îmi

spuneam în gând. Nu mai conta ce simțeam eu şi cât de greu avea să-mi fie. Luasem decizia să plec definitiv de lângă el.

„Te iubesc atât de mult, încât simt că pot să te părăsesc...“, am scris în jurnalul meu, când m-am întors acasă. Trebuia să fac ceea ce era corect față de el şi față de Matei. Şi față de mine. Am avut la dispoziție o noapte întreagă ca să mă gândesc şi să iau decizia pe care o amânam de multă vreme, amăgindu-mă că iubirea noastră era trecătoare şi că nu punea pe nimeni în pericol.

– Matei, vreau să vorbim ceva, i-am spus, dimineață la micul dejun. Nu mai voiam să amân, ştiind că orice clipă de amânare, mă putea face să mă răzgândesc.

– Spune, iubita mea!

– Vreau să plec de aici.

– Poftim?

– Vreau să plec, cu tot sufletul meu. Robert a lăsat tacâmurile din mână şi mi-a aruncat o privire întrebătoare.

– Ce te-a apucat iar?, m-a întrebat Matei, aproape scăpând ceaşca din mână.

– Nu e vorba de acum, s-au adunat, nu mai poate fi la fel.

– Irina, te rog, mă bagi în mormânt!

– De ce vrei să pleci acum, Irina?, m-a întrebat Robert, privindu-mă cu răceală.

– Tu de ce te bagi?

– Răspunde la întrebare!, a spus Robert, răspicat.

– Pentru că vreau să plec. Mă sufoc în casa asta, nu mai pot!

– Ce te sufocă?, a insistat Robert.

– Iubita, ce ai?, m-a întrebat Matei, venind lângă mine, ca un copil speriat.

– Vreau să plec şi gata!

– Dar de ce?

– Nu ştiu.

– Nu mă mai iubeşti?

– Cred că nu te-am iubit niciodată.
– Cum adică?
– Cred că pentru mine ai fost doar o ambiție de cenușăreasă.
– Cum ai spus?
– Ai auzit foarte bine.
– Nu cred. Mai iubeşti. Văd asta. O simt!
– Te-ai gândit vreodată că poate mă prefac?
– Te prefaci? De ce ai face asta?
– Poți te rog să nu-l mai torturezi pe Matei, cu toate capriciile tale?, a intervenit Robert.
– Dar cu ce să-l torturez?
– Iubita mea, ce se întâmplă? Hai să discutăm. Ştiu că au fost probleme între noi, te-am înşelat, sunt un mare bou, dar te iubesc.
– Nu e vorba despre tine.
– Atunci? Zi-mi ce-ți lipseşte! Te plictiseşti, nu? Hai să-ți găsim o ocupație, ai vreun hobby, vrei să-ți deschizi o parfumerie, vrei o galerie de artă, fac orice pentru tine.
– Nu mai ai ce face, Matei. Mă iubeşti?
– Enorm. Sunt nebun după tine!
– Atunci lasă-mă să plec. Nu sunt fericită aici.
– De ce? Explică-mi de ce!
– Nu-ți datorez nicio explicație. Plec şi gata. Fac ce vreau cu viața mea. Matei a lovit cu putere farfuria şi ceaşca din fața mea, aruncându-le pe jos. Era impulsiv şi, la nervi, îşi pierdea controlul.
– Îți bați joc de mine?, mi-a spus el, strigând.
– Da. Dacă stau aici, îmi bat joc de tine!
– Există altcineva? N-are cum, nu? Eşti toată ziua aici...
– Nu există nimeni. Eu sunt problema. Nu sunt pregătită de o asemenea relație. Sunt prea tânără, am alte nevoi...
– Ce nevoi? Cere-mi orice şi îți ofer!
– Tu îmi oferi lucruri, Matei! Şi mie nu-mi trebuie lucruri!
– Dar ce? Dragoste? Te iubesc enorm!

– Ba nu! Ai nevoie de mine. E o diferență.

– Eşti nebună...

– Gata cu discuția. Irina, vreau să vorbim, mi-a spus Robert, ridicându-se şi venind lângă mine.

– Ce să discut cu tine? Nu te priveşte această problemă.

– Matei, lasă-mă să discut eu cu ea, bine? Îi scot eu gărgăunii din cap! Robert m-a prins de mână şi m-a tras către living. Matei a rămas la masă, îngândurat, întrebându-se probabil ce toane mi-au adus acea schimbare de atitudine, atât de bruscă. Ştia că Robert mă împăcase de multe ori - şi probabil că şi acum îşi punea speranțele că va fi la fel.

– Nu face asta, i-am spus lui Robert, care mă ținea strâns de mână şi mă conducea spre etajul casei.

– Taci. Era foarte nervos şi, când am ajuns în dormitorul lui, m-a împins înăuntru, trântind uşa. A încuiat-o cu cheia şi s-a îndepărtat puțin de mine.

– De ce faci asta, Irina?

– Adică de ce sunt un om corect?

– Lasă-mă naibii, cu corectitudinea ta închipuită! Eşti corectă cu toți – şi incorectă cu tine. Nu te-ai săturat să fii zâna bună, care se sacrifică pentru toți?

– Tu vorbeşti?

– Lasă-mă pe mine!

– Păi te las! Tu de ce nu mă laşi? Robert, nu mai pot continua. Nu mă țineți aici, nu e viața pe care mi-o doresc, nu vreau să fiu dună, nu vreau să greşesc, te rog! Am fost crescută cu valori, nu vreau să mă transform.

– Nu-ți cere nimeni să te transformi. Dar viața nu e mereu uşoară. Nu poți fugi, ori de câte ori dai de greu. Trebuie să te adaptezi. Ai idee ce laşi în urma ta?

– Cum să mă adaptez aici? Cum?! Nu înțelegi că nu pot? Sunt nefericită! Plec şi nimic nu mă va opri.

– Nu te las.

– Ți se pare că sunt obiectul tău?

– Nu, Irina. Eşti sufletul meu.

– Nu vreau să fiu!

– Şi de ce crezi că e după tine?!

– Robert, te rog. Lasă-mă să plec. Ții la Matei. Vrei să ştii lângă el o femeie care nu-l iubeşte?

– Dar îl iubeşti.

– Jumătate. Nu cumva merită mai mult?

– Jumătatea aceea pe care tu i-o oferi, îl împlineşte şi face mai mult decât două iubiri la un loc.

– Şi cu cealaltă jumătate ce fac?

– Mi-o dai mie.

– Tu te auzi ce spui? Mă confunzi cumva cu vreo târfă? Am principii, înțelegi? Nu vreau să ajung în halul ăla! Ce ar spune tata, dacă ar vedea ce se întâmplă?

– Tatăl tău probabil este acum cu părinții mei, acolo sus unde sunt. Ştiu sigur că nu ar vrea să pleci de lângă mine, pentru că vede cât te iubesc şi câtă grijă am de tine...

– Nu face asta, nu mă manipula cu chestia asta!

Am început să plâng, iar Robert a venit lângă mine.

– Dacă există vreun Rai, atunci ai mei şi tatăl tău sunt acolo şi ne veghează. Nimic nu e întâmplător. Vreau să am grijă de tine...

– Nu! Plec. O să plec. Nimic şi nimeni nu mă poate opri. Robert a încercat să mă îmbrățişeze, dar l-am respins. S-a aşezat în genunchi în fața mea şi şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune.

– Te implor să nu pleci. Nu pot să trăiesc fără tine.

Imaginea lui în genunchi în fața mea, îmi sfâşia sufletul.

– Ridică-te! Şi nu mai dramatiza atât. Sunteți toți nebuni!

– Îți jur, fac orice, o să mă port impecabil, o să te uit.

– Cât timp? Câteva luni? Robert...

– Te implor. Nu mi te lua.

– Nu sunt a ta! Ți-e clar? N-am fost niciodată! Şi nu rămân aici, ca să chinui trei suflete! Nu sunt un monstru. Plec şi gata! Am vrut să mă îndepărtez, dar el mi-a cuprins picioarele, într-o îmbrățişare.

– Nu am nimic, nu mai am absolut nimic dacă pleci!

– Crezi că eu am ceva? Crezi că îmi este uşor? Ai idee ce e în sufletul meu?

– O să urăsc fiecare dimineață şi fiecare mic dejun şi fiecare seară. Şi fiecare noapte. O să urăsc casa asta fără tine, fără râsul tău, fără lucrurile tale în jur... Ştii că, atunci când citeşti pe balansoar, stau şi te privesc de pe terasă? Sunt nebun, sunt patetic, sunt jalnic, dar am nevoie de asta. Îmi face bine, îmi dă o pace interioară de nedescris.

– Robert, asta este obişnuință. Şi o să vă treacă. Te credeam mai cerebral, dar eşti atât de visător! Cum vezi tu următoarea perioadă? Ieri ne-am sărutat! Unde se va ajunge, data viitoare? Să fac naveta între dormitorul tău şi al lui Matei?

– Nu. Nu am vrut niciodată asta. Noi suntem corecți şi suntem tari. Eu îți vreau prezența, atât...

– Susții că mă iubeşti. Dar e o iubire egoistă.

– Fac orice, spune-mi ce să fac şi fac, numai să nu pleci...

M-am lăsat jos pe covor în fața lui, că să-l pot privi în ochi.

– Robert, dacă voi rămâne aici, mă voi schimba. Tot ce iubeşti la mine va dispărea, pentru că nu voi mai fi omul pe care îl venerezi. O să-mi vând sufletul.

– Nu te poți schimba. M-a îmbrățişat şi a început să mă atingă cu nişte mângâieri disperate. Am încercat să-l resping şi, de îndată, mi-a prins fața între palme, încercând să mă sărute.

– Vezi?, am întrebat, smucindu-mă din strânsoarea lui.

– Iartă-mă, te rog să mă ierți. Matei a bătut în uşă şi eu m-am ridicat ca să-i deschid. Robert s-a dus către fereastră şi s-a întors cu spatele la noi. Am ieşit din camera lui Robert şi am trecut pe lângă Matei, îndreptându-mă către dormitorul meu.

– Haide, probabil că tu urmezi în audiență. Mai sunt şi alții la rând?, am spus trântindu-mă pe pat.

– Deci? Ți-a trecut?

– Sigur că da. Frățiorul tău mi-a făcut o vrajă şi m-am răzgândit! Nu mi-a trecut. Plec!

– Pleci, pe naiba! Lasă că găsesc eu ac de cojocul tău! Ai impresia că faci ce vrei tu şi ne învârți pe toți pe degete? Ce sunt eu? Fraierul tău? Eşti doar o fetiță răsfățată şi capricioasă, care nu ştie ce vrea!

– Hai că am făcut pe mine de spaimă. M-ai convins!

– Irina, nu-mi pune răbdarea la încercare! Până nu-mi dai un motiv plauzibil ca să pleci de aici, nici nu mai stau de vorbă cu tine! Şi să nu cumva să-mi faci vreo fază şi să pleci pe ascuns, că o să regreți! M-am săturat să trimit oamenii după tine. Dacă o singură dată te mai porți iresponsabil, o să regreți! Acum plec la birou! Mulțumesc că mi-ai stricat ziua!

– Te voi face să mă urăşti!

– Nu vei reuşi!

– O să te înşel!

– De ce ai face asta? Să te răzbuni că te-am înşelat? Ok. Trageți-o cu altul. Te voi ierta!

– Băi idiotule, se termină lumea la o femeie?! Matei s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire care m-a înspăimântat.

– Da. Bagă-ți mințile alea în cap. Până când mă întorc, vreau să-mi faci lista cu tot ce doreşti. Îți fac firmă, îți fac cofetărie, îți fac teren de tenis, mergem la consiliere matrimonială, plecăm în vacanță, zi-mi ce dracu vrei ca să fii fericită! Cum putea accepta Matei plecare mea, cât timp eu nu aveam niciun argument plauzibil? Ce trebuia să fac? Puteam să plec, pur şi simplu, dar Matei ar fi venit oriunde după mine şi, mai mult de atât, mi-ar fi făcut viața amară, terorizându-mă cu amenințări. Disperarea generează în mintea unui om, gânduri nebune, care-l fac să se îndepărteze de la calea lui dreaptă şi să comită greşeli care nu îl reprezintă. „O să-l înşel. O să

mă transform într-o scorpie. Îi fac pe ăştia doi să mă dea afară în şuturi!, mi-am spus. N-am altă cale ca să scap de ei!“

– Pot să plec liniştit la birou?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

– Sigur că da.

– Doamne, ce privire ciudată ai!

– Obişnuieşte-te. Vor urma şi mai şi. Simt cum mă transform.

– Ce gânduri ai?

– Să te fac să mă rogi să plec.

– Uf, câtă energie vei consuma în zadar!

Robert a venit să mă pupe pe frunte, dar i-am întins buzele. A ezitat puțin, dar apoi m-a pupat uşor pe buze.

– Te joci cu mine, Irina?

– Păi nu asta facem, aici? Ne jucăm de-a viața şi de-a iubirea!

– Pa, ai grijă de tine!

„Ce vei face, Irina? Vei pleca. Dacă eşti aşa matură şi cerebrală, cum te crezi, vei pleca. Doar nu te vor lega aici!“, îmi spuneam. Dar nu puteam pleca oricum şi oriunde. Mi-am propus un plan de a pleca în Germania, pe furiş. Aveam nevoie de câteva zile ca să-mi cumpăr bilet de tren şi de să-mi duc la cineva, lucrurile importante.

Credeam că voi renunța la ideea de a pleca, influențată de prezența celor din casă. Dar nu a fost aşa. Am avut-o pe Simona complice, care venea în vizită şi mereu pleca acasă cu ceva de-al meu, în geantă. Nu voiam să iau hainele, ci doar lucrurile care îmi erau strict necesare. Simona mi-a cumpărat bilet de tren, dar l-am lăsat la ea, din precauție, ca nu cumva să-l găsească cineva. Îmi luasem toate măsurile de precauție posibile, astfel încât nimeni să nu bănuiască ceva despre plecarea mea. Şi mă pregăteam sufleteşte, pentru ruptura dureroasă de tot ceea ce iubeam.

Cu cât se apropia mai mult data plecării, cu atât eram mai tristă şi mai abătută. Stăteam mai mult izolată în camera mea, iar cei din casă credeau, probabil, că încă nu-mi revenisem din starea

mea proastă. În ultima zi pe care aveam să o petrec în casă, eram atât de deprimată, încât am plâns într-una. Îmi era cumplit de greu să mă desprind de acolo. Dar eram puternică şi hotărâtă. „Regretele sunt cele mai cumplite sentimente“, îmi spunea tata. Nu voiam să trăiesc cu un suflet încărcat de regrete. Aceea era doar o etapă grea, pe care aveam să o depăşesc. Trebuia să plec noaptea, după ce toată lumea dormea. Stabilisem cu Simona să mă aştepte la câteva case distanță, la ora două dimineața. Seara mi-am pregătit geanta de plecare, însă, când să iau paşaportul din sertarul în care îmi țineam actele şi obiectele personale, nu l-am găsit. L-am căutat disperată peste tot, dar nu era nicăieri. Eu eram o fire extrem de ordonată şi ştiam foarte bine unde aveam fiecare lucru. Ştiam precis că văzusem paşaportul în sertar, în urmă cu câteva zile.

– Dar unde l-ai pus, fată?, m-a întrebat Simona, când am sunat-o disperată.

– Aici, cu toate actele.

– Înseamnă că ți l-a luat cineva.

– Cine mi-l putea lua, decât Matei? A înțeles că vreau să plec?

– Cum aşa? Nu avea cum, doar nu ghiceşte gândurile!

– Mă duc să-l întreb dacă l-a luat el.

– Ai grijă, ca să nu te dai de gol că eşti disperată! L-am căutat pe Matei şi l-am găsit în biroul amenajat la parterul casei. Era foarte concentrat asupra unor acte, pe care le studia împreună cu Robert.

– Matei, ai idee pe unde e paşaportul meu?, am spus, încercând să par calmă.

– De ce ai nevoie de paşaport, tocmai acum?

– Nu am nevoie de el, însă nu e la locul lui. Făceam ordine şi am observat că nu e. Nu ți se pare ciudat?

– Nu, iubita mea. Actele importante stau în seif.

– Deci, este în seif?

– Da, iubita mea. L-am pus acolo, ca să fie în siguranță.

– Eu decid unde-mi țin lucrurile personale, clar?

– De ce eşti atât de iritată ?

– Pentru că nu mi se pare normal să-mi cotrobăi prin lucruri şi să sustragi ceea ce ai tu chef.

– Ce vrei, de fapt, acum? Am treabă.

– Vreau să-mi dai paşaportul, pe care îl voi ține în sertarul din camera mea, nu în seif, unde numai tu şi Robert ştiți codul.

– În seif, toate lucrurile sunt în siguranță, iar dacă vreodată vei avea nevoie de paşaport, ți-l voi da.

– Uite că eu vreau să mi-l dai acum, nu vreodată. Matei m-a privit puțin, apoi s-a ridicat.

– Ok, iubita, ți-l dau imediat. S-a îndreptat către seif, l-a deschis şi a căutat printre lucruri. A scos un paşaport, s-a uitat să vadă dacă era al meu, apoi a prins câteva foi şi le-a rupt. Imediat a luat o foarfecă şi a tăiat prima pagină, pe care erau datele personale.

– Poftim, iubita, paşaportul tău!, mi-a spus, aruncându-mi-l în față, pe birou. L-m luat repede şi l-am răsfoit ca să mă conving că era al meu, iar Matei a rupt celelalte foi în bucățele mici, pe care le-a aruncat pe birou, în fața mea. Într-adevăr, rupsese paşaportul meu, fără de care nu puteam pleca din țară.

– Tot aici sunt şi buletinul şi certificatul tău de naştere. Ah, şi permisul. Ia-le şi pe astea!, a spus, întorcându-se la seif. Cu aceeaşi foarfecă a tăiat buletinul, permisul şi certificatul meu de naştere, lăsându-mă fără niciun act. Eram atât de şocată, încât am simțit că îmi fugea pământul de sub picioare. M-am rezemat de uşă şi l-am privit cum s-a aşezat, calm, pe scaun.

– Cel mai mult mă deranjează când sunt subestimat, iubita mea!, mi-a spus Matei, trântind foarfeca pe birou. Robert mă privea cu o mutră învingătoare, cum îmi pierdeam cumpătul. Simțeam că voi face o criză de nervi şi, de teama unei reacții necontrolate, am ieşit repede din birou. Ajunsă în living, am făcut criza pe care nu am mai reuşit să o controlez, de aceea am spart tot ce am văzut în fața ochilor – obiecte de decor şi vase, apoi am luat o statuetă din mar-

mură şi am început să sparg geamurile terasei. Oli a încercat să mă oprească, dar când m-a văzut atât de pornită, s-a aşezat pe un scaun şi m-a privit neputincioasă, izbucnind în plâns. Robert şi Matei au ieşit imediat din birou, speriați probabil din cauza zgomotelor de geamuri sparte, iar Robert mi-a smuls statueta din mână şi m-a imobilizat, ținându-mă strâns lipită de el.

– Mai sunt geamuri şi la etaj, mi-a spus Matei, ca şi cum voia cu orice preț să mă scoată din sărite şi mai mult.

– Matei, tu eşti nebun?! Îți dai seama că putea să se rănească?!, l-a întrebat Robert, țipând. Matei s-a întors în birou, iar eu m-am trântit pe o canapea şi am început să plâng în hohote.

– O să mă răzbun pe tine, nenorocitule, şi o să te fac să plăteşti înzecit toate lacrimile mele!, am strigat, cât am putut de tare.

– Zău? Şi cum o să te răzbuni? O să pleci pe ascuns în Germania?, m-a întrebat Matei, venind din nou în living.

– Mi-ai distrus viitorul! Din cauza ta nu pot merge la facultate!

– O să mergi la facultate aici, clar?

– Nu decizi tu pentru mine!

– Pui pariu că vei face numai ce vreau eu?

– Javră ce eşti! O să-ți arăt eu cine e Irina! Dacă ție nu-ți place să fii subestimat, o să-ți arăt eu ce pățesc cei care mă subestimează!

– Vai, mor de frică! O să te fac să-mi ciuguleşti din palmă, prințesă îngâmfată ce eşti! Dacă până atunci aveam momente de maturitate, în care recunoşteam ca ideea răzbunării este o greşeală, din momentul acela nu mai aveam alt scop pe lume, decât să mă răzbun pe Matei şi pe Robert, pentru tot ce îmi făcuseră.

– Tot voi pleca, e o chestiune de durată, până îmi voi face toate actele, dar până atunci o să le fac ăstora viața amară!, i-am spus Simonei, la telefon.

– Deranjez?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

– Ieşi afară! Fii atent. De azi înainte, voi fi coşmarul tău. Dacă nu faci tot ce spun eu, o să ai nişte surprize de nedescris!

– Am văzut ce surprize eşti în stare să faci.

– Deci tu ai descoperit şi m-ai trădat, nu? Pentru că stai mereu în umbra mea!

– Eu doar am sustras actele, maiestate. În momentul acela, i-aş fi sărit în gât ca un vampir, dar m-am stăpânit.

– De ce faci toate astea, Robert?

– Eşti inteligentă. De ce pui întrebări stupide?

– Te urăsc.

– Nu-i nimic. Sunt sigur că şi asta îmi va plăcea, ținând cont cât sunt de nebun după tine.

– Ieşi! Ieşi afară, că îți crăp capul!

Eram atât de ofticată şi de tensionată, încât nu-mi mai doream decât să mă răzbun, să-i terorizez şi să le fac viața imposibilă. Şi cum nu duceam lipsă de imaginație, ei aveau să înfrunte multe. Câteva zile i-am ținut numai la dispoziția mea, am făcut tot posibilul ca mesele să conțină doar mâncăruri care nu le plăceau, făceam gălăgie multă, dădeam muzica foarte tare, dis-de-dimineață, trezindu-i pe toți. Mă purtam ca o nebună într-un azil, iar ei suportau cu stoicism totul, spre mirarea şi disperarea mea.

– Robeeeeeert! Robeeeeeert!, am strigat într-o noapte, când toată lumea dormea. Imediat au coborât în living Robert, Matei şi Alexandra, care se speriaseră foarte tare de urletele mele

– Ce s-a întâmplat?, a întrebat Robert, chior de somn.

– E un păianjen aici, am spus.

– Unde?

– Ups. Cred că a plecat. Sau mi s-a părut.

– Iubita, tu eşti normală la cap?, a întrebat Matei, aşezându-se pe un fotoliu.

– Nu cred. Poate că mi-am pierdut mințile, când am văzut cum mi-ai tăiat posibilitățile cu foarfeca.

– Haide la culcare, până nu-ți dau o mamă de bătaie!

– Nu mi-e somn. Am coşmaruri cu omul-foarfecă.

– Fă ce vrei!

– O să cânt la pian. Matei şi Alexandra au plecat în dormitoarele lor, iar eu am rămas în living, unde am cântat la pian, supravegheată de Robert, care mă urmărea de pe o canapea. Într-o altă noapte, citeam în camera mea, când mi-a trecut prin minte să merg în dormitor peste Alexandra şi peste Robert, ca să-i deranjez.

– Băi, ia auziți aici!, am spus, intrând cu cartea în mâna, deschisă la pagina pe care o citeam. Îi surprinsesem chiar în pat şi, de îndată ce am intrat peste ei, s-au acoperit repede cu plapuma. Robert şi-a ridicat perna şi s-a postat ca atunci când te aşezi comod, să priveşti la televizor.

– Deci, ascultați aici ce interesant: „*Cu cât îți merge mai rău, cu cât sunt greutățile mai imense, cu cât eşti mai lovit, mai împresurat ori mai supus atacurilor, cu cât nu mai întrevezi vreo nădejde probabilistică şi rațională, cu cât cenuşiul, întunericul şi vâscosul se intensifică, se puhăvesc şi se încolăcesc mai inextricabil, cu cât pericolul te sfruntează mai direct, cu atât eşti mai dornic de luptă şi cunoşti un simțământ, crescând de o inexplicabilă şi covârşitoare euforie. Eşti asaltat din toate părțile, cu forțe infinit mai tari ca ale tale: lupți. Te înfrâng: le sfidezi. Eşti pierdut: ataci.*“, le-am spus, citând pasajul din cartea „Jurnalul fericirii“, scrisă de Steinhardt. Mă aşezasem pe fotoliu, peste hainele Alexandrei şi-i priveam de parcă era absolut normal că eu să năvălesc în dormitorul lor, în toiul nopții şi să le citesc un pasaj din cartea pe care o citeam.

– Îmi şifonezi hainele! Tu nu ştii să bați la uşă?, m-a întrebat Alexandra, iritată.

– V-am deranjat cumva?, am întrebat cu o față de proastă.

– Ai putea tu să deranjezi, maiestate?, a spus Robert ironic.

– Atunci v-am întrerupt?

– Făceam dragoste cu iubitul meu!, a spus Alexandra, răstit.

– Dragoste? Cu ăsta? Am izbucnit în râs şi am aruncat o curea care mă deranja la spate.

– Dacă aveai măcar decența să asculți la uşă, ai fi auzit, a spus Alexandra, care nu gusta deloc gluma mea.

– Am auzit nişte miorlăieli. Ce-ți făcea, te gâdila? Îți citea din *Albă ca Zăpada*? Am râs cu poftă, fără să mă prefac, pentru că mă distra situația în care mă aflam, cât şi frustrarea Alexandrei.

– Robert, mie nu-mi place ce face Irina, a spus Alexandra.

– N-aveți chef să mâncăm nişte slăninuță cu ceapă? Mă duc să aduc! Nu va mişcați! Vă servesc la pat! Ce foame mi-e!, am spus ieşind din dormitor. În drum spre bucătărie, l-am trezit şi pe Matei.

– Scoală! Hai la Robert în dormitor! Chef mare acolo!

Am coborât şi am tăiat pe un platou slănină şi ceapă, am luat un pachet de pâine şi am urcat în dormitorul lui Robert. Matei abia ajunsese, buimac de somn şi nu înțelegea ce se întâmpla. M-am urcat pe mijlocul patului, între Robert şi Alexandra şi am pus platoul în fața mea. Am scos o felie de pâine, făcând firimituri în pat şi m-am apucat să mănânc cu poftă.

– Mamă, ce bună e slăninuca asta! Haideți, luați! Matei şi Alexandra nu erau prea amuzați, dar Robert abia îşi stăpânea zâmbetul. A început să guste din slăninuța cu ceapă, iar eu am mâncat dezordonat, plescăind şi murdărindu-mă cu grăsime pe mâini. M-am şters pe plapumă, sub privirile consternate ale Alexandrei, apoi m-am ridicat, lăsând platoul şi mizeria în urma mea.

– Noapte bună! Merge mai bine sexu' cu ceapă!, am spus şi am ieşit din dormitor.

– Nu eşti normală la cap!, a strigat Alexandra în urma mea.

– Auzi, dacă nu reuşeşte ăsta să te satisfacă, vino la noi în dormitor. Te rezolvă Matei în două secunde. E bun rău!, am spus, făcându-i cu ochiul lui Robert.

– Hai, iubita, la nani. Mâine avem o noapte grea! Ai uitat că mergem la chef?, mi-a spus Matei, căscând.

Mai în glumă, mai în serios, eu şi Alexandra aveam câte o lecție pe zi, din ziua în care mi-a cerut să o învăț să se poarte că o lady. Epuizasem lecțiile, pe care i le dădeam de obicei la micul dejun, amuzându-i pe băieți cu stilul meu pedagogic.

– Alexandra, azi avem o lecție nouă, am spus la micul dejun.

– Despre ce?, a întrebat ea, plictisită.

– Despre sex.

– Păi, crezi că e cazul?

– Clar! E o chestie foarte importantă, la fel ca educația. Nu e suficient să te dezbraci şi să te oferi. E o întreagă artă să ştii să fii o femeie adevărată.

– Hai că m-ai făcut şi pe mine curios! Pot participa la lecția voastră?, a întrebat Robert, amuzat.

– Aveți şi probe practice? Că particip şi eu, a spus Matei, la fel de amuzat.

– Poate participa oricine, am spus serioasă.

– Nu văd ce-ar fi atât de discutat... Poziții?, a întrebat Alexandra naivă.

– Nu, dragă. În primul rând tu, ca femeie. Atitudine. Am văzut că dormi în pijamale. Eşti moartea sex-appeal-ului! Mă mir că nu te duci şi cu nişte bigudiuri.

– Şi în ce ar trebui să dorm?

– Goală, sau în ținute sexy, ai doar 24 de ani, nu 70!

– Tu dormi goală?

– Da. Sau cu ținute frumoase, nu cu pijamale cu tweety şi buline, care să-mi facă iubitul să se simtă ca la Disney. Goală, eventual cu o cravată, nişte sandale cu toc, mărgele...

– Interesant!, a spus Robert, lăsându-se pe spate.

– Aşa. Apoi, înainte să apari în dormitorul unui bărbat, trebuie să fii pregătită. Relaxată şi frumoasă. Nu te duci în pat, cu frustrările din tumultul cotidian. Trebuie să-ți acorzi o oră seara pentru tine, o baie cu spumă, te faci frumoasă şi abia apoi eşti pregătită.

– Spre teroarea celui care te aşteaptă câte o oră, să vii din baie, a spus Matei, zâmbindu-mi.

– Acum, că te-ai făcut frumoasă şi ai o stare relaxată, contează atitudinea. Eu dacă aş fi bărbat şi mi-ar veni una miorlăind, aş mângâia-o ca pe o pisică. Fii femeie. Poți fii copilăroasă, dar nu aşa-i faci sângele să fiarbă, înțelegi? Trebuie să fii spontană şi jucăuşă şi să-l provoci. Vezi că rutina plictiseşte. O să meargă la alta.

– Robert nu m-ar înşela.

– Eşti sigură? Va găsi una mai interesantă.

– Nu cred. M-ai înşela cu alta mai interesantă, Roby?, a întrebat ea, agățându-se de gâtul lui Robert.

– Depinde cât de interesantă, spuse el, privindu-mă sugestiv.

– Îți arăt eu ție!

Matei citea ziarul şi, din când în când, mai scotea câte o interjecție aprobatoare la dialogul nostru. Dar Robert mă studia atent.

– Vrei să mergem la shopping? Să ne cumpărăm ținute sexy?, am întrebat-o pe Alexandra. Sau Robert preferă pijamale cu Tweety?

– Mergem!, a spus ea.

– Şi încă ceva. Părul e foarte important. Nu te mai duce în pat cu coadă de cal, decât dacă te îmbraci în latex şi ai un bici. Altfel, arată aiurea, am spus, aruncându-i o privire scurtă lui Robert.

– Tu ai ținute sexy?, m-a întrebat Alexandra. Mi le arăți?

– Da. Mi-am mai amintit ceva. Nici papucii de casă nu sunt prea atrăgători. Târăşti picioarele, de-i dai senzația că vine bunica în cameră. Ia-ți nişte saboți ca ai mei, cu toc. Uneori e interesant să faci dragoste încălțată, am spus.

– Şi te încalți, după ce mănânci slănină cu ceapă?, m-a întrebat Robert, cu un aer arogant.

– Nu, dragule. În dormitor, eu şi Matei păpăm praline. Matei mi-a zâmbit cu subînțeles şi m-a sărutat lung, în fața lor.

– Ok. Am înțeles cu astea. Dar în pat? Adică, tu crezi că ai putea să mă înveți ceva nou?, a întrebat Alexandra, prinzând curaj.

– Aş putea. Depinde ce vrei. Şi cât de repede vrei să scapi de iubi ăsta plicticos, am spus, izbucnind în râs.

– Nu e plicticos. E un dulce!

– Şi ca bonus, te voi învăța să obții orgasm singurică. Ca să nu mai fii nevoită să stai la voia întâmplării.

– Iubita!, mi-a spus Matei, ca şi cum voia să-mi atragă atenția că depăşeam vreo limită.

– Ce e, Matei? Uită-te la fața Alexandrei. E evident că e nesatisfăcută – şi nici nu e de mirare...

– Tu ți-l obții singură, maiestate?, m-a întrebat Robert. Matei, te ştiam crai. Te lăudau femeile!

– Nu te ataca, Robert. Vreau doar să te ajut. Sau te flatează, când mimează? Nu ai şi tu puțină demnitate de bărbat?, am întrebat, ridicându-mă de pe scaun.

– Aşa crezi tu? Că nu pot provoca un orgasm?, m-a întrebat Robert, nevrând să am eu ultimul cuvânt.

– Sunt sigură. Bine, poate poți să-i provoci unei găini congelate, dar unei femei adevărate, în niciun caz!

– Vezi să nu-ți muşti limba, maiestate! O să te otrăveşti.

M-am apropiat de el şi m-am aplecat spre urechea lui.

– Vezi să nu mi-o muşti tu, când mai confunzi lucrurile, i-am spus în şoaptă. Matei ne ignora, obişnuit cu atacurile noastre, dar Alexandra mă privea cu ciudă.

– Nu mimez, să ştii, a spus ea, mândră.

– Of, ce dulce eşti! Aşa suntem noi, femeile, iubim atât de mult, încât suntem capabile să ne sacrificăm şi să mimăm plăcerea, numai ca să nu-i rănim pe prinți, în orgoliul propriu.

– Iubita, cine te aude, te mai şi crede!

Petrecerea la care am fost în seara aceea a fost cea mai plictisitoare petrecere la care am participat vreodată şi m-am bucurat foarte mult că şi Matei îmi împărtăşea impresia, cât şi dorința nebună să plecăm de acolo.

– Ce facem, mergem acasă, sau ne oprim pe undeva?, a întrebat Robert, când am ui cat în maşină.

– Nu vreau să mă opresc nicăieri, vreau linişte.

– Trebuia să mai stăm, a spus Alexandra nemulțumită.

– La ceaiul ăla dansant, unde toată lumea se lăuda cu ce are şi cu concedii exotice?

– Şi acasă ce avem mai bun de făcut?

– Ne uităm la un film, apoi dormim. În seara asta dorm cu tine şi cu Robert, ca atunci când eram copii şi uneori dormeam la prietenii noştri. O să fie fain. Alexandra i-a aruncat o privire întrebătoare lui Robert, dar acesta a ignorat-o.

– Eu nu am chef de film, a spus ea.

– Nu-i nimic. Eu am. Şi Robert are, nu-i aşa, Robert?

– Aşa e, a răspuns Robert.

– Băi, de ce eşti aşa de fraier? De ce-i permiți să-şi bată joc?, a sărit Alexandra ca arsă.

– Te rog să nu mă jigneşti, a spus Robert.

– Auzi Alexandra? Că nu-ți plac vânzătoarele am aflat. Dar cu țiganii ce ai?, am întrebat.

– Nu-i suport.

– Pe toți?

– Absolut.

– De ce generalizezi? Ca şi românii, au şi ei uscăturile lor. Asta nu înseamnă că toți sunt răi. Cunosc țigani foarte cumsecade.

– Păi tu eşti Lady Di, apărătoarea lumii şi...

– Nu fii obraznică! Eu pur şi simplu nu suport ura de rasă. Apropo, colega mea din generală a fost țigancă. Ştiai că vorbesc țigăneşte? Mă rog, cât mai țin minte.

– Te iei de mine din orice!

– Nu mai iau din orice. Dar nu mi-a plăcut aluzia ta la culoarea miresei. Ai spus că e țigancă. Să-ți fie ruşine! Mergi la masa unui om şi îl denigrezi? Şi dacă e țigancă, ce? E o fată de nota zece!

– Fac ce vreau, clar?

– Da, dar nu în preajma mea. De azi înainte, dacă te mai aud că desconsideri oameni, te voi desconsidera eu, de nu mă vei uita în veci. Țigani, vânzătoare, curve, e treaba lor şi au tot dreptul să fie cum sunt, fără să fie priviți de sus, de o închipuită ca tine!

– O laşi să mă facă în toate felurile?, a întrebat Alexandra.

– Ai nevoie de avocat?, a întrebat Robert încet.

– Ştii ceva, Irina? Mai bine închipuită ca mine, decât fraieră ca tine!, a spus Alexandra, cu un ton răutăcios.

– Alexandra!, a strigat Robert la ea.

– Zău? De ce sunt proastă?, am întrebat-o cu un ton calm.

– Măcar pe mine iubitul nu mă înşeală.

– Ia vezi-ți tu de treaba ta!, i-a spus Matei răstit.

– Draga mea, dacă nu te înşeală, nu înseamnă musai că te iubeşte mai mult. Să nu uiți asta.

– Da, da! Eşti tu mare prințesă, dar te-a făcut de cacao...

– Alexandra, taci din gura aia!, a strigat Robert.

– Las-o, Robert, trebuie să se apere şi ea şi nu are alte arme. De unde ştii tu că m-a înşelat?

– Crezi că lumea nu vorbeşte? Ştie toată lumea de Ana!

Matei s-a rezemat deodată de banchetă şi figura lui arăta foarte bine că Alexandra tocmai îl dăduse de gol, pentru că eu nu ştiam nimic, despre nicio Ana. Robert m-a privit în oglinda retrovizoare, apoi i-a căutat privirea lui Matei, care se uita afară pe geam, numai ca să-mi evite ochii. N-am mai spus nimic până acasă, iar când am ajuns, m-am dus direct în camera mea. Matei a apărut după câteva minute şi s-a aşezat pe marginea patului, privindu-mă cum stăteam în picioare lângă geam şi plângeam.

– Nu țin neapărat să-mi povesteşti. Ştie lumea şi e de ajuns.

– Iubita, mă asculți?

– Zi repede, că sunt obosită.

– Ana e o fostă iubită. Am fost împreună vreo câteva luni. Stă în Anglia şi a fost în țară pentru câteva zile. Ne-am întâlnit la o cafea – aşa, ca vechi prieteni.

– Eu nu trebuia să ştiu că te vezi cu o prietenă, mai ales o fostă iubită?

– M-a luat pe nepregătite, eram la birou, am plecat pe fugă, să mă văd cu ea.

– Aşa şi? Zi-mi, că devine interesant.

– Şi am băut o cafea, apoi m-a rugat să o duc la hotel, iar acolo m-a rugat să urc să mai bem un suc şi să mai stăm de vorbă.

– Pur şi simplu, îmi vine să râd...

– Iubita, nu s-a întâmplat nimic, îți jur. A încercat, a tras de mine, au fost ceva mângâieri, dar i-am spus că am o iubită şi am plecat.

– Ieşi afară.

– Te rog să mă crezi, uite, dacă vrei o pun să-ți spună ea tot.

– Tu chiar mă subestimezi pe mine. Ieşi afară!

– Te-am mințit, ți-am ascuns, dar nu te-am înşelat.

– Ieşi, Matei! S-a ridicat şi a ieşit din cameră, cu un aer vinovat. M-am încuiat pe dinăuntru şi am plâns până când am obosit. Am stat mai mult de o oră în cada cu apă fierbinte şi, într-un târziu, am coborât în living, ca să-mi fac un ceai. De îndată ce am ieşit pe hol, am auzit că Robert şi Alexandra se certau în camera lor. M-am oprit în fața uşii şi am ascultat o parte din cearta lor, ştiind că eu eram cauza discuției dintre ei.

– M-am săturat să fiu pe locul doi!, a strigat Alexandra.

– Repeți asta a nu ştiu câta oară! De ce eşti pe locul doi?

– Pentru că eşti sluga ei. Sari imediat să-i deschizi uşile, să-i tragi scaunul, îi faci ceaiul, eşti ca un câine!

– Pentru că merită totul. Ți se pare că te-am neglijat pe tine?

– Da. Cu mine nu te porți la fel!

– Mai bine ai tu grijă cum te porți cu ea. Deja ți-a tolerat cam multe ieşiri. Ai fost foarte obraznică de câteva ori. E ea bună, dar şi

când te-o trânti, o să zici că te-a lovit trenul. Vezi că are o personalitate foarte puternică. Să nu vii plângând la mine.

– De-aia nu mai pot eu de ea! E o nesimțită! Crezi că n-am văzut cum se uita la Raul? Săracu' Matei! Şi atâta face pe fata bună!

– Nu o mai jigni! E o fată foarte bună.

– De ce? Pentru că toată lumea o linguşeşte?

– Te-ai întrebat de ce o linguşeşte lumea?

– Lasă că am văzut eu. Bărbații o linguşesc...

– Şi femeile o fac. E o persoană plăcută, drăguță, e inteligentă, e cultă şi foarte sufletistă. Decât să fii complexată de ea, mai bine ai învăța de la ea.

– Tu nu vezi că-şi bate joc de noi?

– Nu-şi bate joc. Vrea să ne şicaneze, atâta tot. Pe mine mă amuză. Dă viață casei ăsteia.

– Pe tine te amuză tot ce face ea!

– Alexandra, parcă erai obosită.

– Nu o suport! Atâta mai face pe diva!

– Chiar e o divă.

– Zău, de ce? O fi şi asta vreo vedetă şi nu am aflat eu?

– Nu trebuie să fii vedetă, ca să fii divă. Ci să ai atitudine. Ai văzut ce personalitate are Irina? Ai văzut ce demnitate şi ce prestanță? Ai văzut că nimeni nu o întrerupe când vorbeşte şi că nu o contrazice nimeni? Şi că lumea se dă deoparte din calea ei? Ştii de ce? Pentru că are o imagine bună. Pentru că are coloană vertebrală şi ştie foarte bine ce face şi ce spune. Ar trebui să înveți de la ea.

Am bătut încet la uşă şi, după câteva clipe, Robert mi-a deschis. Am intrat pe lângă el şi m-am oprit în fața patului pe care Alexandra stătea bosumflată.

– Auzi, Alexandra? Puțin îmi pasă mie ce părere ai tu despre mine. Eu nu mă străduiesc să le arăt oamenilor cum sunt. Cine e capabil să mă cunoască, mă va cunoaşte. Limitații se vor împotmoli la câteva vorbe, sau la nişte gesturi neînsemnate. Crezi ce vrei despre

mine, dar dacă o singură dacă mă mai judeci, schimb foaia. Nu ai tu dreptul să-mi judeci mie viața, orice aş face, clar? Şi încă ceva. Am văzut că ai apucături de mahala, dar eu nu-ți permit să mă jigneşti. Vezi că urăsc ipocrizia şi nu mănânc la aceeaşi masă cu oameni care mă jignesc. Sau vrei să mănânci singură, în casa asta?

– Dar...

– Niciun dar. Nu ai personalitate deloc. Altfel îți rezolvai treburile direct cu mine, nu te plângeai la iubi.

– Ai ceva cu mine?

– Nu am nimic cu tine. În afara faptului că mă enervează lipsa ta de bun simț şi de valori.

– Şi tu de ce crezi că ai valori mai mari? Cine te crezi? Eu sunt dintr-o familie bună, cu bani.

– Nu, zău! Robert mi-a făcut semn să tac şi s-a apropiat de pat, ca să-i poată vorbi Alexandrei de sus.

– Alexandra, Irina provine dintr-o familie de aristocrați. Dacă mergi la Biserica Neagră în Braşov, vei vedea loja şi blazonul familiei ei. Cu toate acestea, ai auzit-o vreodată să se laude cu asta? Ai auzit-o să denigreze oameni săraci, sau care sunt la un nivelmai jos?

– Las-o, Robert. Ştii ceva, Alexandra? Eu am fost la fel şi cu bani şi fără. Mi-e frică să mă gândesc cum te-ai schimba tu, dacă ai rămâne fără bani, i-am spus, păşind către uşă.

– Uite cum mă jigneşte!, i-a spus ea lui Robert.

– Nu te-a jignit cu nimic.

– Eşti ofticată că ți-am spus că te-a înşelat iubitul!

– Care iubit m-a înşelat, al meu, sau al tău?

– Poftim?

– Noapte bună. Am ieşit din camera lor şi am coborât în living, unde mi-am făcut ceaiul pe care l-am savurat în linişte şi pe întuneric. Mi-am pus un CD cu muzică ambientală şi m-am întins pe una dintre canapele. L-am văzut pe Robert coborând scările şi am închis ochii, ca să creadă că dormeam. Nu mai aveam chef de nicio

discuție. S-a apropiat încet şi s-a aşezat pe jos, lângă canapeaua mea. A stat liniştit câteva clipe, apoi a început să mă mângâie pe mâna pe care o țineam lângă mine. Țineam ochii închişi, dar când am simțit că mă pupa pe mână încet, i-am deschis şi l-am privit. L-am mângâiat pe obraz, apoi m-am jucat cu părul lui.

– Chiar că eşti ca un câine, i-am spus, încet.

– E un rol onorant, maiestate.

– O iubeşti? Dacă da, o să încerc să fiu mai tolerantă.

– Nu. Nu vreau să faci niciun compromis, pentru nimeni. Vreau să fii aşa cum eşti. L-am prins de păr şi l-am îndemnat să vină lângă mine, pe canapea.

– Poți să mă iubeşti puțin, fără să faci nimic greşit?, l-am întrebat încet.

– Da.

S-a aşezat lângă mine pe canapea şi şi-a strecurat mâna pe sub halatul de noapte pe care îl purtam. M-a mângâiat pe spate încet, în timp ce îmi atingea obrajii cu obrajii lui. Din când în când mă pupa foarte uşor, abia atingându-mă. Mi-am strecurat şi eu mâinile sub tricoul lui şi am început să-l mângâi încet.

– De ce nu respiri?, l-am întrebat încet.

– Nu pot. Nu ştiu.

– Ia-mă de aici şi du-mă departe.

– Unde, iubita mea?

– Nu ştiu. Departe.

– Simt că o iau razna, Irina.

– Nu ar fi mai bine să pleci acum?

– Nu. Trebuie să-mi iau doza de fluturaşi.

Robert s-a ridicat şi m-a luat în brațe, apoi s-a aşezat pe un fotoliu, îndrumându-mă să mă aşez deasupra lui.

– Ai încredere în mine, mi-a spus, când a văzut că ezitam să mă aşez deasupra lui. Cu teamă, mi-am pus picioarele pe lângă el şi m-am aşezat încet. El şi-a strecurat mâna pe sub halatul meu şi mi-a

atins spatele. Îmi desena litere cu degetele pe spate, iar cu cealaltă mână se juca încet cu câte o şuviță rebelă de păr, care îmi acoperea fața. Mă mângâia încet, iar eu mă relaxam din ce în ce mai mult, aproape topindu-mă. I-am prins tricoul şi i l-am scos, apoi m-am lipit de pieptul lui.

– Te iubesc, mi-a spus încet.

– Până când?

– Până la sfârşit. Şi după aceea.

Probabil că o fracțiune de rațiune ne oprea să uităm cine suntem şi să ne abandonăm dorinței de a ne iubi. Eram aproape pierdută sub mângâierile lui, când s-a ridicat cu tot cu mine.

– Ține-te bine de mine, mi-a spus el.

– Sunt grea.

– Nu eşti.

Robert a început să danseze cu mine încet, învârtindu-mă prin living, mergând până în fața peretelui oglindă. Eu țineam picioarele încolăcite pe mijlocul lui şi, din când în când, mă lăsam pe spate, măturând podeaua cu părul. Vedeam în oglindă reflexia noastră, care abia se distingea în lumina difuză din living. Melodia *No ordinary love,* cântată de Sade, se auzea în surdină, iar noi ne bucuram de iubirea noastră neobişnuită.

– Fă dragoste cu mine, i-am spus încet.

– Asta fac. Numai că e un alt fel de dragoste.

Mi-am pus brațele în jurul lui, apoi l-am sărutat pe frunte, pe fiecare sprânceană în parte, pe fiecare ochi, pe nas, pe obraji şi pe buze, abia atingându-l.

– Oare noi, oamenii, avem mai multe vieți?, l-am întrebat.

– Sper. Am să te caut. N-am să te mai pierd. După ce s-a terminat melodia, Robert m-a aşezat pe canapea şi m-a învelit. S-a aşezat lângă mine şi a început să mă mângâie pe față.

– Acum o să te duci să o iei pe ea în brațe, nu?

– Nu. Voi dormi aici, cu tine. Dacă vrei, vin în fiecare noapte să dorm cu tine.

– Du-mă de aici. Ajută-mă să plec.

– Ajută-mă să învăț să trăiesc fără tine şi fac asta.

Am adormit în brațele lui, imaginându-mi că era al meu şi numai al meu.

– Hi, Ken!, i-am spus lui Robert, dimineață, la micul dejun)

– Hi, Barbie! Ce facem azi? Adoram sclipirea lui Robert. Era isteț, temperamental, mereu pe fază - deci, o provocare pentru mine.

– Mă gândeam să mergem la Zărneşti, ca să culegem plante pentru ceaiuri.

– Adică să batem peste 300 de kilometri, ca să culegem ceaiuri?, a întrebat Matei.

– Da. Ne şi plimbăm, cu ocazia asta...

– Iubita, sunt zone verzi şi mai aproape să...

– Zone poluate? Nu, mulțumesc! Beau ceaiuri doar din zone curate. Ce? Nu vreți să veniți? Plec singură.

S-au văicărit toată dimineața, dar până la urmă s-au mobilizat şi am plecat toți patru, către locurile copilăriei mele. Ajunşi la Plaiul Foii, despre care îmi plăcea să spun că era locul meu preferat de sub soare, am lăsat maşina în parcarea cabanei şi am pornit să ne plimbăm pe dealurile din împrejurimi. Cunoşteam fiecare loc şi nimic nu-mi părea străin. Aveam acolo o grămadă de amintiri.

Plaiul Foii se află la o distanță de 12 kilometri de oraşul în care am copilărit. Aveam opt ani când am ajuns pentru prima dată, acolo. Mama mea, pe care o vedeam foarte rar, lucra de câteva zile la cabana Plaiul Foii. Cu mari emoții, mi-am luat bicicleta şi, împreună cu câinele meu lup, am pornit pe drumul forestier care mă ducea la mami. Probabil că nu voi uita niciodată peisajele care mi-au tăiat răsuflarea şi nici emoțiile pe care le-am simțit atunci, pentru

întâia oară când am explorat acele ținuturi. Şi nu voi uita nici îmbrățişarea mamei, atât de surprinsă de prezența mea acolo.

De atunci, am străbătut acel drum în fiecare week-end. Nu conta dacă ploua sau dacă ningea şi nu îmi era teamă. Era drumul spre mama. În week-end-uri rămâneam la cabană şi bântuiam toate împrejurimile, ajungând să cunosc fiecare deal şi fiecare locşor ascuns, din jur. Am văzut munții Piatra Craiului în toate stările lor: iubiți de razele soarelui, acoperiți cu zăpezi şi ascunşi după nori pufoşi. Iar cerul avea cele mai frumoase stele. Aveam impresia că, dacă aş fi întins mâna după ele, aş fi putut să le culeg. Mi-am lăsat acolo mii de vise. Unele mi s-au împlinit, iar pe altele le-am abandonat. Am continuat să merg la Plaiul Foii şi după ce mama nu a mai lucrat acolo şi eu am crescut. Ceva mă lega de acel drum şi de acele locuri...

Iar într-o zi, am urcat un deal, de unde credeam că voi vedea mai bine toate împrejurimile şi mi-am găsit locul preferat de pe Pământ. Eram sus, cu munții lângă mine şi acoperită de un cer fru-mos. Iarba şi florile erau neatinse... M-am întins pe iarbă şi, pentru prima oară, am simțit că eram cu Dumnezeu. Nu-mi explic încă acea stare, cu atât mai mult cu cât pe atunci încă nu aveam o relație foarte bună cu Dumnezeu. Eram supărată pe El, acuzându-L de pierderile din viața mea. Cu toate acestea, aveam momente când îmi doream enorm să merg în locul acela. Poate că El mă chema. Poate că aşa şi-a dorit să ne cunoaştem, arătându-mi măreția Lui.

Şi am mers acolo, ori de câte ori am simțit nevoia să mă regăsesc. Îmi imaginam că de acolo Îi puteam vorbi lui Dumnezeu, că puteam retrăi amintiri de care îmi era dor şi că îl puteam simți aproape pe tata. Cândva, l-am dus şi pe tata acolo. Am stat atunci amândoi pe o pătură şi am povestit ca doi prieteni. I-am împărtăşit cerului, visele şi durerile mele. Am plâns şi mi-am cerut iertare. M-am iertat pe mine şi i-am iertat pe alții. M-am regăsit, atunci când mă pierdeam de mine. Acolo era locul în care exista ceva ce îmi încărca sufletul cu energie bună.

Le-am arătat Alexandrei, lui Robert şi lui Matei ce plante să culeagă, iar ei au pornit care încotro, în căutarea florilor pentru ceai.

– Iubita, mai mergem mult prin soare?, m-a întrebat Matei, când s-a plictisit să umble.

– Da. Nu vedeți că arătați ca niște vampiri? Nu aveți nicio culoare, dacă stați numai ascunşi în case şi în maşini...

– Lăsați că mai e puțin până pe vârful Pietrii Craiului!, a spus Robert, privind munții semeți din depărtare. Heidi, sunt bune plantele astea?

– Sunt perfecte! Danke! Când i-am văzut epuizați, i-am dus la locul meu preferat. Pregătisem gustărele, aşa că am pus masa.

– Vai, cât de frumos e aici! E minunat!, a spus Alexandra, când a văzut că eram înconjurați de peisaje izbitor de frumoase. De pe dealul cu iarbă înaltă şi plin de flori colorate, vedeam munții care străluceau superb sub razele soarelui, iar în fața noastră era o vale, în care curgea râul Barsa. Câteva minute au stat şi au privit fermecați împrejur, iar feţele lor au luat expresii impresionate. După ce am mâncat, le-am povestit despre acele locuri, pe care eu le iubeam atât de mult.

– Acum vreau să ne întindem toți, am spus. Supuşi s-au întins unul lângă celălalt, pe iarba moale şi proaspătă. Mirosea a fân, a verde, a flori şi a aer curat.

– Acum, stând culcați pe pământ, primim energie de la el.

– Şi insecte... a spus Alexandra.

– Lasă-le, că nu te mănâncă. Priviți cerul cât e de frumos şi ascultați natura. Ssst, să nu mai aud nimic câteva minute, ok?

Poate că mă considerau nebună, dar eu chiar simțeam că îmi luam putere de la natură. Eram într-un loc minunat, pur şi curat.

– Asta e un fel de yoga?, a întrebat Alexandra.

– Nu. Acum vreau să vă gândiți la nemulțumiri, la pierderi şi la probleme. Şi vreau să priviți în jur. Vedeți cât de frumoasă e viața? Vom lăsa toate necazurile aici. Toate supărările şi tot stresul. Le vom

lăsa în grija lui Dumnezeu. Ştie El ce să facă cu ele. Aşa făceam când eram mică. Mă simțeam foarte singură. Tata se simțea şi el singur şi mă durea când îl vedeam trist. Copiii mă considerau o paria şi mă respingeau. Oamenii răi îmi aminteau mereu că mama m-a părăsit. Plus atâtea răutăți... Niciodată nu i-am spus lui tata, când m-a durut ceva. Nu m-am plâns, pentru că nu am vrut să-l supăr. Veneam aici şi vorbeam cu Doamne-Doamne. Îi mulțumeam pentru tot şi Îl rugam să aibă grijă de tata şi să o aducă pe mama în vizită. Şi dacă acum sunt tentată să cred că mama apărea dintr-o simplă coincidență, atunci credeam cu tot sufletul că Doamne-Doamne ascultase rugăciunile mele. Aşa că, acest loc a devenit un loc de refugiu. Un fel de templu. Ştiți, tata nu suporta popii şi nu mergea nici în biserici. Îmi spunea că Dumnezeu se află peste tot şi că dacă vreau să fiu aproape de El, trebuie să urc undeva sus...

Matei a întins mâna către mine şi m-a mângâiat pe față.

– De aceea am vrut să vin aici. Nu numai pentru ceai. Deşi, odată cu ceaiul, iau cu mine o parte din puterea acestui loc. De aceea beau ceaiurile cu atâta plăcere şi de aceea mă fac să mă simt atât de bine. Am simțit nevoia să las aici supărările şi grijile din ultima vreme. Şi voiam să vorbesc puțin cu Doamne-Doamne. Şi cu tati. Aşa că, vă las puțin singurei... am spus.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de Matei, de Robert şi de Alexandra, care au rămas întinşi pe pământ, contemplând cerul. Am purtat în gândul meu un monolog cu Dumnezeu, pe care L-am rugat să mă ierte pentru greşeli şi să mă ajute să fiu bună şi puternică. L-am mai rugat să aibă grijă de oamenii dragi şi să o ajute pe Luminița să nu moară suferind.

După câteva minute, Robert a venit şi s-a întins lângă mine.

– Te deranjez?, m-a întrebat el.

– Nu.

– Am venit să vorbesc şi eu cu tati al tău. Îmi dai voie?

– Da!, am spus, uimită.

– Tati, vreau să-ți mulțumesc pentru Irina. Cred că ai fost un om minunat, dacă ai crescut o asemenea minunăție de fată. Nu-mi imaginez cum ar fi fost viața mea fără ea. De fapt, oricine o cunoaşte este un norocos. Să ştii că am grijă de ea, atât cât pot, dar e o mare responsabilitate. E încăpățânată şi prea independentă. Dar e o frumusețe. Este caldă, generoasă şi miloasă. Cumpără legume şi fructe care nu-i trebuiesc, doar de mila vânzătorilor care stau în frig. Nu-i scapă nimic. Vede orice om trist, orice animal rănit şi scutură pomii tineri de zăpadă, ca să nu li se rupă crengile, cică. Vorbeşte cu trandafirii din curte şi-i pupă. O iubesc pentru toate astea şi pentru atât de multe altele. Este atât de frumoasă, când ține un copil în brațe! Şi când zâmbeşte. Zâmbeşte tuturor. Până să o cunosc, credeam că sunt un bărbat tare şi că ştiu totul. Că am totul. Dar ea mi-a răsturnat întreaga lume. Mă face fericit. Şi mă face să-mi doresc să-i fac mândri pe părinții mei. Aşa cum eşti tu, de ea. De aceea am venit, pentru că am vrut să-ți mulțumesc... Câteva minute şi eu şi Robert am contemplat cerul în linişte, atingându-ne mâinile cu mângâieri.

– Te voi aduce aici mereu, oricând vei dori, mi-a spus el, încet.

– Mulțumesc.

– Ştii, nu?

– Ştiu. Tu ştii?

– Tot timpul. Altfel, viața mea nu ar avea sens.

– Ştie şi Doamne-Doamne.

– Oare nu are un plan de rezervă pentru noi?

– Hei, ne-ați părăsit?, a spus Alexandra, venind spre noi.

– Mergem?, am întrebat retrăgându-mi mâna pe care mi-o mângâia Robert.

– Nu, e aşa de frumos aici! Să mai stăm!, a spus ea, răsfățată.

– Eram sigură că o să-ți placă aici, miorlăito!, i-am spus, îmbrățişând-o.

Cred că fiecare om ar trebui să găsească un loc sub soare, unde să se refugieze, ori de câte ori are nevoie să se regăsească pe

sine. Un loc departe de zgomote, de aglomerație şi de energia negativă. Un loc departe de răutăți, de urât şi de ispite.

Un loc în care să poată fi aproape de Dumnezeu, căruia să-I lase grijile în seamă. Un loc în care să se simtă aproape de oamenii dragi care au plecat din lumea asta.

Un loc unde să-şi ceară iertare, să ierte, să plângă, să se roage şi să viseze. Un loc unde să-şi regăsească pacea sufletească, echilibrul, încrederea şi forța. Un loc frumos, care să amintească de frumusețea şi de valoarea vieții.

Acest loc al meu se află în natură, la Plaiul Foii, pe o bucățică foarte mică din acest imens Pământ. Nu ştiu de ce am ales acel loc – sau dacă nu cumva el m-a ales pe mine. Dar cu siguranță că mă voi duce foarte des acolo, voi sta întinsă pe iarbă, contemplând cerul şi vorbind singură. Şi probabil că numai eu voi şti că, de fapt, nu vorbesc singură...

